

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 120 / IV legislatura / Setè període

Dijous, 30 de març de 1995

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 66

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i deu minuts.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'estat actual de la negociació amb el Govern de l'Estat pel que fa al retorn dels arxius de la Generalitat (Reg. 27122)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 6620).

Resposta: president de la Generalitat (p. 6620).

Repregunta: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 6620).

Segona resposta: president de la Generalitat (p. 6621).

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures concretes de control de la despesa pública amb què ha contribuït el Govern al compliment del Pla de convergència (Reg. 27127)

Formulació: Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 6621).

SUMARI (2)

Resposta: *president de la Generalitat* (p. 6621).

Repregunta: *Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 6621).

Segona resposta: *president de la Generalitat* (p. 6621).

Pregunta al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern de la Generalitat sobre la internacionalització de l'economia catalana (Reg. 27130)

Formulació: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 6622).

Resposta: *president de la Generalitat* (p. 6622).

Repregunta: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 6622).

Segona resposta: *president de la Generalitat* (p. 6622).

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'espai que correspon als sindicats i les organitzacions professionals agràries com a representants electes dels pagesos després de les eleccions del 27 de novembre de 1994 a les cambres agràries (Reg. 27132)

Formulació: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 6622).

Resposta: *president de la Generalitat* (p. 6623).

Repregunta: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 6623).

Segona resposta: *president de la Generalitat* (p. 6623).

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures que pensa prendre el Consell Executiu per tal de controlar el dèficit del pressupost de la Generalitat (Reg. 27135)

Formulació: *Sr. Carnicer (S)* (p. 6623).

Resposta: *president de la Generalitat* (p. 6624).

Repregunta: *Sr. Carnicer (S)* (p. 6624).

Segona resposta: *president de la Generalitat* (p. 6624).

Pregunta al Consell Executiu sobre si el Departament de Cultura pensa complir la clàusula primera de la llicència municipal d'obres per a la restauració del claustre del monestir de Santa Maria de Ripoll (Reg. 26412)

Formulació: *Sr. Piella (S)* (p. 6624).

Resposta: *conseller de Cultura* (p. 6625).

Repregunta: *Sr. Piella (S)* (p. 6625).

Segona resposta: *conseller* (p. 6625).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'accés al claustre superior del monestir de Santa Maria de Ripoll (Reg. 26413)

Formulació: *Sr. Piella (S)* (p. 6625).

Resposta: *conseller de Cultura* (p. 6625).

Repregunta: *Sr. Piella (S)* (p. 6625).

Segona resposta: *conseller* (p. 6626).

Pregunta al Consell Executiu sobre el nombre d'alumnes, provinents de classe treballadora, sense expectatives de futur (Reg. 26522)

Formulació: *Sr. Reguant (M)* (p. 6626).

Resposta: *conseller d'Ensenyament* (p. 6626).

Rèplica: *Sr. Reguant (M)* (p. 6627).

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris del conseller de Cultura a l'hora de respondre les preguntes escrites dels parlamentaris (Reg. 26553)

Formulació: *Sr. Ferran (S)* (p. 6627).

Resposta: *conseller de Cultura* (p. 6627).

Repregunta: *Sr. Ferran (S)* (p. 6627).

Segona resposta: *conseller* (p. 6628).

Preguntes al Consell Executiu sobre la situació en què es troba la normativa sobre menjadors escolars (Reg. 26554) *i sobre la situació en què es troba la normativa sobre activitat extraescolar* (Reg. 26555)

Formulació: *Sra. Torrent (S)* (p. 6628).

Resposta: *conseller d'Ensenyament* (p. 6628).

Repregunta: *Sra. Torrent (S)* (p. 6628).

Segona resposta: *conseller* (p. 6628).

Pregunta al Consell Executiu sobre la privatització de la Farga Casanova i Conforsa (Reg. 26556)

Formulació: *Sr. Piella (S)* (p. 6629).

SUMARI (3)

Resposta: *conseller d'Indústria i Energia* (p. 6629).

Repregunta: *Sr. Piella (S)* (p. 6629).

Segona resposta: *conseller* (p. 6629).

Pregunta al Consell Executiu sobre la continuïtat del sector de forja a Catalunya (Reg. 26557)

Formulació: *Sr. Piella (S)* (p. 6629).

Resposta: *conseller d'Indústria i Energia* (p. 6630).

Repregunta: *Sr. Piella (S)* (p. 6630).

Segona resposta: *conseller* (p. 6630).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la prevenció de les inundacions (Reg. 22670) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la retirada (p. 6630).

InterpeHació al Consell Executiu sobre les diputacions provincials (Reg. 22688) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Benach (ERC)* (p. 6630).

Resposta: *conseller de Governació* (p. 6632).

Rèplica: *Sr. Benach (ERC)* (p. 6634).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6635).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el despoblament de les zones rurals de Catalunya (Reg. 23167) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Piella (S)* (p. 6636).

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 6637).

Rèplica: *Sr. Piella (S)* (p. 6640).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6641).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el model policial i el desplegament dels Mossos d'Esquadra (Reg. 21540) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Oranich (IC)* (p. 6642).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la seguretat pública (Reg. 23035) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 6644).

Resposta conjunta: *conseller de Governació* (p. 6646).

Rèpliques: *Sra. Oranich (IC)* (p. 6649) i *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 6650).

Contrarèplica conjunta: *conseller* (p. 6651).

InterpeHació al Consell Executiu sobre els casals catalans (Reg. 23037) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la retirada (p. 6653).

InterpeHació al Consell Executiu sobre els horaris comercials (Reg. 23230) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 6653).

Resposta: *conseller de Comerç, Consum i Turisme* (p. 6655).

Rèplica: *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 6657).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6658).

La sessió, suspesa a un quart de tres de la tarda i dos minuts, es reprèn a dos quarts de cinc i nou minuts.

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt vint-i-dosè, la qual és aprovada per assentiment (p. 6659).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pla integral de la família (Reg. 26893) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Reguant (M)* (p. 6660).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Barenys (S)* (p. 6661).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Rigol (CiU)* (p. 6662).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 1 i 2, de supressió, i 3, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)* (p. 6664).

SUMARI (4)

Posició del grup no esmenant: *Sr. Ariza (P)* (p. 6665).

Posició del grup presentant: *Sr. Reguant (M)*, *que anuncia la retirada dels punts 1 i 2* (p. 6666).

Votació dels punts 3 i 4: *rebutjats per 25 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 6667).

Votació dels punts 5 i 6: *aprovats per unanimitat* (p. 6667).

Votació del punt 7: *rebutjat per 25 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 6667).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament secundari (Reg. 26858) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Bargalló (ERC)*, *que anuncia la retirada del punt 1* (p. 6667).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Descals (CiU)* (p. 6669).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 6670), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 6670) i *Sra. Baig (S)* (p. 6671).

Posició del grup presentant: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 6672).

Votació del punt 2: *rebutjat per 20 vots a favor, 55 en contra i 2 abstencions* (p. 6672).

Votació del punt 3, amb l'esmena incorporada: *aprovat per unanimitat* (p. 6672).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de control de la publicitat del joc (Reg. 26914) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Font (S)* (p. 6672).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Castellnou (CiU)* (p. 6673).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 1 i 2, de modificació, i 3, de supressió)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)* (p. 6675).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Ariza (P)* (p. 6676) i *Sr. Pueyo (ERC)* (p. 6677).

Posició del grup presentant: *Sr. Font (S)* (p. 6677).

Votació dels punts 1 i 2: *aprovats per 76 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions* (p. 6678).

Votació del punt 3: *rebutjat per 22 vots a favor, 55 en contra i 7 abstencions* (p. 6678).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats de Catalunya (Reg. 26913) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Cadevall (S)* (p. 6678).

Posició dels grups: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 6679), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 6680), *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 6681) i *Sr. Curto i Forès (CiU)* (p. 6681).

Votació: *rebutjada per 24 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció* (p. 6682).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació del PEIN (Reg. 26915) (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Madueño (S)*, *que anuncia la retirada del punt 6* (p. 6682).

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, 2 i 3, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Moliner (CiU)* (p. 6684).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, de substitució)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 6686).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 6687) i *Sr. Portabella (ERC)* (p. 6687).

Posició del grup presentant: *Sr. Madueño (S)* (p. 6688).

Posició dels grups esmenants (continuació): *Sr. Moliner (CiU)* (p. 6689).

Posició del grup presentant (continuació): *Sr. Madueño (S)* (p. 6689).

Votació de la primera part del punt 3, fins a la paraula «accelerar»: *rebutjada per 25 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció* (p. 6689).

Votació de la segona part del punt 3, amb l'esmena incorporada: *aprovada per unanimitat* (p. 6689).

Votació dels punts 2 i 4: *rebutjats per 25 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció* (p. 6689).

Votació dels punts 1 i 5: *aprovats per unanimitat* (p. 6689).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la presència internacional de l'esport català (Reg. 26860) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 6689).

Posició dels grups: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 6690), *Sra. Mayol (IC)* (p. 6690), *Sr. Terradellas (S)* (p. 6690) i *Sra. Pallé (CiU)* (p. 6691).

SUMARI (5)

El Sr. Bargalló (ERC) (p. 6692) i el Sr. Escudé (CiU) (p. 6692) intervenen per una qüestió d'ordre.

Votació del punt 1: aprovat per unanimitat (p. 6692).

Votació del punt 2: rebutjat per 5 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 6692).

La sessió s'aixeca a dos quarts de nou del vespre.

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 66.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Justícia i els consellers d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem al punt de l'ordre del dia corresponent a preguntes amb resposta oral. En primer lloc, tramitem les que es formulen al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'estat actual de la negociació amb el Govern de l'Estat pel que fa al retorn dels arxius de la Generalitat

Primera pregunta: sobre l'estat de la negociació amb el Govern de l'Estat pel que fa al retorn dels arxius de la Generalitat, presentada pel diputat senyor Àngel Colom. *(Pausa.)* Té la paraula..., ho farà el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president. El nostre Grup tindria interès a conèixer per part del president de la Generalitat quin és l'estat de les negociacions existents en aquests moments entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat en relació amb el material català present a l'Arxiu de Salamanca.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Senyor president, té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT (Jordi Pujol i Soley): Bé, com vostès saben, de fet, hi ha tots uns antecedents, dels quals ara no en faré esment, que ja es remunten fins i tot a l'any 1979, de petició, de devolució d'aquests arxius. Aquestes peticions es van renovar ara, a principis de l'any 95, en contacte directe amb el Govern, i la resposta va ser que sí, que es faria, i concretament es va prendre aquesta decisió, com vostès saben, al Consell de Ministres del dia 17; se'ns va anunciar, se'ns va comunicar aquesta decisió. Després hi han hagut tots els problemes que vostès saben, de protesta per part de Salamanca i d'alguns sectors polítics, en fi, de tot l'Estat. I en aquest moment el que hi ha és que nosaltres, la Generalitat de Catalunya, doncs, ha insistit per saber si es mantenia el criteri del Govern; se'ns ha dit que sí. I el que aleshores s'ha fet és enviar

una documentació respecte al que entenem que és la documentació que ha d'estar afectada per la transferència, que és, per una banda, la documentació de la Generalitat de Catalunya, el que són els cinc-cents set, diguem-ne, plecs dels quals es parla; després la documentació de les institucions de Catalunya, integrades en les seccions político-socials de Barcelona i de Lleida; el que se'n diu els fons maçònics; l'arxiu fotogràfic del Comissariat de Propaganda; documents relacionats amb el que se'n diu la Causa General, i res més; aquests són els documents, concretament, que s'ha enviat..., que són els que han de ser objecte de la transferència.

De moment a aquesta documentació no hi ha resposta, però hi ha, això sí, la ratificació per part del Govern central que hi ha voluntat de fer aquesta transferència.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor president. El senyor Carod-Rovira pot repreguntar.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres faríem, senyor president, un retret, potser, de procediment, en el sentit de plantejar-nos si hi ha hagut o no hi ha hagut, sigui per part del Govern de l'Estat, sigui per part del Govern de la Generalitat, si no hi ha hagut un element de precipitació en l'anunci públic i solemne, en aquest cas concret, aquí en el Ple del Parlament rememorant els quinze anys del funcionament d'aquesta cambra, quan el tema no estava encara del tot lligat, perquè quedava pendent l'acord del Congrés de Diputats.

Aleshores, nosaltres creiem que en relació amb el que vostè acaba de dir aquest pot ser un primer pas a dur a terme, però aquest primer pas ha de quedar clar, en primer lloc, que aquesta és una reivindicació d'un material confiscat pel franquisme, que ha estat constant en aquest Parlament i també a les Corts espanyoles, defensada en aquest Parlament per part de tots els grups parlamentaris; concretament, recorde ara la Proposició no de llei nostra, del maig del 89, a la qual tots els grups parlamentaris sense excepció hi van votar a favor. Però també demanaríem que en una segona fase hi hagués una negociació global sobre tot el material documental confiscat, estigui o no estigui a l'Arxiu de Salamanca, tant si és de la Generalitat, d'aquest Parlament, com de partits, sindicats, entitats o particulars. Per exemple, hi ha molta correspondència del qui va ser president d'aquest Parlament en l'exili, Antoni Rovira i Virgili; de qui en va ser ministre –també tarragoní– Marcellí Domingo, etcètera..., que hauria d'anar destinat a l'Arxiu Nacional de Catalunya o bé als seus hereus.

Tampoc no podem oblidar, potser ja en una fase posterior, l'assignatura pendent de la devolució del patrimoni en locals i solars de partits de l'època que van ser directament represaliats pel franquisme, com la mateixa Esquerra Republicana de Catalunya o el Partit Nacionalista Basc. El material robat –i ho és tot, i per nosaltres no es tancarà aquest procés fins que no sigui retornat als seus legítims propietaris–, el material robat, encara que sigui amb uniforme de l'exèrcit o de la Falange Espanyola, és material robat, i ha de tornar als seus propietaris legítims. Això, que és comprensible arreu del món, hauria de ser-ho fins i tot a Sala-

manca. És clar que *quod natura non dat, Salamanca non præstat*; en tot cas, sí que ens agradaria que el pròxim anunci que es fes d'aquestes negociacions fos ja amb aquest material en territori de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. Senyor president...

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, jo em limitaré a contestar al que fa referència la seva pregunta inicial. Crec que sincerament no hi va haver cap precipitació; una decisió del Govern és una decisió del Govern, i, a més, és una decisió que no cal que passi pel Congrés dels Diputats; no hi passen ni tan solament les transferències, no? O sigui que aquesta és una decisió que va prendre el Govern i que nosaltres entenem que, un cop presa pel Govern i notificada pel Govern, doncs es podia anunciar. Simplement això.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures concretes de control de la despesa pública amb què ha contribuït el Govern al compliment del Pla de convergència

La següent pregunta sobre les mesures concretes de control de la despesa pública; la formula el diputat senyor Aleix Vidal-Quadras: té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. Senyor president del Govern, vostè ha assenyalat en els últims temps de manera reiterada, i he de dir que encertada, que els dos principals problemes de l'economia espanyola són el dèficit públic i les reformes estructurals pendents. El que vostè no ha dit, probablement portat per la seva natural modèstia, és que les reformes estructurals són impossibles sense una reducció paral·lela i decidida del dèficit.

També darrerament agències internacionals solvents, el Banc d'Espanya, el mateix ministre d'Economia, en un moment insòlit de lucidesa, han assenyalat que les comunitats autònomes estan contribuint de forma molt significativa al dèficit públic a Espanya, i han enregistrat amb alarma aquest fenomen. En aquest context, i en el marc del procés de convergència cap a la unió econòmica i monetària europea, quines mesures ha adoptat, està adoptant i pensa adoptar el seu Govern per tal de reduir la despesa pública corrent de l'Administració autonòmica catalana.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Senyor president, té la paraula per contestar.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Ja l'any passat i també aquest any aquest tema ha estat objecte de discussió i negociació amb el Govern central en diversos aspectes, però concretament centrat molt en el tema de la negociació del que se'n diuen els senders de convergència amb Maastricht. A part d'això, del qual després, si puc, li donaré algun detall més, es van prendre ja l'any passat tota una sèrie de mesures de contenció de la despesa del capítol I; entre altres, doncs, per exemple, una aprovació d'un pla de

jubilacions voluntàries i tota una altra sèrie de mesures, que van fer que, per exemple, durant el 94 hi hagués una reducció de cinc-cents disset places d'administratives. He d'advertir que a la Generalitat hi ha tot una sèrie d'aspectes en els quals el personal forçosament s'ha d'incrementar, primera, perquè rebem competències –l'any passat, per exemple, varem rebre unes tres-cents o quatre-cents persones com a conseqüència de competències que se'ns van traspassar–, i, segona, perquè hi ha alguns aspectes, com són els mossos d'esquadra, com són els bombers i els mestres, que són plantilles que pugen necessàriament i obligadament. De tota manera, quant al que és estrictament –que és en el que podem incidir-hi més intensament– els serveis administratius, hi haurà –ho repeteixo– una baixa de cinc-cents disset persones.

Per altra banda, també l'any passat, concretament el 94, es va prendre la decisió de no-disponibilitat de crèdits per valor d'11.460 milions, o sigui que les despeses que inicialment estaven previstes es van reduir en aquesta quantitat. I el resultat de tot això va ser que el que estava previst, el que se'ns havia assignat com a possible dèficit per a l'any passat en les negociacions amb el Ministeri d'Economia, que era de 95.000 milions, aquesta previsió es va complir amb escreix –un lleuger escreix–, concretament se'n varen gastar..., el dèficit va ser –perdó– de 93.400 milions; l'any 95 s'han pres mesures similars.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyor Vidal-Quadras, pot repreguntar.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, senyor president. En aquestes qüestions crec que la quantificació és clau, i hi ha una dada que sembla reveladora, i és que al llarg dels últims anys, de manera sistemàtica, el seu Govern ha fet créixer el pressupost de la Generalitat en percentatge més que el mateix pressupost del Govern socialista; fins i tot, hem arribat a extrems com que l'any 88 el pressupost de la Generalitat va quadruplicar en creixement el del Govern central o, per exemple, l'any 91, que va doblar el creixement percentual del Govern central, i de forma sistemàtica en els últims set anys sempre el pressupost de la Generalitat ha crescut més en termes percentuals que el mateix pressupost del Govern central socialista. Si a això hi afegim que l'any 93, l'any on la crisi va arribar al seu extrem, és l'any en què el dèficit del seu Govern va també arribar al seu clímax, i també aquest any la despesa corrent va créixer molt més que la inversió, arribem a la conclusió, senyor president, que el dèficit del Govern o dels governs que vostè ha presidit no solament no està controlat sinó que està desgavellat.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor...

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyor president, li queden trenta-dos segons.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: És perfectament normal i és lògic que el pressupost de la Generalitat creixi més que el pressupost de l'Estat, perquè durant tots aquests anys que vostè diu, fins i tot l'any passat, hem tingut transferències i, naturalment, aquestes transferències com-

porten increment del pressupost i disminució del pressupost de l'Estat.

Quant al que em diu vostè de l'any 93, és cert que l'any 93 ha estat l'any en el qual la contenció del dèficit va ser més difícil de fer a causa, entre altres coses, d'una disminució molt forta dels ingressos, però justament això va ser fortament corregit el 94 i està essent fortament corregit el 95, amb un control directe del Govern de la Generalitat i en contacte constant amb el Ministeri d'Economia.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern de la Generalitat en relació amb la internacionalització de l'economia catalana

La següent pregunta, la formula el senyor Raimon Escudé, sobre el capteniment del Govern de la Generalitat en relació amb la internacionalització de l'economia. Té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Tradicionalment s'ha considerat Catalunya com el paradigma del proteccionisme en el terreny econòmic. El nostre món econòmic estava satisfet tancat en el mercat interior, el mercat estatal; això produïa que, quan hi havia una bona collita al camp, l'economia catalana rutllava, quan hi havia mala collita hi havia crisi. I això no sols passava a Catalunya, aquesta actitud mental proteccionista.

El món ha canviat molt, avui dia hi ha unes interaccions econòmiques importantíssimes a tots els nivells, no ja solament dintre de la Comunitat Econòmica Europea, que és el nostre marc natural econòmic d'avui dia, sinó a nivell mundial. Per això aquell lema que a vegades veiem reflectit com a eslògan del Govern de la Generalitat, de la crida a considerar que el nostre món és el món, ens sembla que és una cosa interessant.

Per això ens agradaria, al nostre Grup, senyor president, saber una mica més dels seus propòsits de capteniment en relació amb la situació actual d'internacionalització de l'economia catalana.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Efectivament, des de fa temps, des de fa molts anys, en realitat des del començament dels anys vuitanta, la Generalitat està duent a terme una campanya d'internacionalització de Catalunya en general i de l'economia en particular. Per exemple, ara mateix hi ha en marxa el Pla de foment d'internacionalització, que abasta de l'any 93 al 96.

Aquesta actuació en el terreny comercial es fa bàsicament –bàsicament, no únicament, però bàsicament– i molt principalment a través del Copca, que té un pressupost de 3.965 milions, cosa que permet dedicar concretament, directament a les empreses, 3.420 milions –em refereixo concretament al pressupost del 95. I que això ha permès durant aquests últims anys crear trenta centres de promoció de negocis arreu del món, en tots els continents, i en aquests mo-

ments, l'any 95, en voldríem crear uns quants més, concretament, idealment cinc, però probablement, precisament per qüestions pressupostàries, només se'n podran crear dos o tres. S'està estudiant si es fan..., concretament les preferències són São Paulo, Johannesburg, Miami, Seül i Tel Aviv.

Això ha fet que durant aquests últims anys s'hagi pogut donar un suport, de cara a la seva presència internacional, a 4.665 empreses. El resultat d'aquesta acció directa entenem que és bo, i òbviament, en moltes altres actuacions, evidentment, i per començar amb la mateixa actuació de les empreses i amb l'evolució macroeconòmica espanyola, etcètera, moltes altres coses, el cert és que l'evolució del comerç exterior català ha estat durant aquests últims anys fins i tot brillant.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Escudé?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Només per manifestar la satisfacció del nostre Grup en aquesta tasca, que coneixíem en línies generals (*rialles*) i que ara es perfila una mica més, i aprofitar davant dels somriures dels membres de la cambra, que fóra bo –potser és una manifestació de tipus genèric– que no sols el món empresarial, com s'ha vist, en part gràcies a la intervenció directa del Govern de la Generalitat, sinó també altres segments de la societat arribessin a aquest convenciment d'aquesta nova mentalitat necessària a casa nostra i arreu del món que «el nostre món és el món», i que, per tant, tota una sèrie de problemes que es poden plantejar, fins i tot arribant a la qüestió de la deslocalització d'algunes fases de la producció, en l'ara d'una competitivitat internacional, doncs, que fóra important.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Senyor president?

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Recollint l'observació que acaba de fer el senyor Escudé, l'únic que li puc dir és que en altres aspectes aquest tipus d'actuació internacional hi és, i molt intensa; una d'elles és a través del Copec, de cara a la projecció cultural, de cara a la projecció dels nostres llibres, de cara a tota una sèrie de contactes tant a nivell, diguem-ne, d'estats com a nivell de regions, com a nivell simplement d'organismes internacionals, però aquesta voluntat d'internacionalització de Catalunya, en tot, no només en l'economia, és una de les actuacions prioritàries del Govern de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'espai que correspon als sindicats i les organitzacions professionals agràries com a representants electes dels pagesos després de les eleccions del 27 de novembre de 1994 a les cambres agràries

La següent pregunta és sobre els sindicats i les organitzacions professionals agràries, que formula el diputat senyor Víctor Gimeno. Té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. El sector agrari català vam entrar a finals de l'any passat en un camí

de normalitat democràtica que ha arribat amb dinou anys de retard. Fins llavors, els pagesos i els ramaders van haver de conviure amb unes organitzacions —les cambres agràries— no legals i no constitucionals, que exercien unes determinades funcions i que òbviament tenien uns recursos i tenien un patrimoni. Avui aquestes organitzacions s'han desmuntat, els serveis econòmics han anat a les cooperatives, els serveis agraris, les funcions i els funcionaris, igualment com els pressupostos, han anat al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i el patrimoni també en aquests moments s'està distribuint entre cooperatives i ajuntaments, fonamentalment.

Si, com diu la mateixa Llei de cambres agràries, consensuada i aprovada per unanimitat en aquest Parlament, s'han de destinar aquests recursos a finalitats d'interès agrari, després, tenint en compte els resultats electorals de les passades eleccions i de les expectatives generades a partir d'aquestes eleccions de cara als sindicats agraris, quin és el paper que el Govern considera que correspon a aquests sindicats?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Senyor president?

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, en primer lloc he de fer notar que el Govern de la Generalitat sempre ha tingut en compte això que se'n diu «l'espai sindical», i això de sempre, evidentment, d'abans de les recents eleccions, i que de sempre s'ha valorat el paper dels sindicats.

El senyor Gimeno parla de dinou anys de retard, però jo voldria dir que si algú ha mirat de compensar aquest retard ha estat el Govern de la Generalitat. I en realitat, en aquests moments, i és una prova del valor que donem al paper dels sindicats, en tot l'Estat espanyol només a Catalunya —només a Catalunya— s'han fet eleccions sindicals.

Pel que fa al paper que entenem que han de jugar els sindicats, ahir mateix, precisament, que vaig rebre —llargament, per cert— la direcció d'un dels sindicats agraris de Catalunya, plantejàvem —ho plantejaven ells i ho plantejava el conseller Marimon i jo mateix— que hi han aquestes tres grans línies d'actuació: el reconeixement, per una banda, del que són els sindicats; segona, considerar que els sindicats han de jugar un paper important en la vertebració de la societat catalana, concretament la societat catalana agrària, però amb repercussió positiva en tot el país, i després tenir en compte que tot això requereix que els sindicats puguin dur a terme, cosa que ja estan fent, però que s'ha d'estudiar si ho poden fer més, tota una sèrie de serveis i d'actuacions concretes, moltes vegades en relació, en col·laboració amb l'Administració i amb el Govern.

Però bé, de tota manera, en aquesta línia s'ha actuat i, de fet, no d'ara únicament, sinó de sempre, des de fa anys, el Govern de la Generalitat ha tingut el màxim interès que hi hagués la presència dels sindicats en institucions com puguin ser la Taula de Concertació, les taules sectorials, els plans —per dir una cosa ben actual en aquests moments— de reestructuració del cooperativisme, etcètera. O sigui, que aquesta ha estat la nostra línia i ho seguirà essent.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Gimeno pot repreguntar.

El Sr. GIMENO: Sí, gràcies, senyor president. És evident, i això és un reconeixement que estem millor a Catalunya que a la resta de l'Estat, però tampoc no és això un consol; vostè ens parla del paper fonamental de la pagesia en la vertebració del territori, i jo li vull recordar que aquest 4% de la població activa gestiona un 50%, més del 50% del territori de Catalunya i que és una part indissociable del que avui és Catalunya, i que no podem deixar la gestió d'aquest territori bàsicament a l'Administració.

I dic això perquè abans —abans, en aquesta època llarga de transició— les cambres agràries gestionaven uns recursos i tenien unes funcions i avui, dels 760 milions, aproximadament, que són fruit d'aquestes transferències, no han passat ni un duro als sindicats. Per tant, el reconeixement formal no és prou i aquests sindicats, el que demanen —i ho demana més del 85% de la població de Catalunya que ha votat aquests sindicats agraris—, demanen el reconeixement en la via de funcions, de serveis, de recursos i de patrimoni. Per això no creiem que sigui un problema de benevolència ni de generositat, ni de reconeixement formal; creiem que és una exigència de justícia, que els sindicats han d'equiparar-se al que ja s'ha reconegut als sindicats no agraris des de fa molt de temps. Demanem...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Gimeno, se li ha acabat el temps. Ho sento. Senyor president, li queda mig minut.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Primera, el reconeixement, ja li he dit abans que s'ha fet i la nostra actuació ho demostra; segona, pel que fa als traspassos de patrimoni, jo li vull dir que això s'està fent, que se n'ha fet aproximadament en el cas del 50% de les cambres agràries i que tots han tingut el vist-i-plau de totes —de totes— les organitzacions sindicals sense cap excepció. També s'ha comptat, evidentment, amb el vist-i-plau de l'àmbit municipal. No li puc donar més detalls per manca de temps, però això ha anat així i bé.

Sobre la responsabilitat sobre el territori, els sindicats, tot el que calgui, però l'últim responsable de les responsabilitats, l'últim responsable és l'Administració.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor president.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures que pensa prendre el Consell Executiu per tal de controlar el dèficit del pressupost de la Generalitat

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta: mesures per tal de controlar el dèficit del pressupost de la Generalitat, que formula el diputat senyor Martí Carnicer, que té la paraula.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, el nostre Grup ha manifestat sempre la seva preocupació per l'evolució del dèficit en la mesura que aquesta pot ser una magnitud que pugui, en algun moment, hipotecar el futur de la Generalitat.

Les darreres estimacions per a finals del 1994 parlen d'un dèficit no cobert d'aproximadament mig bilió de pessetes, amb una xifra que es va incrementant el darrer quadrienni a una mitjana de 187.000 milions de pessetes cada any. Davant d'això hem sentit algun tipus de mesures, com pugui ser la congelació d'uns 20.000 milions de pessetes en el pressupost del 1995. Considera el Govern que aquestes són mesures suficients?

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. El senyor president.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Efectivament, a part de les mesures que he explicat abans, del 94, pel que fa al 95 s'han pres noves mesures també en aquest mateix sentit; una d'elles, concretament, ha estat aquesta reducció, concretament, del pressupost de 20.000, exactament 20.271 milions. S'han pres també algunes mesures més d'aquest tipus, com per exemple, que les ampliacions corresponents a actuacions extraordinàries, posem per cas inundacions, com va ser l'any passat, no es podran fer si al mateix temps no hi ha la decisió de no disponibilitat de crèdits per a igual import i, en fi, una sèrie de mesures d'aquest tipus que, per bé de la brevetat, no li explico amb més detall.

Ara, el que és més important de tot és que en la negociació respecte al sender, d'acord amb els criteris de Maastricht, nosaltres estem d'acord amb l'Administració central i creiem que complim les normes que ens hem imposat. Concretament, ja he dit que l'any passat el nostre dèficit havia de ser de 95.000 milions i va ser només de 93.400, i aquest any està previst, si no ho recordo malament –no trobo ara la xifra exacta–, que sigui de 70.000 milions, i en la línia tal com s'estan portant les coses actualment, així serà.

Per tant, a la seva pregunta de si s'estan prenent les mesures per anar-nos adaptant i anar rebaixant el nostre dèficit, li puc dir que sí, que s'estan prenent.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Martí Carnicer pot repreguntar.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president. És cert, el dèficit que està previst tancar el 94 és de 93.000 milions de pessetes; no és menys cert, però, que en aquestes xifres hi ha una regularització d'uns temes de sanitat que, sense aquesta regularització, el dèficit s'hauria aprovat aproximat als 140.000 milions de pessetes.

Això voldria dir que, en termes més o menys constants, el dèficit del 95 s'hauria de reduir a la meitat del dèficit de l'any 1994; és per això que el nostre Grup considera, senyor president, que els 20.000 milions de pessetes són quantitats insuficients. És molt més important el tractament dels crèdits ampliables. Els crèdits ampliables vénen generant any rere any un increment de la despesa aproximadament de 80.000 milions de pessetes que no tenen cap tipus de finançament, i aquest creiem que és un dels temes sobre els quals s'ha d'incidir. Però és més, no n'hi ha prou, segurament, senyor president, a controlar el ritme del creixement del dèficit, sinó que també cal tenir en compte què es fa amb el dèficit que tenim acumulat i que no està encara resolt.

Com li he dit, a finals del 1994, aproximadament, tenim mig bilió de pessetes de dèficit sense finançament, sobre el qual caldrà prendre algun tipus de mesures. Entenem que algun element ha incidit ja en l'any 1994 en aquest sentit, però creiem que aquest és un tema sobre el qual també desitjaríem tenir, en qualsevol cas, algun tipus de resposta.

És més, hi ha una interpellació pendent, del nostre Grup, sobre el tema del dèficit, en la qual esperem també poder dialogar a bastament sobre aquest tema, ja que entenem que pot ser un dels temes del futur, importants.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. El senyor president.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyor Carnicer, ja li he dit abans que, efectivament, en aquest tema dels crèdits ampliables, per la raó que fos –hi ha hagut de vegades, com he dit, un cas concret–, doncs, per desgràcies o bé simplement perquè ens arriba un finançament europeu que hem de complementar, etcètera, doncs, a partir d'aquest moment es requerirà la no-disponibilitat de crèdits per un import equivalent. O sigui que això ho estem tenint en compte en la línia que vostè diu.

Realment, el dèficit, el nostre és gran, però jo l'hi vull situar en el context. Sàpiga, per exemple –vostè ho sap, i no recordo la xifra exacta–, que el dèficit de l'Estat espanyol, el dèficit acumulat, està entre els 30 i els 35 bilions –bilions– i que el pressupost de l'Estat és d'uns 24 bilions. Per tant, el dèficit acumulat és molt més del 100 i molt més de..., deu ser el 130 o el 135% del pressupost. És per això... Aquí ens situem, diguem-ne, per desgràcia general, no únicament nostra. Nosaltres, per tant, això, el mig bilió nostre s'ha de situar en aquest context, sobre un pressupost d'1.700.000 milions de pessetes i una mica més.

Bé, ara, dit això, el que li vull dir és que la nostra situació de dèficit no és bona, però en termes relatius, comparat amb l'Estat –li ho acabo de dir– o amb altres autonomies –i amb més temps li ho podria demostrar–, és relativament bona, lògicament acceptable.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor president...

*Pregunta al Consell Executiu sobre si el
Departament de Cultura pensa complir la clàusula
primera de la llicència municipal d'obres per a la
restauració del claustre del monestir
de Santa Maria de Ripoll*

Passem a la següent pregunta, que ja no serà del «cupó» reservat a Presidència, és sobre si el Departament de Cultura pensa complir la clàusula primera de la llicència municipal d'obres per a la restauració del monestir de Santa Maria de Ripoll, que presenta el diputat senyor Pere Jordi Piella i Vilaregut, que té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president; molt breument. Senyor conseller, l'any 89 es van iniciar unes obres al

claustre de Ripoll que eren molt interessants i necessàries, però hi havia una condició que es va donar amb la llicència d'obres, amb la qual es demanava que prèviament s'havien de solucionar les servituds dels accessos a aquest claustre. En no solucionar-se això, actualment aquest claustre no es pot visitar. La pregunta és la següent: pensa el Departament complir la clàusula de la llicència del 1989?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Efectivament...

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor... El senyor conseller de Cultura té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, com vostè sap, senyor diputat, les parts..., hi va haver un problema d'acord entre les parts en el si del Patronat, i es van posar d'acord. I, per tant, es podrà procedir a realitzar legalment les servituds corresponents i permetre l'accés al claustre per part dels visitants, segons els horaris de visita del monument.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot repreguntar.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo li he dit una cosa i, bé, li agraeixo la seva resposta, però és que no és pas la resposta que li demanava. Jo li he demanat si la Conselleria pensava complir, concretament, la clàusula de la llicència d'obres, perquè, al meu entendre, això és greu. Crec que les decisions de qualsevol Administració i de qualsevol ciutadà, en un estat democràtic, s'han de fer amb plena submissió a la llei i al dret. En aquest cas, crec que estem donant un missatge bastant negatiu a la societat; és a dir, per què els particulars han de complir les condicions d'una llicència d'obres quan la Generalitat no la compleix? Crec que, en definitiva, si volem fer una feina ben feta, és necessari que hi hagi un respecte entre les Administracions, i, si en el seu moment s'hagués solucionat i s'hagués complert aquesta clàusula, actualment no ens trobaríem en l'atzucac i des de fa molt temps aquest claustre es podria visitar.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El senyor conseller Guitart té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president... Senyor diputat, vostè sap perfectament –vostè ho coneix perfectament– que aquesta va ser una qüestió en la qual hi va haver un desacord entre l'Ajuntament que vostè presidia i el mossèn, el Bisbat. Aquest va ser un desacord que el Departament de Cultura va fer tot el que va poder per tal de resoldre'l.

L'any passat el Patronat, per fi –com jo li deia–, va aprovar que l'accés al claustre superior a través de la nova escala estaria tancat amb una porta o reixa, el pany de la qual obriria en poder del mossèn. Aquest acord es va aconseguir en una reunió en què vostè mateix, senyor Piella, va delegar la seva assistència al Patronat en un regidor de l'Ajuntament, i en la següent reunió es va confirmar en aprovar l'acta, la qual cosa va permetre resoldre el contenciós de l'esmentada escala i obrir el camí d'aconseguir l'accés al claustre.

Per tant, nosaltres estem disposats sempre a complir les normes que s'estableixen; quan hi han dificultats, les hem de resoldre, i en aquesta actuació és el que varem intentar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'accés al claustre superior del monestir de Santa Maria de Ripoll

El senyor Piella segueix preguntant sobre el claustre superior del monestir. Té la paraula el senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, m'ha continuat sense contestar la pregunta de veure si es pensava complir el permís d'obres. Bé, deixem-ho.

Però, en definitiva, aquí la pregunta que li estic fent –aquesta sí que me l'ha contestada en part, però crec que valdria la pena aprofundir-hi– és que, si s'hagués volgut, l'accés al claustre era possible, sempre i quan s'hagués fet servir l'escala històrica que es va fer, doncs, el segle passat per connectar, concretament, els dos claustres i, al mateix temps, poder accedir al campanar. La pregunta és la següent: en aquest cas era si la Conselleria de Cultura pensava demanar al Bisbat que, d'alguna manera o una altra..., en aquest cas seria només una relació directa amb el Bisbat, sense cap més mena d'intermediari, per tal que aquest claustre fos visitable d'una manera immediata mitjançant aquesta escala, si és necessari.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de l'orador.)* ...senyor Piella, és que el claustre sigui visitable. Aquesta escala històrica, aquesta solució que vostè apunta ja va ser desestimada des del primer moment per poc viable, degut que tant el seu traçat com el seu àmbit la fan totalment insuficient i inadequada. A la vegada, cal aclarir que mai no va ser l'escala històrica d'accés al claustre superior.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot repreguntar.

El Sr. PIELLA: Bé, gràcies, senyor president. Bé, miri, en definitiva, jo l'únic que demanaria seria que hi hagués aquest accés; vostè sembla que ha pres un cert compromís perquè es pugui fer d'una manera immediata. Però sí dir que hi ha un conjunt de reflexions que ens hauríem de fer.

La Conselleria de Cultura, per tal de restaurar el patrimoni monumental d'aquest país –que, en bona part, és propietat de l'Església, per motius històrics que no cal pas que aprofundim–, hi està esmerçant mils de milions i d'una manera continuada. És clar, després, en definitiva, jo crec que seria interessant que hi hagués algun tipus de pacte, algun tipus d'acord que, a canvi, diguem-ne, d'esmerçar aquests diners s'hi donés un ús social, diguem-ne, a aquest patrimoni, concretament, doncs, monumental; perquè, si no, el que estem fent és que, mitjançant diners públics, estem invertint en una cosa totalment privada, que queda a l'arbitri de la persona

que en aquell moment pot ser la directament responsable i aquests diners públics no tenen la seva utilitat.

Crec que és important aquest pacte per tal d'evitar, fins i tot, que algun dia, coses que s'han restaurat amb diners públics, es puguin vendre una altra vegada a particulars. Esperem que no sigui així, però em penso que és imprescindible aquest tipus de pacte, aquest tipus d'acord amb l'Església.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Piella. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, senyor diputat, suposo que tota aquesta cambra coneix –o, si no, jo els ho vull explicar– que existeix una comissió mixta per a patrimoni Església-Generalitat i que aquesta Comissió funciona adequadament i en la qual un dels desitjos expressats reiteradament per part de la mateixa Església és el de fer possible que els béns de l'Església puguin ser oberts a l'ús públic; jo penso que són molts els exemples que ara podríem fer esment de com això s'ha aconseguit.

Quan hi ha problemes, jo crec que l'esforç que hi dediquem és per tal de resoldre'ls, i aquí n'hi ha hagut un, i jo espero que aquest problema hagi quedat resolt, no sé si a satisfacció de tots o de la millor manera possible, però sí d'una manera suficientment adequada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Pregunta sobre el nombre d'alumnes,
provinents de classe treballadora,
sense expectatives de futur*

La següent pregunta és sobre el nombre d'alumnes, provinents de classe treballadora, sense expectatives de futur, que formula el diputat senyor Reguant. Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Podria, senyor president...? Li demano acumular la número 3 i la número 19.

El Sr. PRESIDENT: 3 i 19? (*Pausa.*) El senyor conseller Pujals? (*Pausa.*) No? Doncs, el senyor..., el membre del Consell Executiu que li ha de contestar no està preparat per a la 19; de manera que...

El Sr. REGUANT: Doncs, passem a la 3.

El Sr. PRESIDENT: ...faci només la 3.

El Sr. REGUANT: Molt bé; gràcies, senyor president, i comprenc perfectament bé la posició del senyor conseller.

Dir, doncs, que un estudi encarregat per la Fundació Jaume Bofill... –perdonin, sí– demostra que un 40% dels escolars fracassa per problemes de rendiment o per falta d'adaptació. Aprofundint en aquest estudi, resulta ser que, d'alumnes provinents de classes treballadores que es queden sense expectativa de futur, resulta que és tres vegades el de famílies benestants. La pregunta seria quina seria la justificació que donaria el Consell Executiu, en boca del seu conseller, per explicar aquesta dissociació tan desfavorable a les classes treballadores pel que fa la manca d'expectativa de futur dels seus fills en edat escolar.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Pujals i Vallvé): Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, no és que no puguem tractar la pregunta que porta el número 19; justament he demanat que no es tractessin conjuntament perquè em sembla que el que no podem fer és barrejar conceptes que són diferents, ni preguntes que són, per la seva estricta naturalesa, de caràcter diferent. Perquè, efectivament, el Departament d'Ensenyament no té constància de cap estudi que acrediti que el nombre d'alumnes sense expectativa de futur, provinents de famílies amb pocs recursos econòmics, triplicui els que provenen de famílies benestants. Això cal dir-ho explícitament, i em sembla que no es pot deduir de l'estudi invocat pel senyor Reguant.

D'altra banda, la manca de coneixement exacte d'aquests paràmetres, és a dir, alumnes sense expectativa de futur o famílies benestants, etcètera, com també del mètode emprat per arribar a l'esmentada conclusió a què arriba el diputat que fa la pregunta em sembla que impedeix fer cap pronunciament explícit en relació amb la seva formulació.

En qualsevol cas, voldria afegir que la recopilació de resultats acadèmics de què disposa el Departament d'Ensenyament no fa palesa cap relació com l'esmentada per l'il·lustre senyor diputat, el senyor Reguant, atès que les qualificacions es registren sense relacionar-les amb l'estatus o classe social de la família de l'alumne. Si bé els estudis existents en el camp de la sociologia constaten una correlació entre la classe social de les famílies dels alumnes i els seus resultats escolars, també és cert que un estudi recent, elaborat pel Centre d'Iniciatives i Recerques Europees de la Mediterrània, el CIREM, ha acreditat que: «primer, les prediccions sobre el fracàs anunciat dels fills de la classe obrera poden ser tan poc ajustades com les prediccions d'èxit entre fills de classes mitjanes amb capital cultural, i que, segon, no es pot associar el fracàs amb les classes baixes culturalment pobres, perquè hi ha un fracàs important relacionat amb les classes altes i mitjanes culturalment riques». En un altre estudi comparat entre països de la Comunitat Econòmica Europea, publicat l'any 1988, relatiu a les diferents causes de fracàs escolar, s'afirma, en analitzar les de caràcter socioeconòmic, que –llegeixo textualment–: «la influència de l'origen social o l'escola sobre els itineraris personals és notable, i prou, ni nulla ni definitiva. Qualsevol, però, que sigui la seva importància, no és pas el determinant decisiu. El paper del professor apareix com a molt superior». En resum, cal dir que en l'estudi de les influències possibles entre classe social i resultats escolars intervenen múltiples variables i factors que no admeten, precisament, una formulació senzilla. Altrament, s'ha demostrat també que l'estabilitat familiar és un factor molt important en aquest sentit, més, fins i tot, que no pas els recursos econòmics familiars.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Reguant pot fer repregunta, sense esperança de resposta, eh?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president; així ho farem. De les paraules del senyor conseller es desprèn que coneix perfectament bé l'estudi que invoco i la seva dimensió; tradueix perfectament bé que la Conselleria, tal com assenyala el director del CIREM, no disposa d'estudis, perquè li van ser sol·licitats i no els va poder facilitar, en el terme de l'avaluació des de la mateixa Conselleria pel que fa al fracàs escolar a Catalunya, que l'estudi *Èxit i fracàs escolar a Catalunya* és d'un nivell científic absolutament equiparable a qualsevolga altre estudi dels citats d'àmbit europeu, dins de la Unió Europea, i que, d'alguna manera, seguirem preguntant en altres oportunitats al senyor conseller, perquè en dades que ell mateix facilità el 28 de març de 1991, i recollit en el DOGC número 318, esmentava que un 30% dels alumnes que inicien l'EGB finalitzen aquest ensenyament sense obtenir el títol de graduat escolar. Vostè ho manifestava en una resposta a Iniciativa per Catalunya, feta en aquell moment. Aquest estudi que li acabo d'esmentar, del CIREM, ja ho col·loca en un 40% —en un 10% més. Seria bo que endguessin des de la Conselleria —és la meva opinió— un estudi aprofundit per avaluar amb profunditat, extensió i significància el fracàs escolar a Catalunya, perquè d'ell depèn, en bona mesura, el futur de l'accés a la universitat i, per tant, el futur dels professionals del país.

Gràcies, senyor president, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant.

*Pregunta al Consell Executiu sobre els
criteris del conseller de Cultura a l'hora de
respondre les preguntes escrites dels parlamentaris*

La següent pregunta és sobre els criteris del conseller de Cultura a l'hora de respondre les preguntes escrites. La formula el diputat senyor Ferran: té la paraula.

El Sr. FERRAN: Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, aquesta pregunta neix de l'observació que diferents diputats tenim de les respostes que ens dóna la seva Conselleria a les preguntes que formulem de manera escrita. Nosaltres hem detectat el que podríem dir un procés de «laconització», per dir-ho d'alguna manera, o de resposta telegràfica, o de resposta, fins i tot, evasiva a les preguntes que li fem per escrit. Ens agradaria, senyor conseller, que vostè considerés les preguntes escrites com aquelles preguntes que es fan de tal manera que, per la seva extensió, o per la seva especificitat, recorrem a elles, per mitjà d'aquest tràmit parlamentari, i esperem d'elles una resposta que sigui satisfactòria per a tots els senyors diputats.

L'evasiva en la resposta a les preguntes ens ocasiona, moltes vegades, que aquestes preguntes s'hagin de reformular un parell de vegades més i, per tant, la resposta arribi tres o quatre mesos més tard del que s'han fet. Jo em penso que,

per respecte al que li pregunten els senyors parlamentaris, la Conselleria de Cultura hauria d'esmerçar-se molt més en aquest tipus de respostes, que fossin més convinctes, i que s'adiguessin bastant amb el que reclamen els senyors diputats.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. El conseller Guitart té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor diputat, jo sento que vostè tingui aquest concepte o tingui aquesta idea, i, al mateix temps, em sorprèn que hi hagi altres diputats que la comparteixin, perquè la veritat és que fa bastants anys que contesto preguntes per escrit i és la primera vegada que se'm fa aquesta formulació. No és pas, li ho puc assegurar, la meua intenció. El que passa és que algunes preguntes que es formulen tenen difícil resposta o no es disposa d'aquesta resposta, és a dir, quan es demana, per exemple, la territorialització de les subvencions per districtes o per barris, nosaltres no disposem d'aquesta informació, i aleshores és molt difícil de proporcionar-la, i per això es dóna una resposta genèrica, que procura acostar-se més a la pregunta formulada, i, al mateix temps, es posa a disposició, per si convingués algun aclariment. Però la intenció és precisament la de respondre la pregunta, amb les dades, evidentment, i amb els elements disponibles.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Ferran pot repreguntar.

El Sr. FERRAN: Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè comprendrà que, quan jo li dic que això és una cosa observada per diferents diputats, no ho he dit sols per mi, pel meu cas concret: jo he pogut constatar amb el senyor Joan Ignasi Elena, per exemple, que les respostes li han estat contestades amb unes certes evasives, però també, fins i tot, la premsa se n'ha fet ressò, d'aquest tema. Recordo el dia 3 de març, per exemple, una notícia de premsa que es fa ressò de com vostè no contesta una pregunta sobre beques sobre joves creadors que li va formular el senyor Dalmau, i que ell va haver de tornar a trametre aquestes preguntes a la cambra perquè li fossin contestades amb molta més concreció. Per tant, allò que li deia jo a vostè, que una pregunta triga tres o quatre mesos a ser contestada, és cert.

I, en el cas particular d'aquest tema que em planteja vostè, de les subvencions, que li vaig fer, sobre la ciutat de Barcelona, li puc dir que si vostè em diu que a la ciutat de Barcelona hi ha cinc-centes setanta entitats, jo crec que des que s'ha inventat la informàtica i des que hi ha ordinadors costa molt poc pitjar un botonet i treure, per districtes —treure per districtes—, un llistat que només que sigui el 10% de la ciutat serà un llistat amb cinquanta-set entitats. Jo em penso, senyor conseller, que a les alçades que estem..., jo no dubto que el seu Departament té en aquests moments mitjans tècnics..., jo penso que li agrairíem molt que, pitjant un botonet, vostè ens pogués donar resposta d'aquests temes.

Li insisteixo: no és el meu cas específic sol; també se n'ha fet ressò la premsa, en el cas del senyor Antoni Dalmau, i el senyor Joan Ignasi Elena també ha tingut, en

aquests últims dos o tres mesos, hem tingut constància d'aquest tema que plantejo avui a la cambra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor diputat, jo no sé la premsa..., jo no ho he llegit, això. En tot cas, tinc la impressió –i així ho faré comprovar– que contestem amb bastant precisió i complint els temps, els terminis que es donen. Em penso que aquest és un desig en les nostres respostes, i crec que ens hi acostem molt adequadament. De totes maneres, ho faré comprovar.

Una altra cosa, senyor diputat, és això de pitjar un botonet i que surti..., perquè, per pitjar el botonet, ha d'estar programat adequadament perquè això surti; si no està programat, això no surt. I jo li deia que no són cinc-centes noranta-quatre les entitats culturals de Barcelona, són moltes més; cinc-centes noranta-quatre, en tot cas, són les subvencions que s'han donat a Barcelona. Però perquè surti el botonet s'ha d'haver programat, i si està programat d'una altra manera surt una altra cosa. A això és al que jo em referia, quan li vaig respondre que nosaltres no disposàvem d'aquesta territorialització per districtes.

I lamento que hi hagi hagut altres casos. En tot cas, sempre que hi ha hagut una pregunta l'hem intentada respondre, i, quan així se'ns ha plantejat, em penso que tothom ha quedat suficientment, si més no, atès, en la mesura de la nostra capacitat de resposta.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a les normatives sobre menjadors escolars i activitats extraescolars

La següent pregunta és sobre la normativa de menjadors escolars, que presenta la senyora Dolors Torrent. Té la paraula.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, si m'ho permet, l'acumularia amb la següent, que fa referència a les activitats extraescolars. La pregunta...

El Sr. PRESIDENT: No hi ha inconvenient? (Pausa.) Molt bé. Acumuli, doncs.

La Sra. TORRENT: Bé, aquestes dues preguntes pretenen aconseguir del conseller d'Ensenyament que ens doni..., si em pot facilitar una data concreta o aproximada de quan sortirà la normativa sobre els menjadors escolars i la normativa sobre les activitats extraescolars.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. L'honorable conseller senyor Pujals té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. De fet, són matèries diferents, però veig que la il·lustre senyora diputada concreta molt la seva pregunta en relació amb la data. En tot cas, el que és

segur, en aquest sentit, podria explicar-li exactament en quin estat es troba la tramitació d'una i altra, però la de menjadors escolars, en qualsevol cas, sortirà publicada abans del curs escolar 96-97, i la d'activitats extraescolars abans.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Torrent pot repreguntar.

La Sra. TORRENT: Senyor conseller, suposo que l'he entès bé. La de menjadors escolars, m'ha dit 96-97? (Pausa.) Doncs, la veritat, encara m'ha..., la veritat és que els he de dir que una mica lents sí que ho són, eh?, perquè, escolti, el tema dels menjadors escolars, l'ha tret en aquest Parlament no només el Grup Socialista: el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup d'Iniciativa... Àdhuc, el Grup d'Esquerra Republicana va fer un projecte de llei i el va presentar en aquest Parlament. I no només a vostè, que ara és conseller: al conseller Laporte... Aquest tema ha estat aquí, en aquest Parlament, constantment. I, per tant, l'únic que em queda dir-los és que, escoltin..., una mica lentets, perquè cada cop que s'ha preguntat ens han dit: «està a punt de sortir, això ja està». Jo sé que està en el Consell Escolar de Catalunya, però, evidentment, aquest tema necessita ja una resposta urgent, perquè encara que a la pràctica funcioni, es funciona en el tema dels menjadors i es funciona també en el tema de les activitats extraescolars, vostè sap que la comunitat educativa reclama que hi hagi una reglamentació, una normativa, perquè no es pot anar funcionant només sobre la base d'anar solucionant les coses sobre la marxa.

Per tant, jo, a part de dir-li que trobo que el tema l'ajoren per al 96-97, per tant, no és aquest curs vinent; aquest curs vinent encara seria 95-96, m'ha deixat una mica sorpresa, i li voldria dir una sèrie de temes que crec que s'han de tenir presents, si és que s'hi pot influir des d'aquest Parlament, a l'hora d'elaborar aquests suposats decrets. Primer, tenir present l'experiència que hi ha hagut en aquests darrers anys, i, per tant, d'aquesta experiència, se'n podran treure, sens dubte, elements positius que cal incorporar a aquesta nova normativa. S'ha de garantir qui gestiona el tema dels menjadors escolars i també el tema de les activitats extraescolars. S'ha de garantir un control, la participació de la comunitat educativa a nivell global i a nivell de centre, han de quedar clares les responsabilitats, i, evidentment, l'espai dedicat de temps als menjadors escolars i al de les activitats extraescolars han de tenir també una vessant educativa.

I en el terreny concret dels menjadors escolars, li voldria dir que tinguessin present també que els nens i nenes de zero a sis anys també es queden a menjar a les llars d'infants, a les guarderies..., com li vulguin dir. Per tant, dins d'aquesta normativa, tinguin present també l'edat d'escolarització que va dels zero als sis anys.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Senyor conseller?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. De fet, potser sí que som lents, però ens agradaria ser segurs, també, sap?, senyora Torrent, perquè vostè no desconeix gens ni mica la complexitat de la

normativa sobre els menjadors, menys encara la de les activitats extraescolars. Vostè m'ha dit «quan?», i per experiència sé que m'he de fixar els límits màxims. Això no vol dir que és possible que tant una com altra siguin publicades abans. I si és així, ja ho farem.

Però, en darrer terme, només li volia mostrar els dos decrets que, un ha estat informat ja pel Consell Escolar de Catalunya i l'altre hi serà tramès ben aviat. En qualsevol cas, queden encara pendants altres tràmits: ha de passar per la Comissió Jurídica Assessora, s'està acabant de fer l'estudi econòmic de l'impacte que tindrà l'aplicació d'aquesta normativa i és en aquest sentit que si la pregunta concreta era sobre el calendari prefereixo anar sobre segur. Escolti: abans del curs 96-97; si és possible publicar-la abans, tant la de menjadors com la d'activitat extraescolars, així es farà. Però vostè no ignora que tant un aspecte com l'altre són d'una complexitat extraordinària i en el cas dels menjadors escolars, que partim de situacions molt diverses, no serà fàcil harmonitzar una normativa que permeti donar resposta satisfactòria a les diverses modalitats que en aquest moment s'estan aplicant. I és això el que hem d'intentar fer amb aquesta normativa, donar satisfacció a les diverses modalitats de prestació d'aquest servei.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyora diputada.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la privatització de la Farga Casanova i Conforsa

Pregunta sobre la privatització de la Farga Casanova i Conforsa, que presenta el diputat senyor Pere Jordi Piella; té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, des de fa uns mesos vostè va anunciar que hi havia la voluntat de privatitzar la Farga i Conforsa, després que sembla que els resultats són més bons. D'això, crec que en definitiva ens n'hem d'alegrar perquè s'ha aconseguit canviar la tendència, almenys per les seves declaracions dels darrers anys.

La pregunta és molt concreta i és a veure si és vostè conscient que aquesta privatització pot portar només la compra de la cartera de clients a una empresa que dona treball a tres-cents treballadors, vuitanta-cinc d'aquests, joves, i que en definitiva crec que és una espina dorsal del Ripollès, tal com vostè va dir, en una de les seves declaracions.

Gràcies, senyor conseller; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El conseller senyor Subirà li donarà resposta; té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà i Claus): Sí, en som conscients, però no compartim la preocupació que em sembla que té el senyor diputat, perquè no tenim aquesta sospita sobre la malvolença i males intencions de les empreses privades. Per tant, si podem, tirarem endavant la privatització.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot repreguntar.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Després de la brevetat de la contesta del senyor conseller, que evidentment de vegades els silencis són més explícits que no pas les paraules, jo voldria fer un seguit de consideracions. Una d'elles és que fa anys, concretament el que era principal era saber fabricar; tot el que es fabricava es venia; actualment el que és principal moltes vegades és poder vendre i per això moltes vegades el que es compra és únicament, concretament, carteres de clients. I això, vull dir, no cal pas que li faci una reguitzada d'empreses en què ha passat això, algunes d'elles del Ripollès.

Vostè recordarà que a Ripoll es va fer la presentació d'un estudi, *Factors estratègics de desenvolupament econòmic del Ripollès*, de la Fundació Tissot, que li he demanat diverses vegades que me'l fes arribar i concretament en aquest estudi el que es deia era que era necessari que al Ripollès hi hagués un conjunt de motors i que aquests motors concretament havien d'aconseguir mitjançant una política de *clusters* –vostè deia– etcètera, intentar generar, doncs, un ferment econòmic, industrial important. Jo crec que, en definitiva del tema de l'estudi Tissot seria important que se'n pogués fer una aplicació concreta en el cas de la Farga Casanova, perquè, en definitiva, crec que el principal d'aquesta empresa, la Farga Casanova o Conforsa, és que continuï sent un dels motors del Ripollès, tal com deia l'estudi Tissot, que un extracte d'ell se'ns va presentar fa uns mesos.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El conseller Subirà té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor president, senyor diputat, li ho tornaré a repetir: l'estat normal de les empreses, és a dir, la situació normal de les empreses és ser privades, privades; la situació anormal de les empreses és ser públiques. I si el Ripollès se n'ha de sortir, de la manera que vostè i jo desitgem, ha de ser a base que Conforsa sigui una empresa privada rendible, i això només es pot fer privatitzant-la, senyor Piella.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la continuïtat del sector de forja a Catalunya

La següent pregunta, que serà la darrera, és sobre la continuïtat del sector de forja: el diputat senyor Piella té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Miri, és en relació amb l'anterior. I la pregunta és si el Govern de la Generalitat té un interès perquè hi hagi un sector de forja important a Catalunya i, en definitiva, si així fos, quines són les accions que pensa fer la Conselleria i la Generalitat, el Consell Executiu en aquest cas en el futur.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El conseller d'Indústria té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, senyor president. El Consell Executiu té interès que es preservin activitats que s'ha demostrat que poden ser competitives a Catalunya com és el cas de la forja. I quant al que pensem fer és el mateix que hem vingut fent fins ara, que és mirar que la forja a Catalunya sigui competitiva i anar en la línia de privatitzar-la.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Piella, pot fer la repregunta.

El Sr. PIELLA: Senyor conseller, miri, evidentment, també ha set molt escarit; evidentment això deu voler dir alguna cosa. Però li faré una reflexió que penso que vostè també la sap. Fa uns mesos el conseller d'Indústria basc va fer una conferència, va assistir a una conferència, va dirigir unes paraules aquí, a Barcelona, quant al fet que ells tenien prevista, doncs, una política, diguem-ne, industrial a base d'assentar i de concretar set *clusters* fins a l'any 2000 per tal d'incentivar les Pime del País Basc; un d'ells era concretament la siderúrgia del sector de la forja, un altre, de les màquines, eines, etcètera. És clar, després a partir d'aquí veig que si el Govern basc, doncs, està tan interessat en el sector de la forja no fos cas que ens trobéssim amb coses semblants, com ha passat darrerament, per exemple, amb Nenuco, que definitivament empreses d'aquí a Catalunya deixen de ser motors i van a una altra comunitat autònoma, que em sembla bé, potser per al conjunt de l'Estat, però no massa bo per a economies concretes de regions que no estan en unes condicions massa afalagadores.

En el cas de la Farga, actualment només ven ferro, i crec que valdria la pena que vengués també investigació i disseny i tingués el que vostè en diu una cadena de valor molt més llarga. Crec que, en definitiva, aquest tema l'hem de tenir en compte, és una cosa que es pot veure a l'horitzó i, evidentment, sí que hi ha una comunitat autònoma que té molt clar què pensa fer amb el sector de la forja i, evidentment, penso que ha apostat claríssimament en aquest tema de no solament vendre ferro, sinó vendre també disseny i fer la cadena de valor molt més llarga i, per tant, diguem-ne, molt més productiva.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Piella. El senyor conseller Subirà té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor president, a mi em sap molt de greu portar el debat en termes de comparacions amb una altra comunitat autònoma, però només els vull dir una cosa: els bascos desitjarien estar en la nostra situació i, a més a més, també m'ho ha dit el conseller d'Indústria basc, l'anterior, que era molt bon amic meu, a més a més.

El grup siderúrgic basc, que és el que es dedica a la forja, és l'únic que queda de forja en el País Basc, té una productivitat de setanta-una tones per treballador, quan Conforsa en aquests moments hem aconseguit que tingui una productivitat de cent disset tones per treballador. A més a més, tecnològicament molt més avançat que els bascos i, a més a més, amb una cadena de valor molt més llarga que els bascos.

De manera que jo ho sento molt, però li torno a repetir, senyor Piella, que nosaltres hem fet tot allò que els bascos encara no han sabut fer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la prevenció de les inundacions

Passem a la continuació de l'ordre del dia. La interpellació que era el número 8 ha estat retirada.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les diputacions provincials

De manera que passem al novè punt de l'ordre del dia, sobre les diputacions provincials, presentada pel diputat senyor Ernest Benach; té la paraula.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, indubtablement que sempre que es presenta una interpellació hi ha algun motiu que la fa presentar, algun fet o alguna circumstància i el motiu que ens ha motivat a presentar aquesta interpellació concreta sobre les diputacions no és altre que el fet que d'aquí a dos mesos, doncs, hi hauran eleccions municipals i com a conseqüència d'aquestes eleccions hi haurà una renovació a les diputacions, hi haurà una renovació també als consells comarcals i, per tant, entenem que aquest és un moment oportú, propici per fer aquesta reflexió en veu alta, ja que —ja li ho anuncio, senyor conseller— aquesta interpellació té molt de reflexió, sobretot precisament per això, no?, perquè és el moment en què ens agafa, que seria bo, com a mínim, posar en comú, intentar posar en comú algunes coses.

Aquesta reflexió s'emmarca evidentment en un context molt més ampli. El problema de les diputacions no és un problema estrictament d'organismes administratius, sinó que és un problema de concepte territorial, és un problema de divisió territorial. És una mica allò de l'ou i la gallina, la pregunta aquella de què és primer, l'ou o la gallina, què és primer?, la província, la divisió territorial, per tant la diputació?, o, com a conseqüència de mantenir la diputació ens convé mantenir la província? D'alguna manera, per tant, el que és clar és que en qualsevol reflexió que es faci a l'entorn de tot això anirà íntimament lligada una cosa amb l'altra.

A més a més, durant aquest darrers mesos, sobretot durant aquests darrers mesos, hi ha hagut tot un seguit de lleis en aquesta cambra, lleis o aspectes puntuals, com pot ser la presentació del Mapa escolar, com poden ser lleis com el mateix Pla territorial, com la Llei que es va també aprovar fa pocs mesos sobre la descentralització, desconcentració, coordinació institucional dels serveis socials; lleis que determinen territori, que determinen nuclis d'actuació, que determinen administració des del punt de vista territorial. I, per tant, ens trobem, doncs, en una situació a nivell de l'Ad-

ministració del país que anem fent cosetes i anem definint el país per territoris, però els mapes moltes vegades no són coincidents.

Aquesta és una mica la motivació per la qual hem presentat, com li deia, aquesta interpellació, però se'ns fa obligatori fer una certa reflexió prèvia sobre l'ordenació territorial. Acabo d'esmentar uns exemples molt concrets que han passat en aquesta cambra fa dies, setmanes, mesos, i el cert és que aquest és un tema que constantment, doncs, en funció que és un tema pendent, fa córrer rius de tinta i els mitjans de comunicació se'n fan ressò i, com he dit abans, els mapes que s'han fet amb propostes diverses i diferents, doncs són totalment diversos. D'alguna manera tenim la sensació que tothom s'ha vist amb cor de posar ratlles sobre el paper i a vegades de crear estructures de poder que responien a aquestes o altres divisions territorials.

Cal començar per considerar una sèrie de principis fonamentals a l'hora d'encarar aquesta qüestió. En primer lloc, la consideració que les divisions, les ratlles, les fronteres en definitiva són el final i no el principi, són conseqüència de l'ordenació i no l'ordenació mateixa —en tot cas, ho haurien de ser. Cal tenir clar per què volem que ens serveixi i quina funció s'ha de complir com a divisió territorial. Com a conseqüència d'això, els organismes que se'n desprenen i les funcions que poden fer són d'una extraordinària importància.

Admetem en aquests moments que les diferents divisions que hi ha, siguin polítiques, siguin funcionals, siguin empresarials fins i tot, tenen coincidències; però també és evident que hem d'admetre que tenen massa diferències. Evidentment, l'explicació o una explicació relativament senzilla de tot això hauria de ser que cadascú ha adequat la seva presència al territori en funció del servei i de l'autoritat que n'espera treure. És clar, si aquesta reflexió més general la traslladem al paper de les diputacions, diem que les conseqüències de traslladar aquesta reflexió al paper de les diputacions es compliquen extraordinàriament.

Per tant i d'alguna manera, abans de començar a dibuixar ratlles, a crear estructures administratives o a mantenir-les —o a mantenir-les— hem de tenir molt clar per a què serveix la divisió territorial. I aquí tenim l'altre principi que cal deixar claríssim. La divisió òptima hauria de ser una síntesi de les diverses divisions possibles i això vol dir una síntesi en funció de la realitat actual, sense menystenir el paper de la història, sense menystenir la psicologia col·lectiva en la identificació amb uns àmbits concrets, sense menystenir els lligams humans que s'han creat. Tot això nosaltres entenem que no pot pesar tant sobre les decisions que hipotequen les dinàmiques contemporànies en funció de no se sap quines reminiscències històriques.

I una d'aquestes hipoteques més grans que en aquests moments pesen —almenys des del nostre punt de vista— sobre el país és el manteniment, precisament, de les diputacions. No hi ha cap mena de dubte que aquesta divisió territorial de què estem parlant ha de tenir un contingut polític. Pretendre una altra cosa seria confondre l'ordenació territorial amb

una eina auxiliar de l'Administració. Contingut polític, que vol dir, evidentment, contingut democràtic, i dissortadament, la tradició de les diputacions provincials no és que, diguem-ne, almenys pel que fa a la seva història, no és que comenci pel que haurien de ser —almenys en la província en si— pel concepte democràtic que nosaltres entenem. La divisió que es produeixi ha de tenir com a resultat la plasmació d'un poder democràtic, arrelat en el territori, amb capacitat de decisió per voluntat de la seva ciutadania, i en funció dels seus interessos.

Ara com ara no és cap secret la inexistència de bona part dels criteris que hem exposat; no hi ha una claredat en la divisió territorial; no estan clars els criteris que s'utilitzen per establir-les, ni tampoc responen a cap mena de concepció d'ordenació com a expressió democràtica. Tots sabem que, malgrat les declaracions de bones intencions sentides darreament i, per cert, el conseller en va fer unes fa pocs dies, el cert és que s'estan mantenint les quatre províncies al Principat i, paral·lelament a la permanència d'aquestes estructures, doncs, n'hi ha d'altres que tenen una fortuna més o menys desigual, la qual cosa provoca, en definitiva, que la situació administrativa del Principat sigui d'una extraordinària complexitat. Al costat de les diputacions provincials s'ha desenvolupat una estructura comarcal completament institucionalitzada —i ara no voldria entrar tampoc a analitzar les característiques d'aquesta institucionalització— amb la relativa singularitat del cas de la Vall d'Aran. Això ens marca el principal problema, la coexistència de dos nivells d'administració locals supramunicipals, amb llurs competències moltes vegades confoses, amb el seu finançament, amb el seu aparell burocràtic, i sobretot la seva possibilitat de representació, i això vol dir moltes vegades, dissortadament, pressió, manipulació i projecció personal i política. Són dos nivells que s'ignoren quan no topen o se sobreposen o s'acaben confonent; d'alguna manera, aquest és un problema que, sobretot en l'època que estem vivint i sobretot tenint en compte, com he dit abans, que d'aquí a dos mesos hi hauran eleccions municipals, doncs, s'accelera.

Què caldria fer, des del nostre punt de vista? Suposant una decidida voluntat política per encarar la qüestió amb ganes de resoldre-la, és a dir, de simplificar i de fer-ho des d'una òptica, des d'una perspectiva catalana, és a dir, no provincialista i sí municipalista i comarcalista, hi ha tot un seguit de possibilitats d'actuació a curt i a mitjà termini. Hi ha tot un seguit de possibilitats d'actuació, fins i tot, en el que seria en l'actual marc autonòmic. Una passa fonamental seria la conversió de les comunitats autònomes en província única; d'alguna manera, això permetria superar aquest marc provincial i l'existència de les diputacions. Aquest és, probablement, un dels incompliments més grans, una de les assignatures pendents més grans del Govern de la Generalitat durant aquests quinze darrers anys. Aquest és un tema que s'ha discutit a bastament en aquesta cambra, en el qual no voldríem insistir, però sí que esmentar-lo ja que té unes conseqüències molt directes i molt clares sobre tot això que estem plantejant.

Aquesta conversió en província única tindria un preu, des del nostre punt de vista, ridícul, perquè bàsicament seria la pèrdua de la representació en el Senat espanyol; tot i que alguns sectors més o menys provincians consideren que aquesta és una pèrdua important, doncs, des del nostre punt de vista, el fet de perdre representativitat en el Senat espanyol, doncs, podria ser un preu raonable el fet de tenir com a torna la província única, la qual cosa permetria, entre altres coses, que la distribució territorial del poder passés a ser un problema intern, és a dir, un problema de Catalunya. Aquest és un avantatge que caldria reforçar amb una lectura, probablement més que una lectura una reescriptura constitucional, en la línia de reconèixer l'Administració local com a competència de les comunitats autònomes. Un exemple recent d'això són els *land* alemanys, que, per cert, estan sovint posats com a exemple en aquesta mateixa cambra, i com a paradigma d'administració moderna i eficaç.

Pel que fa a les diputacions, concretament, senyor conseller, nosaltres entenem que en aquests moments hi ha un problema greu, un problema greu que és la coexistència de les diputacions amb els consells comarcals en el marc actual. Constitucionalment, i això ha estat confirmat, a més a més, pel Tribunal Constitucional, les províncies tenen un nucli irreductible de competències, precisament en assistència i cooperació jurídica, econòmica i tècnica als municipis de la seva demarcació, i aquesta és just la gràcia que poden tenir els consells comarcals, especialment a l'hora de poder fer tasques de suplència i d'exercici de competències nominalment municipals en aquells municipis on l'ajuntament no pugui prestar-les. Per tant, hi ha una confusió de competències que acaba fatalment en la duplicació o bé en el fet que els consells comarcals, per justificar la seva existència, envaeixen competències municipals, o més cruelment, porten una vida lènguia, d'oficina de luxe, de competències delegades de la Generalitat. Sigui com sigui, un mal negoci segur.

Paral·lelament, ni tan sols s'han esgotat les possibilitats de buidatge de les diputacions provincials segons la Llei 5/87, del règim provisional de les competències de les diputacions provincials. Ens trobem que des de les diputacions es continuen exercint competències més o menys duplicades, menys que abans, indubtablement, però encara duplicades. Hi ha un exemple molt clar, en aquest sentit: és absolutament incomprensible que a la província de Tarragona, per exemple, hi hagi, per exemple, el Patronat de Turisme de la Diputació de Tarragona i que, a més a més, hi hagin patronats comarcals dels diferents consells comarcals, i a més a més hi hagin patronats de localitats i fins i tot patronats de zones; per tant, d'alguna manera estem davant d'un desgavell administratiu que s'hi hauria de posar remei. El que és evident és que el manteniment de les diputacions no ho afavoreix i sobretot si, a més a més, tenen una política activa com és en aquest cas el plantejament d'un patronat de turisme.

Hi ha un altre problema molt important i fonamental –se m'ha acabat el temps, en tot cas suposo que en la rèplica tindrem temps de parlar-ne–, que és el finançament, que supo-

so que és el quid de la qüestió, en definitiva. El que és evident és que la diputació amb més recursos i més potent és la de Barcelona, és la que més ha objectat els possibles traspassos, adduint que els recursos que té, de què disposa són per als municipis i que, per tant, s'han de traspassar els serveis però no els diners, en definitiva, tot això eren suplències que estava fent i, per tant, aquí hauríem d'entrar una mica en la història, i aquest seria un tema complicat.

Sigui com sigui, el que és cert és que també tenim la sensació que, de voluntat política de desmantellar definitivament les diputacions, malgrat tot, ni la de Barcelona ni les altres tres, de Tarragona, de Lleida i de Girona, n'hi ha. En aquest país, vertaderament, s'ha creat una certa cultura –s'ha creat, existeix totalment– provincialista. I des del Govern no s'hi ha lluitat mai. El fet de mantenir les diputacions, que va molt més enllà de mantenir aquesta cultura provincialista, en aquests moments, en què com he dit abans estem a dos mesos vista de les eleccions, potser caldria que fos replantejat d'una manera clara i, sobretot, saber quines són les perspectives que ens esperen en aquests propers quatre anys, que, sense cap mena de dubte, tindran una gran importància per al que seria el desenvolupament i la divisió territorial pròpia del país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Benach. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Pomés.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Xavier Pomés i Abella): Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Benach, li agraeixo el to de la seva interpellació, amb aquest sentit de reflexió sobre la situació de les diputacions i, en definitiva, del concepte territorial.

Si vostè darrerament ha seguit algunes notícies de premsa, veurà que també això és una preocupació d'aquest conseller i, per tant, doncs, del Govern de la Generalitat, la de poder entrar, no tant a analitzar, sinó a valorar la situació actual de com està tota aquesta divisió territorial o aquestes divisions funcionals, i cap a on hem d'anar, i això va ser motiu fins i tot d'una reflexió en públic que vaig fer fa tot just quaranta-vuit hores.

Jo diria que la voluntat política del Govern de la Generalitat és indubtable pel que fa a la qüestió de les transferències i serveis, a la qüestió del que significa, doncs, la possibilitat d'una organització territorial singular per a Catalunya. L'Estatut així ho diu, en l'article 5.1 i 2, sobre l'organització territorial en municipis i comarques, i també –en el 5.2–, el fet que puguin ser creades agrupacions basades en fets urbanístics i metropolitans, o d'altres, de caràcter funcional. Estaria d'acord amb vostè que potser algunes de les «agrupacions de caràcter funcional»..., n'hi ha moltes. Ahir, en una intervenció arran de la interpellació del senyor Farrés, fèiem una anàlisi també d'aquesta situació i parlàvem que, mitjançant la presentació del Pla territorial, aprovat en aquesta cambra el passat dia 1 de març, doncs, hauríem de mirar de sotmetre en el futur eventuais divisions funcionals a la Comissió de Delimitació Territorial.

De totes maneres, deixi'm fer una mica d'història. Jo crec que, des de l'any 80, la preocupació constant, tant dels

representants d'aquesta cambra com del Govern de la Generalitat ha sigut això, ha sigut constant, la preocupació. Aleshores, fruit d'un consens de les forces polítiques, i jo crec que acceptada de forma general la tesi que les diputacions provincials constituïen institucions alienes a la configuració històrico-territorial de Catalunya, la cambra va aprovar la Llei de transferències urgents i plenes de les competències de les diputacions a la Generalitat, amb l'última finalitat de fer-les desaparèixer un cop realitzats aquests traspassos.

Com vostè sap molt bé, aquesta Llei, però, va estar recorreguda per presumpta inconstitucionalitat, i per tant, el Tribunal Constitucional va sentenciar en contra d'aquesta, al·legant el que s'ha anomenat la «garantia institucional de les diputacions», és a dir, que l'existència de les diputacions és prevista constitucionalment i, per tant, no és disponible per a les comunitats autònomes.

Precisament a la vista d'aquesta declaració d'inconstitucionalitat de la Llei de transferències urgents i plenes de les competències de les diputacions, de l'any 80, aquesta cambra va aprovar una nova llei, en aquest cas la 5/87, de 4 d'abril, de règim provisional de les competències de les diputacions provincials. Amb aquesta, a la vista de la tesi del Tribunal Constitucional abans esmentada, què s'intentava, doncs? S'intentava obviar l'escull i arribar al mateix port mitjançant una via indirecta, que establia una línia d'actuació que hauria de finalitzar amb la creació de la província única, on s'haurien d'integrar el Govern i l'Administració de les províncies i, és clar, de les seves competències.

Aleshores, la dificultat d'arribar a aquesta organització territorial en una única província era palesa. Per això la mateixa Llei, o el que és el mateix, la voluntat d'aquesta cambra, ja va preveure un procediment perquè, mentre no s'assolís aquesta nova organització territorial, s'utilitzés la via de les lleis sectorials per redimensionar les competències de les diputacions que no estan directament emparades per l'esmentada garantia institucional. Al mateix temps, aquesta Llei regula la creació d'una comissió mixta entre la Generalitat i les quatre diputacions, per tal de negociar el traspàs de serveis i recursos de les diputacions a la Generalitat o als consells comarcals, segons fixi en el Parlament la Llei de transferència de competències.

Per tant, en compliment d'aquesta norma, el Parlament ha aprovat diverses lleis sectorials amb la finalitat de distribuir les competències de les diputacions provincials entre l'Administració de la Generalitat i les comarques. La Llei 8/88, de 7 d'abril, de l'esport; la 15/90, de 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya; la 17/90, de 2 de novembre, de museus; la 21/91, de 13 de desembre, de transferència de competències de les diputacions a la Generalitat o als consells comarcals en matèria de serveis i assistència social; la 27/91, de 13 de desembre, de transferències de les diputacions en matèria agrària i forestal; la 4/93, de 18 de març, del sistema bibliotecari de Catalunya; la 9/93, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català; l'11/93, de 22 d'octubre, de traspàs de competències en matèria de joventut; la

7/93, de 30 de setembre, de carreteres i, finalment, una potser amb caràcter més específic, 16/1990, de 13 de juliol, sobre règim especial de l'Aran.

No m'agradaria ara que m'entengués que amb tot aquest seguit de lleis l'hagi volgut aclaparar, en absolut; el que sí que he volgut és demostrar que hi ha hagut una actuació jo diria que sostinguda i constant d'anar cercant els elements, en aquest cas jurídics i instrumentals, que ens permetessin de fer aquest buidat, aquestes transferències des de les diputacions. Això vol dir que hi ha, per tant, un marc jurídic prou definit, amb un ampli ventall de matèries, que podrien —i en algun cas n'han estat objecte— ser objecte de traspàs efectiu de competències de les diputacions a la Generalitat. Jo crec que en aquesta línia s'ha avançat; estaré d'acord amb vostè en diferents velocitats, segons en quines diputacions, jo diria que amb bastant agilitat a les de Tarragona, Lleida i Girona, per exemple, en el darrer any han fet efectius els traspassos pel que fa a les competències en matèria de Benestar Social, i s'han iniciat les que fan referència a matèries agrària i forestal, biblioteca, patrimoni cultural i joventut. Cal recordar, també que amb anterioritat, i en desplegament de les lleis d'ordenació territorial, ja s'havien materialitzat els traspassos d'aquestes mateixes tres diputacions provincials en matèries esportiva, sanitària i museística.

Per tant, tot i que aquests procediments han resultat i resulten complexos i que, indefectiblement, han de vèncer les resistències que en el si de les corporacions provincials es produeixen de forma invariable, jo crec que anem avançant i esperem que al llarg d'enguany puguem finalitzar-ne els tràmits amb l'aprovació dels decrets de traspassos en aquestes matèries.

Vostè ha fet un esment al que és la Diputació de Barcelona, quina és la realitat; crec que en aquest cas sí que haig de dir que aquesta realitat no és engrescadora, ja que, malgrat que la normativa de la Generalitat reguladora dels traspassos, ha estat validada en dues ocasions pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, quant al procediment de traspassos mitjançant la Comissió Mixta creada en la Llei de règim provisional de les diputacions, el que aquestes sentències no han aconseguit és imbuir aquesta Diputació de Barcelona de la sensibilitat i de l'esperit de col·laboració que seria desitjable per a la culminació d'aquest procés. Per exemple, el fet que no es faciliti a la Comissió Mixta la documentació necessària per preparar les propostes fa que aquesta no pugui concretar els traspassos que en la matèria la nostra legislació preveu per a la Generalitat i per als consells comarcals.

I també impossibilita d'aquesta manera la tramitació dels decrets corresponents, ja que la Generalitat, en aquest cas, no disposa de la informació fefaent sobre els béns, els recursos i el personal afectat per les transferències.

Per tant, i per tot això impedeix igualment que s'apliqui el que l'article 5 de l'esmentada Llei preveu, precisament per evitar el bloqueig indefinit dels traspassos, atès que el requisit legal és que els acords sobre traspassos de la Comissió Mixta s'adoptin per unanimitat.

Davant d'aquesta resistència passiva, i atesa la porta que obria el tractament del silenci positiu de la nova Llei de procediment administratiu comú, el Govern de la Generalitat ha optat per denunciar també davant dels tribunals de Justícia la no-resposta als requeriments de la Generalitat en tramesa de la documentació relativa als traspassos, de manera que, si més no, davant del mandat jurisdiccional, la Generalitat pugui obtenir el reconeixement al seu dret a rebre una informació i a sortir així de l'*impasse* en què ens trobem des de fa anys.

Per tant, jo resumiria i diria que en conseqüència no hi ha cap indecisió ni cap feblesa en els plantejaments del Govern de la Generalitat quant a l'assumpció de les competències de les diputacions provincials per part de la seva pròpia Administració o per part dels consells comarcals. Jo crec que el Govern de la Generalitat està utilitzant els mecanismes legals i jurisdiccional al seu abast per tal de cloure aquest període de transició i fer efectiu el model d'organització territorial que aquesta cambra va voler per a Catalunya.

D'altra banda, la via abans esmentada, és a dir, la creació d'una província única –i, en tot cas, en parlarem una mica més endavant–, cert que encara no és possible si no volem que això suposi, sense entrar en més consideracions –aquí sí que jo discreparia amb vostè–, una notable pèrdua de pes polític de Catalunya en les instàncies estatals. Cal no oblidar que els senadors que han de ser elegits a Catalunya estan assenyalats en la mateixa Constitució amb base en les circumscripcions provincials i que la Llei orgànica de règim electoral fixa igualment la circumscripció electoral provincial per a l'elecció de diputats al Congrés.

Tot i això, en tot cas, a la rèplica després tindrè temps d'exposar-ho més a bastament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot formular rèplica el senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Estem parlant, probablement, d'una qüestió en què la voluntat política té un pes importantíssim. Jo, del que vostè ha comentat, n'extrec, bàsicament, cinc conclusions, que al mateix temps són l'exposició de cinc problemes que hi ha. Un primer problema de competències. El nivell d'administració que tenim en aquests moments, és a dir, el ciutadà de Catalunya d'entrada té un nivell d'administració que és l'Estat, que encara actua a Catalunya en diversos aspectes; un altre nivell molt important, que és el mateix Govern de la Generalitat, la Comunitat Autònoma, que en diuen, el nostre Govern, i un tercer nivell, que és el nivell d'Administració local, però és que aquest nivell d'Administració local té al seu mateix temps tres nivells més, que són: les diputacions, els consells comarcals i els ajuntaments.

I per mi, per nosaltres, aquest problema de competències té un aspecte especialment greu, i és que el parent pobre de tots aquests nivells acaba sent l'ajuntament, i, en definitiva, qui menys recursos té però que al mateix temps ha de resoldre, probablement, els problemes d'una manera més directa als ciutadans són els ajuntaments. És clar, aquest és un problema de competències, que suposo que, fins i tot, hi po-

dríem estar d'acord, però que no s'acaba d'entendre que, malgrat la pèrdua de pes específic, en algun cas, de les diputacions, i malgrat la pèrdua de competències, també en algun cas, de les diputacions, el cert és que les diputacions encara neden en l'abundància en molts aspectes, mentre que això contrasta amb la situació, doncs, dissortadament de penúria econòmica en molts casos de molts ajuntaments.

Segon problema: un problema d'encaix. Sabem el que volem, la província única; sabem que després de tenir la província única, és a dir, del que volem, com ho voldrem?, és a dir, la divisió territorial, però resulta que no ho podem fer. És clar, aquest és un problema important, que no ho podem fer, i aquest és un problema pendent, aquest és un problema transcendent per al que seria el futur del país en un aspecte fonamental, que és la seva organització.

D'aquí ens surt un tercer problema, que és el problema de les voluntats. Com que no podem fer el que volem, doncs, anem posant pedaçs. Com els posem aquests pedaçs?, i ho dic en un to absolutament benèvol, no ho dic amb to crispat, ni molt menys. Doncs, anem fent lleis parcials, que en alguns aspectes estan bé però en altres aspectes són pedaçs. Vostè ho ha comentat: esports, sanitat, museus –per cert, en el tema de museus i centres d'estudis, per exemple, ni la Diputació de Tarragona ni la Diputació de Lleida han transferit encara tots els seus serveis–, benestar social, serveis socials, agricultura, etcètera. Tercer problema, per tant, problema de voluntats.

Quart problema, problema de poder. El fet que es mantinguin aquestes estructures i que aquestes estructures tinguin uns recursos, diguem-ne, que moltes vegades, a més a més de generosos, són excessius, provoca que es faci, doncs, una certa política de..., bé, doncs, per ser suaus i no elevar el to, doncs, diguem-ne, de servei, en segons quins conceptes del poder i segons quines ideologies més concretes. Jo estic segur que si algun dia algú passa comptes a tots els polítics –algú, no sé qui–, passa comptes de l'activitat política que ha fet cadascú en la seva carrera, segurament els qui tindran més problemes de consciència i que ho tindran més difícil per justificar-se seran els presidents de les diputacions. I no ho dic perquè facin coses ben fetes o mal fetes; ho dic per tot allò de les relacions, de les pressions, i que en aquests moments les diputacions estan jugant un paper que, dissortadament, no és el que haurien de fer ni molt menys, estan jugant un paper al servei d'unes opcions concretes, d'unes ideologies concretes i d'uns centres de poder concrets. I això, en una societat que es pretén democràtica i que vol canviar algunes coses que no són nostres, i no ens agraden, i tots ho diem, doncs, no és massa correcte.

La Diputació de Barcelona –vostè ho ha comentat–, i segurament que estaríem molt més d'acord del que pugui semblar en aquest aspecte concret, pel que fa a la Diputació de Barcelona, no pot ser l'excusa i no l'hem de mantenir més com a excusa. Hi insisteixo: segurament que estaríem molt d'acord amb vostès.

Cinquè problema –l'he comentat abans–: les diputacions no deixen de ser una excusa i en aquests moments una pràc-

tica habitual del que jo deia abans provincialització; és a dir, el Govern de la Generalitat, la coalició que li dona suport, es defineix com a comarcalista. Mirin, ser comarcalista és absolutament incompatible amb ser provincialista. I vostès no tenen cap mena de voluntat política de carregar-se això de la província, cap ni una; vostès han muntat l'estructura de la Generalitat en quatre províncies; vostès han descentralitzat els serveis, per exemple, de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que era una ocasió interessant, en quatre províncies; vostès, al cap, hi tenen les quatre províncies, i punt. I la prova és que les diputacions, les mantenen; que, doncs, no és que tingui massa pressa ni per desmantellar-les ni per acabar-les de desmuntar, perquè són, en definitiva, instruments que poden utilitzar, i, per tant, aquest cinquè problema afegit, que la pervivència de les diputacions implica l'augment de la provincialització de Catalunya és un aspecte que probablement, des del punt de vista polític, sigui molt més greu del que pugui semblar.

En qualsevol cas, senyor conseller, voldria acabar dient que la voluntat política del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana és d'«apretar» al màxim perquè aquest desmantellament de les diputacions sigui una cosa definitiva, i que en aquest camí ens hi trobarà d'una manera lleial i no només lleial sinó que a totes, i que en aquest sentit ens posem a la seva disposició.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Senyor conseller, pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors, senyor Benach, li agraeixo la disposició de lleialtat institucional que ha dit al final. Segona, no puc compartir el que vostè qualifica de manca de voluntat política, en aquest cas, del Govern de la Generalitat per avançar en el desmantellament de les diputacions. Una cosa és el que es vol fer, l'altra cosa és el que es *pot* fer, i a vegades, doncs, les dues coses no casen.

Respecte als temes de finançament, que és un dels problemes en què normalment ens movem quan parlem de les situacions també de definició territorial i pel que fa, doncs, als àmbits, per exemple, de consells comarcals, i pel que fa als recursos que encara tenen les diputacions provincials, és evident que —i deixi'm..., i no és una excusa, és una realitat concreta—, jo crec que, per exemple, que hi hagi una interposició sistemàtica de recursos per part de la Diputació de Barcelona davant les instàncies jurisdiccionals, i sobretot per la lentitud amb què després recauen les sentències, es produeix un defugiment, de fet, de l'obligació legal de canalitzar les aportacions econòmiques que es reben de l'Estat, per exemple, per a la cooperació amb els municipis a través del Pla únic d'obres i serveis, bé sigui mitjançant el Pla general, bé mitjançant els plans especials. (*Remor de veus.*) Per exemple, la Llei 23/87, que regula el finançament i els criteris generals d'elaboració del Pla únic d'obres i serveis va ser també impugnada pel Govern central i un grup de senadors del Partit Popular. El Govern català també va interposar

conflicte positiu de competències contra el Reial decret 665/1990, del 25 de maig, pel que es regula la cooperació econòmica de l'Estat en les inversions de les entitats locals, en tant que establia la possibilitat que l'Estat central, amb la col·laboració de les diputacions, pugui realitzar activitats directes de cooperació econòmica amb entitats locals de Catalunya fora de l'àmbit del Pla únic d'obres i serveis i, per tant, sense la participació de la Generalitat.

Per tant, ho recordo: el Govern català ha interposat conflicte positiu de competències respecte a això. Un i altre recurs, en aquests moments, es troben pendents de sentència per part del Tribunal Constitucional; així, malgrat que les competències de la Generalitat, en matèria de cooperació i assistència, als ens locals estan reconegudes en tot el nostre marc jurídic fins a l'Estatut de Catalunya, per exemple, la Diputació de Barcelona —no diria jo el mateix de les altres tres— s'ha emparat en la manca de resolució jurisdiccional per actuar durant tots aquests anys completament al marge del Pla únic d'obres i serveis. No es fa cap mena d'aportació a aquest problema general, ni una pesseta i, en canvi s'elabora, aprova i executa absolutament al marge de la normativa de la Generalitat un programa propi de cooperació amb els ens locals de la província, el PCAL, el Pla de cooperació i assistència local.

Seria molt desitjable que per a la programació del proper quadrienni poguéssim comptar amb una actitud, per part de la Diputació de Barcelona, similar, si més no, a la que mantenen les altres tres diputacions de Catalunya, o amb l'assentament del criteri del Constitucional en resoldre els conflictes plantejats que la Generalitat té competències en matèria de cooperació amb els ens locals catalans, i que aquesta competència que li reconeix l'Estatut, cal entendre-la com a part de l'essència mateixa del que és l'autogovern i no supeditar-la a l'origen del fons.

Jo tinc la confiança, i penso que no pot ser d'una altra manera, que el Tribunal Constitucional no podrà compartir la tesi mantinguda ni per la Diputació Provincial ni l'Administració de l'Estat en el sentit de sostreure de l'àmbit competencial del Govern català les tasques de cooperació amb els ens locals del nostre país, en els casos en què els recursos econòmics provenguin de l'Administració central.

Dit això, per tant, torno al començament: em reafirmo que nosaltres, des del punt de vista polític, però també des del punt de vista jurídic, hem fet, fem i farem tot el necessari per anar avançant cap a aquest nou model territorial, que, en definitiva, és el que tots volem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el despoblament de les zones rurals de Catalunya

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre el despoblament de les zones rurals de Cata-

lunya, presentada pel diputat senyor Pere-Jordi Piella. Té la paraula.

El Sr. PIELLA: Senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats, aquesta interpellació es fa en un moment que s'ha constituït una comissió de la problemàtica sobre el món rural —es va constituir el desembre del darrer any—, i crec que, evidentment, doncs, el que es pugui dir d'aquí també es podrà recollir en aquesta Comissió. Això també demostra que hi ha una certa o bastant sensibilitat pel problema que s'origina actualment al voltant del món rural, i crec que ens hem de felicitar per aquesta iniciativa parlamentària.

No obstant això, s'ha cregut convenient des del Grup Socialista presentar aquesta moció, ja que a més de poder-hi aportar noves idees també crec que el plantejament que s'està fent aquí no és un plantejament totalment o únicament instrumental, sinó un plantejament que intenta anar en l'esperit del gust del món rural. Aquesta interpellació tampoc és fruit de cap mena de treball, doncs, de gabinet, sinó que és fruit d'un conjunt de visites a cooperatives agràries i a pagesos també i concretament a un conjunt..., a algunes SAT.

Bé, després d'aquesta introducció, jo voldria dir concretament que potser valdria la pena delimitar la zona rural. Jo crec que la zona rural és un tema... —ja s'ha vist concretament en aquesta Comissió de la Problemàtica del Món Rural—, és quelcom bastant..., no massa concret. També hi podríem fer entrar aquí zones que al mateix temps que una activitat agrària també tenen una activitat industrial. Però, per centrar el tema i per no entrar en el tema industrial, que seria una cosa de molt més abast, però que sí que valdria la pena tenir en compte la relació entre la indústria, també el món rural i el despoblament de la Catalunya interior, crec que valdria la pena situar això en el que seria l'activitat agrària a la Catalunya interior. També crec que és important dir que no crec que sigui adient dir que hi ha un món agrari, un món rural, un món industrial, un món metropolità, etcètera, etcètera. Jo crec que, en definitiva, hi ha un conjunt de societat que tot plegat funciona i, en definitiva, del fet que el conjunt funcioni depèn que funcionin també les parts.

En aquest tema hi ha el Pla territorial, però crec que el Pla territorial, per molt que digui que busquen un equilibri territorial, en definitiva, es planteja només el cost d'aquest problema d'aquest sistema. Crec que és important també plantejar-nos l'esperit, és important també plantejar-nos l'ànima d'aquest món rural que també moltes vegades fa que es porti amb aquest despoblament.

Bé, si miréssim concretament aquest sistema català, crec que en definitiva això també ho podríem emmarcar en una idea que diuen, doncs, moderna, de molts tractadistes, que en definitiva que en qualsevol sistema hi ha un centre i unes perifèries i en definitiva hi ha unes regions explotades que venen les seves primeres matèries o el seu treball —també hi podríem afegir els seus espais i el seu saber— al cor sense arribar mai a accedir a la riqueses del cor. Crec que aquest concepte també el podem aplicar a Catalunya i, en definitiva, si alguna cosa hem de veure és que el món rural al nostre

país, el que és la Catalunya interior, si amb alguna cosa, concretament, es concreta i amb alguna cosa ho podríem definir és que les relacions entre aquesta perifèria i aquest cor es marquen en un conjunt de conceptes que pot ser la subordinació, com pot ser la dependència i com pot ser l'explotació. En definitiva, la gent d'aquesta perifèria el que està venent és la seva riquesa, la seva cultura a aquest cor, i en definitiva, crec que això origina una espècie de Catalunya a dues velocitats que fa que cada vegada s'accentui més aquest neguit, aquesta necessitat d'acostar-se molt més a les àrees metropolitanes.

Recordo, doncs, de fa uns vint anys, va venir un urbanista grec, concretament, a Catalunya, un tal Doxiadis, i, en definitiva, un exemple que va donar en aquell moment va ser que el primer que fèiem tots els catalans cada dia quan ens aixecàvem és fer un pas més, diguem-ne, cap a les àrees metropolitanes —i això de les àrees metropolitanes ho agafem d'una manera genèrica. En definitiva, això és veritat, ja era un tema que estava produint de feia molt temps. Primer, durant els felços trenta, hi va haver un despoblament dels petits pobles vers les capitals de comarca, però a partir de la crisi dels setanta aquest despoblament s'ha fet des de les capitals de comarca i des dels pobles cap a les àrees metropolitanes.

En definitiva, actualment ens trobem que més de tres-cents municipis tenen menys de vint habitants per quilòmetre quadrat, que és el que es creu que és límit per tal que aquest municipi o aquesta regió pugui subsistir, i això vol dir que aquests municipis el primer que ens hem de plantejar és quant temps els queda per poder continuar subsint si no es canvia, si no es modifica l'actual estat de coses. En definitiva, si la gent marxa no marxa perquè sí, marxa perquè no hi veuen futur, marxen perquè no tenen mitjans de subsistència.

Bé, evidentment, a partir d'aquí jo crec que valdria la pena entrar en els problemes que són problemes, diguem-ne, de l'esperit o de l'ànima d'aquest món rural. El primer problema que podríem veure, que és en el problema de l'explotació, és el problema de la terra; és a dir, de la propietat de la terra. Evidentment, no és el mateix la mentalitat d'un propietari que la mentalitat, diguem-ne, d'un llogater, d'un masover. El propietari és capaç —té ganes, moltes vegades— d'invertir; el llogater és una persona que sap que si inverteix moltes vegades això s'ho emportarà, doncs, el propietari. Moltes vegades també hem de ser conscients que les terres no són propietat i no les conrea ni les fa servir la gent que realment hi viu, sinó que realment els qui el fan servir són moltes vegades absentistes, que dissortadament la terra és una manera —en alguns casos, no sempre— de blanquejar diner negre i en molts casos també és un mitjà d'evasió fiscal. I actualment s'ha originat una cosa més sobre aquest sistema; és a dir, els ajuts europeus, que, en definitiva, es fan amb una mentalitat que potser es podria discutir, perquè l'estructura agrària al nord d'Europa és molt diferent de la nostra, es fa per mirar d'ajudar el que minva la rendibilitat de les explotacions, i una part d'aquests ajuts europeus no

van concretament a la persona que conrea la terra sinó que van, concretament, a unes persones moltes vegades absents que viuen a quilòmetres i que, en definitiva, la terra té aquesta idea instrumental.

Aquesta idea també d'explotació la podem veure... No vull ser exhaustiu, senyor conseller, només vull donar tres o quatre exemples; en definitiva, em penso que tampoc és l'objectiu de la meua interpellació; tampoc tindriem prou temps. Un altre tema, diguem-ne, és el tema dels rius. En definitiva, històricament l'energia hidroelèctrica ha deixat un sistema per tal de tirar endavant comarques com han set el Ripollès, com han set el Berguedà, d'una manera directa, perquè ha facilitat la seva industrialització; en d'altres, potser la Noguera, hi ha hagut sempre a les Nogueres, hi ha hagut sempre una relació entre les instal·lacions hidroelèctriques i la capacitat de crear treball. Però actualment ens trobem que això ha originat, concretament, un canvi molt important. Aquestes centrals que abans podien donar treball a un conjunt de gent, gràcies a l'automatització, doncs, no ha set necessari, i actualment ens veiem que això són centrals, fonts d'energia que només són utilitzades a cents de quilòmetres del seu lloc d'origen de tal manera que la gent ha de marxar darrere d'aquesta energia elèctrica que s'explota en uns altres llocs.

Si això ho fem amb coses molt concretes, com podria ser les minicentrals..., les minicentrals ens trobem que el que podria ser l'encant del territori, el que podria ser la fauna i flora del territori, gràcies a moltes minicentrals, doncs, desapareix i, per tant, els atractius turístics de moltes zones, doncs, també minven d'una manera considerable. També hem de ser conscients que no podem posar les minicentrals totes en un mateix cabàs, és a dir, hi ha minicentrals que sí que realment serveixen concretament per fer anar fàbriques i altres només serveixen per fer-ne un negoci immediat.

Bé, després hi ha el tema de la dependència que és la producció agrària, en el tema de les centrals lleteres o en el cas de la carn, que, en definitiva, moltes vegades és el mateix pagès que està a l'albir del que puguin dir carnisers o tractants. I després, en definitiva, també hi ha el tema de l'Administració. És a dir, l'Administració és una administració en què al cor ho vol decidir tot, tot es vol decidir des de Barcelona. Concretament es va fer una administració que en principi va dir que seria descentralitzada, però evidentment a aquests consells comarcals que es van donar com el paradigma de la descentralització no se'ls ha passat cap mena, concretament, de competències. És a dir, la idea que aquesta administració ha d'estar totalment descentralitzada amb aquest cor i la perifèria l'única cosa que ha de fer ha de ser resignar-se, obeir, escoltar i tirar endavant el que els diuen, també s'està tirant d'una manera clara.

Bé, després també hi ha un tema de tipus de subordinació, que és un tema que suposo que vostè se'l deu trobar contínuament. Si vostè s'asseu al costat del conseller d'indústria i del conseller de turisme, vostè se'n deu adonar que vostè -li ho dicto més amb una imatge gràfica sense cap mena, diguem-ne, d'intencionalitat- té una alçada de dos

metres, el conseller d'indústria té una alçada de trenta-dos metres i el conseller de turisme té una alçada també de bastants metres. És clar, després a partir d'aquí vol dir que davant d'un problema entre el món rural i el món agrari, evidentment, vostè els trumfos que pot portar sobre la taula són molt limitats, els *lobbies* que hi poden haver-hi al voltant del món turístic ofeguen moltes vegades la petita resposta que hi pot haver per part del món rural, i en el món industrial també exactament igual.

Jo crec que, en definitiva, per donar algunes propostes, crec que ens hauríem de plantejar què vol dir fer de pagès al segle XXI, i penso que hauríem de provar, dintre de les nostres capacitats, variar mínimament però en una direcció molt clara, doncs, aquest estat de situació. Crec que aquesta situació d'explotació, dependència i subordinació hauríem de mirar-la de canviar, i crec que es necessari un nou pacte entre el món rural i l'urbà. Crec que no és bo a la llarga que hi hagi aquesta solució, aquesta idea de subordinació. Crec que és important que realment hi hagi una idea de coordinació i que hi hagi una idea que hi ha una mútua necessitat. Crec que és important que els recursos, doncs, concretament, estiguin al servei de les zones rurals, no estiguin al servei d'unes altres zones, i em penso que en aquest cas la propietat de la terra també hi faria un bé per tal de canviar aquesta mentalitat concretament rural, que seria molt important. També en aquest cas, si abans havíem dit que es deia que la terra per a qui la treballa, jo crec que actualment hauríem de dir que els recursos naturals de les zones rurals haurien de ser per a la gent que en pugui gaudir, de la gent que realment està al territori, no la gent absentista que està molt, molt lluny.

I després una cosa que penso que és elemental, és a dir, no caiguem en la utopia total del mercat; crec que al mercat és important de posar en connexió els productors amb els consumidors, en alguns casos això es pot fer directament, el món rural ho podria fer, i actualment si alguna cosa hi ha són traves per posar en contacte directament els productors amb els consumidors. Crec que hem redissenar aquesta estructura dintre de les nostres possibilitats. Crec que per bé que hi ha d'haver un cor, també és important que aquest cor arribi a cada un dels nostres pobles, cada una de les zones rurals, perquè evidentment si alguna cosa hem d'aconseguir és que aquesta idea que hi ha i aquest procés que hi ha actualment que cada vegada les zones rurals tenen menys habitants hauríem de mirar, concretament, de canviar-ho sempre que hi hagués una política concretament del Consell Executiu, però també un canvi de mentalitat que també el podem propiciar a través, diguem-ne, d'aquests canvis estructurals que són importants de portar-los endavant.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon i Sabaté): Senyor president, senyores, senyors diputats, senyor Piella, vostè ha dit una cosa molt important que jo també vull recordar que

és el canvi de mentalitat que es dona tot sovint entre el món rural i el món urbà; després li'n parlaré. Començaré per una afirmació que ha fet al final i tot i també dient-li: tot i que la faré amb la intervenció humorística, aquesta petita frase, jo li agraeixo doncs el to seriós i constructiu de la seva intervenció, en què veurà que bàsicament estem d'acord.

Quan em deia si em sentia subordinat als dos consellers, li haig de dir que els dos consellers són d'una gran talla, o sigui que físicament probablement sí que em superen en uns centímetres, però que en tot cas, a dintre del Govern de la Generalitat, m'atreviria a dir, especialment d'aquests dos consellers, que hi ha una interrelació força important i força harmònica quant a la consecució d'una bona part dels objectius que vostè diu. I si ens referim a pressupostos que administrem, haig de dir-li que el Departament d'Agricultura està a molta distància per sobre d'ambdós departaments, si no ho recordo malament, els dos departaments es mouen als 7.000, 8.000 milions de pessetes; el Departament d'Agricultura administra 22.000 milions de pressupost propi, al voltant de 40.000 milions d'ajuts entre comunitaris i altres ajuts indirectes.

Quan diu que caldria delimitar la zona rural, jo crec que aquesta delimitació està feta, està ben feta perquè en ella no solament hi va participar el Departament, sinó totes les organitzacions professionals agràries i els sindicats. En el Pla director de política agrària i pesquera que vam presentar i que és l'eix d'actuació del nostre Departament, es delimiten perfectament les zones en funció de les seves característiques, i en el mateix Pla es fa una oferta, no una oferta, s'indiquen les línies de treball que seguirà el Departament i a la vegada es fan unes indicacions perquè els sectors productors sàpiguen a què atènyer-se, tant en la seva relació amb l'Administració com referent als elements productius.

Vostè ha mencionat el tema de la propietat. Aquest és un tema que a Catalunya sempre ha estat difícil. M'atreviria a dir que cada vegada ho és menys; hi va haver uns anys en què la terra tenia un valor intrínsec com a inversió que en aquests moments ha deixat de tenir. Una prova d'això és que la propietat mitjana a Catalunya de superfície per explotació agrària ha pujat notablement, ha pujat quasi un 30%; el que passa és que dir-li «un 30%» significaria dir una cosa que sembla molt important i la realitat és que no ho és tant, perquè la superfície mitjana per explotació fa deu anys era de 9,2 hectàrees i en aquest moment és d'11,5, però és un pas endavant.

El Departament és molt conscient d'aquesta problemàtica i a aquest efecte des de fa un any o així vam endegar una línia d'ajuts en la qual ajudem, amb el 20% a fons perdut de la compra, a tothom que adquireixi terra sempre que sigui agricultor a temps total, i en el cas de les masoveries o parceries, que és una problemàtica que no és gaire estesa a Catalunya, però que sí que en algunes zones molt concretes, doncs, és molt important —podríem posar Osona com a exemple i alguna altra comarca—, el Departament arriba a donar fins a 30 milions de pessetes a fons perdut perquè l'arrendatari o el parcer en aquest cas, pugui fer-se amb la

propietat de la terra, evidentment si és que el propietari la vol vendre. En aquest moment jo crec que estem treballant en una bona línia; ara, cal recordar que moltes d'aquestes propietats són propietats històriques, doncs que es van mantenint, i que aquest canvi de mentalitat del propietari respecte a la pèrdua de la seva terra no es dona o..., i també s'ha de dir que no en tots els casos aquesta relació és dolenta, sinó que hi ha molts casos en què és bona.

Vostè també ha mencionat els ajuts a la terra. És cert; jo hi estic totalment d'acord i jo li demano el seu ajut; jo he denunciat davant la Comunitat i davant el Ministeri, que crec que en aquest cas hi pot fer un paper, que aquestes ajudes de la Comunitat..., en alguns casos jo m'he atrevit a dir una paraula més forta que la que ha dit vostè; jo he denunciat alguna vegada que són ajudes hipòcrites perquè diuen que són unes ajudes que no volen incidir en el valor del preu final del producte, però en canvi són unes ajudes que es donen en funció de la superfície conreada. Estic totalment d'acord amb vostè, sàpiga que jo personalment hi treballo tot el que puc, perquè l'ajuda en realitat ha d'anar a la persona que conrea, la persona que és la responsable de portar a terme el cultiu; però, en canvi, la Comunitat segueix una altra política; és a dir, és una política de rendes i com a tal l'atribueix a la superfície conreada. És un tema, doncs, que jo estic d'acord amb vostè; sàpiga que hi estem treballant i que en alguns casos, en alguns casos, doncs, com és el de la ramaderia, no succeeix, està muntat d'una altra manera. Bàsicament, aquest greuge també he de dir que ve per un sol tipus d'ajudes, que són les ajudes a conreus herbacis.

Ha parlat també del tema de l'Administració. Bé, jo suposo que hi ha exemples de tota mena i que hi ha exemples on la decisió pot estar molt centralitzada i hi ha exemples en què la decisió ho està molt, de descentralitzada. Jo li contestaré pel que pertoca al Departament d'Agricultura. Nosaltres hem fet un esforç per descentralitzar al màxim tots els àmbits de decisió que poguessin ser presos en la mateixa comarca. Li podria posar exemples des de, doncs, tot el tema forestal, permisos de tals, etcètera, temes de guies, fins i tot de guies per a l'exportació, etcètera. Tot això en aquests moments es fa des de la mateixa comarca i procurarem anar treballant en aquest sentit.

Quan diu que hi ha unes traves entre productors i consumidors, jo li vull dir una cosa: quan parlem del futur de la nostra agricultura a Catalunya, hem de parlar en primera fase de dues coses, que jo no em cansaré de dir. L'agricultura té futur si té dues coses o si en té una d'elles; si no en té cap és una agricultura condemnada a la marginalitat. Quines són aquestes dues coses? La primera, l'aigua; si no hi ha aigua, no hi ha la possibilitat de garantir l'èxit del conreu, i si després no hi ha una política adequada d'assegurances, doncs vol dir que encara que el conreu hagi arribat a fi de bé en el seu cicle productiu, qualsevol incidència meteorològica pot fer que aquest conreu es perdi. Per tant, l'agricultor, el ramader, ha de tenir unes garanties per a rescabalar-se de la inversió. I estem treballant molt intensament en aquest sentit. Haurà vist, doncs, tota la política de regs que estem

portant a terme i en el tema de les assegurances a poc a poc n'anem aconseguint ampliar l'àmbit. I aquí sí que queda per fer, perquè hi ha algun producte com pot ser l'ametlla, que encara no hi és, que es veu l'absoluta necessitat que hi sigui.

Però la segona part, diguéssim; com a filosofia aquestes dues són importants, és a dir, si l'agricultura té aigua i té assegurances és una agricultura de futur, aquesta persona té la garantia de viure de la seva explotació, si té aigua i no té assegurances, evidentment dependrà d'unes determinades condicions climàtiques, i, pot ser que vagi bé o no, i si té assegurances i no té aigua, doncs, el mateix, pot ser que sí, pot ser que no. Però una vegada assentada aquesta premissa, el segon pas perquè la nostra agricultura i ramaderia tingui futur esdevé d'una senzilla anàlisi. A Catalunya l'agricultura i la ramaderia signifiquen en aquest moment el 3% del producte interior brut, a la vegada signifiquen el 3% d'ocupació total. Per tant, doncs, sabem el que és: 3% de producte interior brut, 3% d'ocupació total. No sé si vostè o alguna altra persona ha dit que cuida el 50% del territori; no, no, no cuida el 50% del territori, cuida el 85% del territori de Catalunya. Doncs, aquest paper de reconeixement del món urbà envers el món rural jo crec que l'hem de potenciar extraordinàriament.

Però anant a la línia inicial, si nosaltres examinem el que significa aquest 3% de producte interior brut quan passa per la indústria agroalimentària, veiem que fa dos anys era el 7,8, aquest any passat em sembla molt que s'atansarà prop del 9. Per tant, ràpidament veiem la diferència que hi ha de valor entre el sector productor i el sector, diguéssim, elaborador, manipulador, transformador, la comercialització. Si, a sobre, mirem el que significa aquest producte, aquest valor d'aquest producte primari quan arriba al consumidor, llavors encara es dispara molt més.

Per tant, tal com vostè diu, hi ha traves als productors per accedir als consumidors. Jo no sé per part de qui seran les traves; en tot cas, deu ser per estaments no públics o en aquest cas no pel Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè nosaltres un dels esforços més grans que en aquest moment fem és intentar aglutinar els productors perquè puguin superar aquesta fase, aquestes fases intermèdies i accedir a aquest benefici de valor afegit que es dona a la nostra agricultura. Avui mateix llegia a *La Vanguardia* doncs unes planes centrals dedicades a l'oli i en elles ressalta d'una manera especial l'èxit d'un projecte que vam endegar al Departament, que és Olis de Catalunya, on vam aconseguir aglutinar seixanta-dues cooperatives per crear una marca d'oli i per exportar. Aquest esperit nosaltres intentem introduir-lo en tots i cada un dels sectors agraris —quan dic agraris em refereixo a agrícoles i ramaders.

Reconec que tenim un problema: a Catalunya, probablement perquè ha tingut una època en què teníem un gran mercat natural, que era la resta d'autonomies d'Espanya, on era molt fàcil accedir per raons de geografia, per raons de llengua, etcètera, doncs la gent ha tingut un gran individualisme, produïem una gran quantitat de producte i teníem molta

facilitat per vendre. En aquest moment això ha canviat i ara, quan hem d'afrontar un repte d'un mercat molt més obert, no solament europeu, sinó mundial, cal fer un esforç molt considerable. Aquí sí que he de dir que entre tots hem de propiciar un canvi de la mateixa mentalitat agrària; o sigui, un tret característic, crec, de la nostra agricultura ha estat aquella superació de les dificultats a través del propi esforç, però d'una manera individual. Això, que és una virtut i una característica molt catalana, en aquests moments és una virtut que a vegades no ajuda prou a arribar a l'èxit que necessitaríem. En aquest moment el pagès, el ramader ha d'entendre que individualment és una persona que en el sector productor pot fer quelcom, però en l'estadi següent, que és el de la transformació, manipulació i comercialització doncs fa falta arribar a acords globals que facilitin poder tenir una presència en el mercat i a través d'unes marques consolidades.

De tota manera, li he de dir una cosa: quan ens parlava abans vostè genèricament —i jo li reconec que una part de raó té— que moltes vegades aquest valor de la producció primària es trasllada cap a la capitalitat o a la conurbació metropolitana —per dir-ho d'alguna manera— probablement en aquests moments s'està corregint força; gran part de la indústria agroalimentària, que vostè sap que a Catalunya és molt important, està establerta en les comarques rurals. Li he de reconèixer que no a tot arreu per igual i que és un camí en el qual sí que li reconec que hem de treballar amb profunditat, perquè si volem que els agricultors i ramaders obtinguin aquest valor afegit posterior a la producció s'ha d'aconseguir a través de la participació en aquests processos. I la participació, si aquests processos estan allunyats del lloc d'assentament, doncs no és possible.

Sí que voldria transmetre a la cambra una sensació, no gens amb cofoisme, ni amb excessiva, diguéssim, alegria, perquè no és així, però sí que crec que en aquest moment Catalunya, que hem sofert un procés —que vostè ha definit molt bé però que ha estat un procés que ha sofert tot Europa i que en aquest moment d'una manera molt més retardada està soffrint Espanya— de despoblació del món rural i, sobretot, d'abandó de llocs de treball en el món agrari, estem assistint a una certa recuperació. Per primera vegada en molts anys, aquest any s'han recuperat 2.800 llocs de treball en el món agrari, cosa que és absolutament, doncs, maca, perquè no s'havia produït durant molts anys, i també ho dic amb la limitació que sé que això significa.

Però hi ha un altre aspecte, que també voldria ressaltar i que és molt bo, i és que aquest any passat se'ns han incorporat nou-cents joves a l'explotació familiar agrària. La mitjana de joves que es venien incorporant en els darrers anys era del voltant de cent, cent vint-i-cinc joves; vol dir que en aquest moment jo crec que s'ha despertat una il·lusió i una certa confiança en determinats sectors del camp; jo li he de reconèixer que no a tot arreu és així, però que en determinats sectors del camp s'ha revifat una confiança en què el futur en l'agricultura pot ser possible i és una confiança que aquest conseller també comparteix.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot fer la rèplica.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller. Bé, miri, no sé si ens hem entès massa, però sí que voldria concretar unes coses; és a dir, quan he parlat jo de la seva alçada –perdoni, la seva alçada figurada, no voldria que ho agafés de cap manera– respecte al conseller de Turisme –també la seva alçada figurada–, jo em referia al que es mou a nivell del producte interior brut de Catalunya, no al seu pressupost; és un altre problema.

És clar, després hem de ser conscients que en una societat com la nostra el que funcionen són els *lobbies* i, evidentment, quan el *lobby* turístic de càmpings va veure el senyor conseller de Turisme i li diu: «Escolti, miri, no ens empipeu, allà no deixeu fer això perquè ens preocupa», doncs el lògic és que el gat al sac se l'emporti el *lobby* de turisme i no vostè; això és el que volia dir, res més, eh? Bé, i això ho dic pels càmpings i això ho dic també, per exemple, pel tema... No, no, ja sap de què els parlo, no?

Després, també, quan he parlat concretament del tema centralitzat, evidentment vostè m'ha dit que estava molt descentralitzat; jo, si vostè ho diu, m'ho he de creure, però, per exemple, una cosa que s'ha denunciat a bastament en aquesta cambra és el tema de la delimitació de les zones per a ajuts comunitaris, com pot ser la 2 o la 5b. Després ens hem trobat coses curioses; és a dir, s'han declarat zones industrials zones totalment agrícoles o turístiques que estan a mil metres d'alçada. Jo crec que si els municipis –dic els municipis, per dir-ho a nivell administratiu; potser hauríem d'anar més enllà–, doncs haguessin pogut dir-hi quelcom, crec que el mapa de la zona 5 i la zona 2 hauria quedat molt més adequat a la realitat i, realment, la incentivació sobre el territori que es vol aconseguir a través dels fons comunitaris s'hauria aconseguit. Que em diguin que és a nivell comarcal, no és veritat, perquè vostè sap, concretament, que a l'Alt Empordà s'ha fet a nivell municipal i ha funcionat.

Bé, després, jo també el que voldria dir és el tema de l'acostament dels productors als consumidors. Miri, jo crec que hem de canviar una mica el concepte comercial..., s'entén perfectament –jo això ho entenc, com qualsevol persona normal– que, si s'ha de portar un producte, doncs, a molts quilòmetres de distància, és normal que hi hagin uns controls, que hi hagi un reglament, que hi hagi un conjunt de normatives que s'hagin de complir per motius sanitaris, per motius de tota mena. Però, és clar, la pregunta és la següent: és a dir, quan és el consumidor que s'atansa al productor, en un fi de setmana, etcètera, per què no es pot fer una normativa diferent de la que estan acostumats a fer?

Miri, jo li explicaré, concretament, un cas que fa referència a activitats complementàries de muntanya. És a dir, una casa de pagès a 1.200 metres d'alçada que un bon dia diuen: «Escolti, ja que nosaltres criem bestiar, per què no el transformem, aquest bestiar?» El seu Departament els va donar totes les facilitats –això és veritat–, però a partir del moment

que van començar a actuar i van entrar-hi Sanitat, Comerç, etcètera, al final aquesta gent, sap què s'han trobat? Que fiscalment ja no són pagesos; aquesta gent són industrials. Jo crec que situacions d'aquestes són molt atípiques, i, en definitiva, doncs, si aquest senyor s'hagués plantejat fer una activitat industrial, evidentment no l'hauria fet a 1.200 metres d'alçada; l'hauria fet, no ho sé, al pla, perquè hi han moltes més bones comunicacions i els costos externs són molt més reduïts.

Bé, quant, per exemple..., he parlat, també, del tema de la llet; el tema de la llet, aquest tema és un tema que es va intentar solucionar amb una transaccional entre el Partit Socialista i el Partit de Convergència i Unió en els darrers pressupostos, però és que és un tema que preocupava. És a dir, si volem que la gent es guanyi la vida, mireu que el preu de la llet, doncs, tingui un mínim més o menys raonable. Vostè sap que no és el mateix quan una central lletera ha d'anar a buscar llet a cinquanta llocs diferents o pot anar a un sol lloc. Al final, crec..., vostè sap que de vegades hi ha diferències, fins i tot, de quinze pessetes per litre si es fa d'una manera o d'una altra. Després també siguem conscients que, segons quin és el límit de producció de llet, doncs, evidentment, no és viable. Això crec que s'ha solucionat, és un pas que s'ha tirat endavant, perquè si no corríem el perill que, de mica en mica, les quotes lleteres s'anessin concentrant on els costos..., no, els beneficis marginals eren més elevats, i, evidentment, aquest salari que moltes vegades tenien, concretament, els pagesos o la gent que vivia a les zones rurals, doncs, concretament, es perdés.

Quan he parlat de l'aigua, no parlava dels regadius; jo parlava, concretament, de l'aigua com a recurs natural per tal de fomentar el que se'n diu el «turisme de natura». Fixin-se en una cosa curiosa: és a dir, si busquéssim en el nostre país alguna carrera, algun tipus de preparació o de formació de gent, experts a cuidar tot el que és la flora i la fauna, concretament, dels rius, no en trobaríem cap. Això ja vol dir, diguem-ne, que per nosaltres els rius és una cosa diferent; no és un valor natural, no és una cosa que puguem potenciar, és una cosa que podem explotar. Per això, quan jo li deia que és necessari aquest canvi de mentalitat –que ja sé que no són fàcils, que són difícils, però es poden fer–, jo li ho deia amb aquest conjunt d'elements. Per exemple, crec que els rius han de servir com un element més d'atractiu per a aquestes zones; si la gent es pot guanyar la vida a través dels rius, a través de la pesca sense mort, etcètera, sempre hi guanyarem perquè aquella gent, a més a més de l'activitat agrària, puguin tenir una activitat, diguem-ne, turística. En el cas, concretament, del tema d'acostar els productors als consumidors, quan els consumidors ja els caps de setmana o durant vacances van a les masies o les zones de pagès, crec que també aconseguirem aquest canvi de mentalitat, veurem que les coses..., és diferent comprar directament a una granja, directament a una masia, que comprar en un supermercat; crec que són coses diferents. O quan he parlat del tema de la terra, és important pel tema del canvi de mentalitat.

És a dir, jo tampoc voldria ser exhaustiu, perquè el temps no ho permet –i ja s'ha encès el llum vermell–, però sí que el missatge que li volia transmetre és, concretament, que les relacions que hi han actualment, diguem-ne, de subordinació, d'explotació, etcètera, que les hi he detallat abans..., jo crec que s'han de fer elements per canviar aquest ànim. Això no es canviarà solament amb carreteres; les carreteres serveixen també per anar, però serveixen per tornar. És a dir, si la gent en un indret determinat no es guanya la vida i no hi veu futur, potser els pares sí que s'hi quedaran, però els joves marxaran. Llavors, en definitiva, que estem dintre una tendència, a nivell mundial, de poblar les zones metropolitanes i despoblar les zones rurals? També ho sabem. Que es poden posar elements correctors? També ho sabem. Però, és clar, actuem en aquest sentit, i crec que jo ja li ho deia al principi: aquesta Comissió que s'ha creat pot fer una bona anàlisi, pot arribar a uns bons resultats i crec que podem plantejar unes bones mesures, diguem-ne, correctores, sempre que hi hagi voluntat de canviar aquest intent de sucursalitzar l'interior del país, la Catalunya interior, per tal de donar-li molta més personalitat i no estar en aquesta situació de submissió en què actualment encara es troba.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors consellers; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Piella. Senyor conseller...

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyores i senyors diputats, contestant puntualment..., no, quan jo li he fet la broma de l'alçada volia dir que eren dos persones de talla, no perquè l'hagués malinterpretat; en cap moment m'he pensat que vostè feia una broma sobre si eren més alts o menys alts. He entès perfectament el que vostè volia dir, i és que l'agricultura està subordinada a la indústria, al turisme i al comerç. Jo el que li he volgut dir és que no és tant així, i no és tant així ni per la relació personal amb ambdós consellers, que és absolutament constructiva i de treball quotidià pràcticament, sinó perquè el valor –el valor– del producte primari no és tan petit com sembla; perquè, si mirem el que significa el valor afegit brut del producte primari, segurament ens quedaríem sorpresos. El que dissortadament li haig de reconèixer és que aquest valor afegit brut, moltes vegades..., no moltes, la majoria de vegades, no està en mans de l'agricultor, i serveixi un exemple: les cooperatives agrícoles de Catalunya, agrícoles i ramaderes, ostenten o tenen el 80% de la producció; fins ara en comercialitzen escassament el 17, i això n'és un bon exemple. Però sí que haig de dir-li que del paper que juga l'agricultura a Catalunya, jo crec que tots els membres del Consell de Govern en són absolutament conscients; no solament pel valor de manteniment del territori i d'equilibri –que evidentment és important i el té–, sinó pel valor econòmic, que és molt més important del que a vegades el ciutadà de carrer sospita, i, si no, només cal mirar les indústries agroalimentàries, que, dintre el pes del conjunt de la indústria catalana, s'emporten, no diré la part del lleó, però sí una part molt important.

Quan deia el tema de la zona 5b, vostè diu: «Si haguessin consultat els ajuntaments, segurament seria diferent.» Seguríssim, perquè tots els ajuntaments voldrien estar dintre de la zona 5b, tots, perquè significa uns avantatges. Ja no sé si significa avantatges per als ajuntaments –i això dependrà de la conurbació urbana i de la situació geogràfica–, si els és millor estar dintre de l'objectiu 2 o dintre de la zona 5b. La majoria de municipis que no estan dintre del 5b sí que estan dintre de l'objectiu 2. Segurament l'alcalde –i li parlo amb molta sinceritat– prefereix estar dintre de l'objectiu 2; el ciutadà preferiria estar dintre de l'objectiu 5b, perquè hi ha un altre tipus de mesures.

Ara, a part de fer aquesta petita explicació, vull recordar-li que l'objectiu 5b s'obté en funció d'unes determinades característiques, que precisament són les que vostè ha citat, és a dir: despoblament del municipi, renda d'aquest municipi i tot un seguit d'altres característiques que jo ara de memòria no recordo. Jo em sento absolutament content del que vam aconseguir aquesta vegada, perquè, si no ho recordo malament, de 150.000 quilòmetres quadrats de superfície que Catalunya estava dintre de l'objectiu b, doncs, pràcticament l'hem duplicat, i de 199 municipis que hi entraven, doncs, avui hi ha 400 municipis, o sigui que hem triplicat pràcticament..., no, perdó, no, m'equivoco, hem duplicat els municipis, hem triplicat la població i hem augmentat considerablement la superfície.

Ha mencionat una característica, i és cert: l'objectiu 5b no va per comarques, perquè, per exemple, a la comarca de l'Urgell hi ha els municipis –a veure si ho recordo de memòria...– d'Ossó de Sió, Bellver de Sió, Guimerà, Nalec, Ciutadilla, Vallbona de les Monges, etcètera, que són municipis que, tot i que estiguin a l'Urgell, que és una zona de reg, rica, etcètera, doncs, sabem que són uns municipis amb unes característiques com la Segarra; o bé al Segrià tenim els quatre o cinc municipis, Alfés, Alcanó, etcètera, Torres de Segre, etcètera, que són a dintre. I en el cas que vostè ha citat, de Girona, hi ha una característica important: han entrat uns quants municipis costaners que jo reconec que poden haver desconcertat la mateixa gent pel fet que hagin entrat dintre l'objectiu b, perquè, és clar, que hi entrin Roses o l'Escala, per dir-ho d'alguna manera, dius: home, si mirem la renda, és molt alta; però té un objectiu que jo ja vaig explicar amb anterioritat en aquesta sala, i és el fet que per primera vegada la Comunitat contempla un mecanisme que es diu l'Ifop, que va destinat al món pesquer, i que llavors era molt important aconseguir que determinats ports que estan en zones potser amb més dificultats geogràfiques dintre del mateix mar, etcètera, poguessin participar-hi. I aquesta és la motivació... No m'ho ha demanat, vostè, però, com que en la seva intervenció, i sé que és un objecte que ha generat una certa discussió en el territori..., sí que em plau aclarir-ho: en tot cas, sàpiga que l'objectiu 5b ve donat per aquestes característiques.

Ha citat el tema de la llet, i jo crec que el tema de la llet és un tema bastant ben resolt, en el qual en aquest moment el Ministeri d'Agricultura hauria de fer el pas definitiu i

reassignar la quota sobrera que té l'Estat espanyol a la major brevetat possible. Jo crec que les mesures que s'han aplicat i que jo he defensat —i de vegades en contra de la mateixa imatge del Departament davant del sector— han estat positives. S'ha reestructurat el sector d'una manera no dolorosa, perquè s'ha reestructurat amb fons finançats per la Comunitat Econòmica Europea, de tal manera que automàticament, quan s'ha acabat la reestructuració, el preu de la llet ha pujat quinze pessetes. I llavors, en aquest moment, la llet es cotitza sobre cinquanta pessetes i escaig, i ara la preocupació dels productors és com aconseguir més quota, però no es preocupen pel preu.

La diferència de preu que vostè ha citat és certa en molts casos, però la diferència de preu de la llet normalment no ve donada per la territorialització; anar-la a buscar més lluny o més a prop, normalment, significa dos o tres pessetes. En la llet sí que s'ha de dir que una gran diferència de preu ve donada, primer, per la quantitat de proteïna que porta la llet, per la quantitat de greix i, sobretot, per l'estat sanitari. És clar, no és el mateix comprar una llet que porta un grau i mig de greix que una que en porta tres i mig o que porta, doncs, un dos per cent de proteïna, una altra que en porta un cinc, o una que té quaranta mil lactobacils i una altra que en porta dos milions, per dir-ho d'alguna manera. Llavors, que quedi clar que en aquest moment crec que el preu de la llet és absolutament compensatori per als ramaders que ho porten.

Quan parlava de l'aprofitament dels rius, vostè diu: «home, no hi ha gent especialitzada»; bé, jo crec que hi ha biòlegs, hi ha diferents carreres que pertocuen aquest àmbit i que dintre d'elles hi deu haver persones que s'especialitzen. Sí que li puc dir..., i vostè, quan m'ha posat l'exemple de la pesca..., és un exemple que crec que demostra, per exemple, això que deia de descentralització abans: tota la gestió de pesca fluvial, el Departament l'ha delegat en la societat civil. Així de clar. Nosaltres no hi intervenim directament; en tot cas, hi intervenim com a tasca de suport a través de determinats equipaments que tenim, però sàpiguen que tota la gestió de la pesca, tota, de la primera a l'última, la porten la federació catalana i les federacions comarcals de pesca.

I tornant a l'últim punt, que és el tema dels consumidors, vostè té raó, té raó, però és un procés (*s'encén el llum que avisa que s'exhaureix el temps d'intervenció*)... President, li prego la seva benevolència i en trenta segons acabo. (*Pausa.*)

Els consumidors, quan vostè diu: «és que tinc uns amics que han fet una botiga i resulta que ara estan passant a industrials», és que això està ben definit fiscalment; vull dir, una persona, fins que obté un determinat nivell de rendes agràries, és considerat pagès, i en el moment que té uns ingressos superiors en rendes, provinents de l'elaboració i transformació, és considerat en l'epígraf que correspongui, i això és lògic.

Quant al tema de sanitat, compregui que el Govern té l'obligació de garantir als consumidors, tot i que vagin a

comprar a una masia..., i, per exemple, poden anar a comprar aquesta llet que si va a una indústria i no té les degudes garanties se la sotmet als processos necessaris perquè les tingui, però, en canvi, el ramader a casa seva no la té; vostè ha de comprendre que nosaltres hem de ser rigorosos en aquest sentit. Però, per una altra banda, quant a l'atansa-ment, nosaltres el propiciem tot el que podem, i en aquest moment tenim tota una línia de subvencions per a crear agrobotigues perquè tant ramaders com pagesos puguin accedir d'una manera normal a aquest contacte directe entre consumidor i agricultor.

Moltes gràcies per la seva benevolència, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el model policial i el desplegament dels Mossos d'Esquadra

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el model policial i el desplegament dels Mossos d'Esquadra, que presenta la diputada senyora Magda Oranich, que té la paraula.

La Sra. ORANICH: Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, honorable conseller, presento en nom del meu Grup aquesta interpellació sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra i del model policial, perquè, com sap molt bé vostè, senyor conseller, aquest és un tema que ens ha preocupat sempre.

Hem de recordar, i ho vaig recordar en el debat de la Llei de policia en aquesta cambra, que justament l'honorable conseller de la Generalitat, Macià Alavedra, va definir el model policial a preguntes del que llavors era el meu Grup Parlamentari.

Avui sembla que hem avançat bastant en aquest tema, i en això jo també per començar voldria dir-li, senyor conseller, que tenim una Llei de Policia Autònoma - Mossos d'Esquadra, tenim uns nous acords que vostès han fet amb el Govern central, que part d'ells valorem positivament, i sembla que en aquests moments hi ha pressa per anar endavant en aquesta qüestió.

És lògic que hi hagi pressa, perquè nosaltres considerem que el tema ha estat aturat durant molts anys; durant massa anys ha estat bloquejat el tema de la policia de Catalunya, dels Mossos d'Esquadra. Hi ha hagut un bloqueig de la Junta de Seguretat, hi ha hagut poc interès, entenem, per part del Govern de la Generalitat en aquesta qüestió i, sobretot, crec també que algunes lleis que s'han aprovat a nivell del Parlament espanyol, com és la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat, en alguna qüestió pot, justament, haver impedit que en aquest temps anéssim més de pressa.

Bé, avui tenim uns acords del 17 d'octubre; creiem que són uns acords que, en principi, valorem positivament, si més no perquè ens permeten, finalment, desbloquejar aquest tema i anar endavant. I avui, senyor conseller, vostè ho co-

neix millor que jo, estem ja en un desplegament de la policia, dels Mossos d'Esquadra que sembla que anirà endavant; la promoció d'aquest any serà ja de set-cents mossos, això és el doble o més que la que hi ha hagut durant altres anys, i, per tant, estem en un moment, amb acords que vostès tenen amb el Govern central, que sembla que, d'alguna manera, finalment, podem desbloquejar el tema.

Vam assistir i hi vam assistir d'una manera..., amb joia –vostè hi era també, senyor conseller, encara que en aquell moment no era conseller–, al primer desplegament dels Mossos d'Esquadra a la comarca d'Osona. I aquest és el tema que ens porta a fer-li aquesta interpellació, bé que, com molt bé vostè sap, voldríem la seva compareixença, que ha estat demanada i aprovada per unanimitat a la Comissió de Justícia i Seguretat d'aquest Parlament, que vostè potser ens ho hagués explicat primer a la Comissió, però el mecanisme parlamentari ha fet que primer sigui aquesta interpellació que no l'explicació que vostè ens hagués pogut fer a la Comissió.

Del desplegament hi ha una sèrie de qüestions i preguntes, que aquest és el motiu de la interpellació que ja li fem; una que preocupa però molt especialment: hi ha desplegament a Osona, d'acord, i el replegament? Em preocupa molt el replegament; per què, mentre anem desplegant mossos, cosa que hi estem d'acord –crec que, en part, és molt positiu...; jo vaig assistir..., allà ho vèiem bé–, no repleguen els altres cossos i forces de seguretat? Per a quan aquest replegament? Perquè vostè en parlava, senyor conseller, en la seva conferència abans-d'ahir –a la qual jo no vaig poder assistir per un compromís ineludible, com li vaig dir–, parlava del cost de la policia de Catalunya.

Aquest és un tema que, lògicament, preocupa els ciutadans, quin serà el cost, i el cost, evidentment, és elevat, perquè una bona policia té, lògicament, un cost elevat per a la ciutadania, però, és clar, si, a més de desplegar no repleguem, el cost pot ser el doble –no repleguen; és clar, no podem pas replegar nosaltres. Aquesta seria una de les preguntes que jo li faria, i li insistiria que ens expliqués aquí, en aquesta cambra, la qüestió del replegament dels mossos, perquè, a més, no només no repleguen sinó que hi ha projectes de construir noves casernes de la Guàrdia Civil. Què vol dir això? No només els que hi ha sinó que, a sobre, n'hi haurà de nous; aleshores, què farem?

L'altre punt que ens preocupava –i vostè també ho ha contestat en alguna pregunta del meu Grup Parlamentari–: el tema del trànsit. El tema del trànsit és important per al país; jo estic d'acord que no es podia segurament fer –i vostè i jo ho hem parlat de vegades– en aquests moments, perquè entenc, i en això hi estic d'acord, que s'ha de fer de manera global a tot el territori català, no podem anar fent trànsit a les zones on ja s'han desplegat els mossos sinó que hauria de ser una qüestió global en el territori, però creiem que aquest és un tema important; sabem que s'ha creat una comissió per estudiar-ho, però per a quan el trànsit per a Catalunya, senyor conseller? Aquest és un tema que també ens preocupa.

Presons, tema presons. Aquest, també; miri, de presons vostè deu conèixer molt bé les xifres, les que jo tinc, si no les tinc malament, és que hi ha 653 mossos destinats en aquests moments a les presons de Catalunya. Creiem que tota la qüestió de transferències de presons van ser unes transferències que jo sempre he considerat –i ho he dit en parlar dels temes de justícia, de presons– que van ser absolutament enverinades; crec que, justament, el tema de les presons és el que ens ha costat tenir, realment, una policia autonòmica que funcioni com a policia integral i que pugui anar endavant, perquè hem hagut de destinar massa mossos d'esquadra a vigilància d'edificis i a vigilància de presons. Crec que això ha estat un fre important.

En aquests moments encara –i vostè ho deu patir, senyor conseller–, dels dos mil cent mossos i escaig que tenim, sis-cents cinquanta-tres –és a dir, quasi la tercera part–, encara estan destinats a presons. Per tant, jo també li demanaria i li preguntaria en aquesta interpellació quin és el futur d'aquesta qüestió? Sabem que els mossos han de vigilar les presons, però fins a quin punt en algunes de les vigilàncies no es podria tenir un sistema mixt amb funcionaris de presons o alguna altra qüestió que no fos un cost tan elevat per als mossos. Perquè, realment, i encara que n'hi destinem tants, els sindicats ens diuen, els sindicats de mossos d'esquadra, evidentment, que en alguns casos fins i tot són escassos els mossos: a la Model, quan han de fer trasllats de presos, etcètera, se'ns queixen que encara no hi ha una bona coordinació i que hi ha problemes.

Crec que, en aquest tema com en alguns altres, a Euskadi van fer millor aquest desplegament, perquè van anar agafant les presons a mesura que s'anaven desplegant els mossos en territoris; van fer Basauri, Martutene, Nanclares de la Oca, ho han anat fent a poc a poc, i, en canvi, aquí vam agafar les presons com si fos una gran cosa i va resultar que, després de tenir una formació important els nostres mossos, una bona formació de l'Escola de Policia, han acabat només vigilant edificis.

Bé, avui sembla que això pot anar endavant, però a vostè, jo, també unes preguntes que li volia fer i que em preocupen, com a diputada i com a jurista, quan anem al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i veiem que encara hi ha guàrdies civils vigilant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Això vol dir, jo suposo, que encara n'hi ha pocs i què, quin és el futur d'aquest tema i de la vigilància d'aquests edificis?

Tema formació. Evidentment, la formació és bàsica per a la policia de Catalunya. L'Escola de Policia funciona –l'hem visitada darrerament, amb la seva amable invitació, un diputat de cada grup– i ens preocupa també que si en aquests moments ja hi haurà set-cents mossos pràcticament cada any, perquè el Pla que vostès ens han dit –i suposo que avui ens tornarà explicar– és que sortiran set-cents mossos d'esquadra aproximadament cada any, l'Escola de Policia té un nombre de places importants..., però jo, em preocupa, i també voldria que em tragués aquesta preocupació o que ens expliqués el Pla del Govern, les places que quedaran a

l'Escola de Policia per als policies locals, perquè, en haver augmentat de manera important —i hi estem d'acord, lògicament— els mossos d'esquadra, em faria una mica de por la qüestió de la formació de policies locals, que fos, diguéssim, que tinguessin poques places.

També, i en aquest sentit, jo li voldria també preguntar una altra qüestió, que a vegades se n'ha parlat en aquest Parlament i vostè hi ha insistit: la descentralització de la formació. Té pensat el Govern de la Generalitat crear altres escoles de policia o bé descentralitzar perquè hi càpiguen més places, perquè vostè sap també que en el tema de formació, insistint en la qüestió dels policies locals, que després hi farà més esment, és un cost important per als ajuntaments, desplaçar policies locals a l'Escola de Policia; tot el que els costa en transports, en formació, el temps i, segurament, seria bo que fos descentralitzat i també que els policies locals tinguessin, en part, una formació especialitzada que fos útil per a la zona que després han de vigilar, en què han d'actuar, perquè no és la mateixa formació la que pot tenir un policia local de determinada zona de muntanya que potser d'un altre poble; cada poble té les seves funcions, i aquest també és un tema que ens preocupa.

Una qüestió que preocupa el nostre Grup, que em preocupa a mi, que preocupa molt, i vostè ho deu saber, senyor conseller, els sindicats de mossos d'esquadra, és el tema dels comandaments. Entenem que no hi ha hagut prou formació per crear comandaments i, lògicament, alguns d'aquests comandaments —i això ho sabem— hauran de venir provinents d'altres forces i cossos de seguretat de l'Estat. En algun cas hi ha algun comandament que ja hi ha vingut, i sabem que en algun cas això ha sigut positiu, com el cas d'Osona, que qui porta el comandament ha vingut d'un altre cos i en aquest cas és positiu, però aquesta és una qüestió molt preocupant, senyor conseller, perquè ens diuen els sindicats, i penso que en part tenen molta raó, que de vegades els títols que ells tenen i els estudis que van tenint a la policia de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra, són inversament proporcionals a la responsabilitat. És a dir que alguns cossos, algunes persones que poden venir a comandament, provinents d'altres cossos i forces de seguretat, poden tenir uns estudis, sí més experiència professional, però uns estudis i una preparació inferiors. Aquesta és una qüestió que preocupa els sindicats, que ens ha de preocupar a tots, perquè vostè sap molt bé que hi havia una disposició addicional tercera a la Llei de policia que permetia l'entrada de persones provinents de forces i cossos de seguretat, que el meu Grup no hi va estar frontalment en contra, però que exigíem una sèrie de requisits per poder-hi entrar; no cal només el de la llengua, que, evidentment, aquest és fonamental, però molts altres, perquè no tot acaba en la llengua, sinó en l'estil.

Jo, després, senyor conseller, quan fem la rèplica, podré tractar-li d'altres punts que ens preocupen i que vostè ens podrà anar contestant, però sàpiga que estem d'acord amb els nous acords, d'acord que ara es corri, però entenem també que hi ha d'haver una qualitat, hi ha d'haver un pla i que

les coses s'han de fer bé. Hi ha moltes qüestions que vostè coneix i sé que el preocupen, com és el tema dels centres de dades, la connexió amb la policia estatal, perquè tinguem seguretat, jo crec que vostè sap que els mossos d'esquadra que hem tingut fins ara a Catalunya han estat amb una voluntat i una illusió important de saber que la policia és un element important per construir el país que volem construir, una policia democràtica i, per consegüent, jo celebro que en aquests moments preocupi aquest tema. Vostè explicava també la seva organització, nova organització del seu Departament; sé que tota aquesta organització està canviant justament i fonamentalment per la importància que a partir d'ara es donarà al tema de policia, esperem que en aquest temps es pugui guanyar tot el retard que hi ha hagut per mala gestió, en part, i per desinterès i segurament, segurament, per problemes també amb el Govern central, que avui ho podem tirar endavant, que considerem que és un tema cabdal per a aquest país, que tinguem una policia catalana, però, evidentment, efectiva i democràtica.

Gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Pel Consell Executiu té la paraula...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí, hi ha una acumulació del punt catorzè.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, si vostè m'ho permetés i el diputat senyor Riera que és qui té la interpellació després, com que es tracta del mateix tema, de la mateixa interpellació, podríem acumular les intervencions ara.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto. Molt bé.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat pública

El Sr. CAROD-ROVIRA: Gràcies. Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha indicat en distintes ocasions al llarg d'aquests darrers anys com, al nostre entendre, el tema de la seguretat pública no havia estat mai una prioritat per al Govern de la Generalitat de Catalunya i com, en canvi, ara vèiem —no sabíem exactament per què—, probablement per aquella sentència de caràcter científic que utilitza sempre el president i és que «ara toca», no sabíem exactament per què en aquests moments es va de pressa i corrents a fer allò que no s'ha fet en quinze anys.

En un parell d'anys, per exemple, hi haurà més mossos sortits de l'Escola de Policia de Catalunya que no pas en tots els anys anteriors. El tema de la seguretat pública va començar ja amb mal peu a l'Estatut d'autonomia de Catalunya i hi va continuar encara més amb la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, elaborada pel Partit Socialista i votada per Convergència i Unió, que limita les funcions dels Mossos d'Esquadra. Aquest desinterès del Govern pel tema, almenys fins ara, explica algunes de les precipitacions que s'han produït en aquest camp: sense preparacions prèvies en molts terrenys, per exemple, el fet d'haver enviat

a estudiar i a formar-se a fora persones del país preparades per a ser futurs comandaments o experts polítics en el tema; s'han comès també errors notables: per exemple, haver assumit en el seu moment directament, sense haver-ne assumit abans d'altres o bé al mateix temps, la competència, la funció de la vigilància dels centres penitenciaris.

Una tercera part dels mossos d'esquadra –ho recordava fa uns instants la senyora Oranich– es troben fent vigilància estàtica en garites a la presó, després, això sí, d'haver-se estat nou mesos formant-se com a policies integrals a l'Escola de Policia. Per anar als centres penitenciaris, s'han hagut potser de reduir alguns serveis, i el que és evident, no se n'han pogut prestar de nous, i, el que és pitjor per a una concepció d'un model progressista i nacional del que hauria de ser la seguretat pública a Catalunya, alliberats els cossos i forces de seguretat de l'Estat que fins ara feien aquesta vigilància en els centres penitenciaris, alliberats d'aquesta funció, els han permès que es despleguin, que reforcin la seva presència al territori i que tornin a fer de policia pertot arreu.

Ha mancat, fins ara, un plantejament general i seriós del tema, i m'estalviaré de fer referència a algunes genialitats governamentals perquè, precisament, no corresponen a la seva etapa com a conseller i no seria just que jo ara fes ús d'algunes d'aquestes afirmacions. Crec que un exemple d'aquesta situació d'anormalitat que estem patint ens el donava una notícia apareguda als diaris fa molt pocs dies –diuenge passat, exactament– relativa als acords de Schengen, la desaparició de les fronteres interiors a la Unió Europea el dia 26 de març, i ens deia la notícia del diari: «A partir d'ara, els cent vint-i-dos agents dels cossos i forces de seguretat de l'Estat que eren agents de policia destinats a la Jonquera, al pas fronterer, passaran a fer controls mòbils aleatoris a la província de Girona.» És a dir, tenim, sí, un nou desplegament policial, però no pas dels Mossos d'Esquadra, sinó dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, que ara passen a desplegar-se amb més intensitat encara a Girona. Això no obstant, resulta que l'acord que signem és l'acord de substitució.

Doncs bé, aquest acord de substitució, podem anar a veure, per exemple, a la comarca d'Osona amb quines característiques s'ha produït. El desplegament de substitució dels Mossos d'Esquadra a Osona se suposava que hauria de comportar..., si no, no té cap sentit: si uns es despleguen, és de bona lògica pensar que són els altres els que es repleguen; però no es repleguen: els cossos i forces de seguretat de l'Estat no marxen d'Osona, s'hi queden, i no només s'hi queden sinó que actuen amb més llibertat, ja que no en tenen l'obligació. El Cos de la Policia Nacional a Vic, la Guàrdia Civil patrullant per la zona..., per cert, no sabem si encara es manté o no aquell projecte de construir-hi justament una nova caserna en uns moments que se suposa que perden les funcions. El ciutadà d'Osona veu avui més cossos i forces de seguretat de l'Estat que mai pels seus carrers; per exemple, com que ja no vigilen jutjats, ara n'hi ha més pel carrer. Ens preguntem si, en cas de victòria del gran absent d'aquesta interpellació, des del punt de vista de grup

parlamentari, en cas de victòria seva, què passaria amb les ordres?, què passaria amb els acords que s'han signat, en aquests moments?

Només hi ha hagut, ens diuen, reducció directa per part de policies i guàrdies civils que ja volien marxar, més els jubilats que aniran tocant a mesura que avanci el pas inexorable de les hores, que diria el poeta, però no hi ha un pla real de replegament, fins al punt que aquesta situació inquieta els mateixos membres del Cos de Policia Nacional, que no saben exactament quin serà el seu futur professional: fa uns dies es manifestaven, justament, per la comarca d'Osona. Pobles on ben poques vegades a la seva vida havien vist guàrdies civils patrullant pels seus carrers, ara en veuen més que mai. No sols no es repleguen, sinó que es despleguen. Una de les últimes accions abans de l'entrada en funcionament del desplegament dels Mossos a Osona, per part de la Guàrdia Civil, va ser anar a visitar exactament totes i cadascuna de les masies d'Osona, anar-s'hi a presentar, anar a donar tots els referents que calia, a obtenir el màxim d'informació de qui eren..., i després, aquesta informació, ens demanem: tant aquesta informació a la Guàrdia Civil, com tot allò que comporta ser una eina fonamental per a una tasca policial, que són les dades, els antecedents, la informació, tot això, s'ha traspassat també dels cossos i forces de seguretat de l'Estat als Mossos d'Esquadra? Amb quina base de dades, amb quina informació compten els policies de la Generalitat a la comarca d'Osona per a tirar endavant la seva activitat policial?

Hi ha un altre element, la instal·lació on estan posats aquests mossos d'esquadra a Vic: no és tracta de discutir si és el lloc millor o no ho és, però sí que sembla que, en tot cas, el seu emplaçament, llunyà del centre de Vic, podria fer pensar –i és una de les preguntes que fem–, tenint en compte que es tracta d'un accés difícil, que no és un accés natural per al públic, si han pensat o no a obrir, per exemple, una oficina central en el centre de la ciutat de Vic. Les places dels mossos que han anat destinats allà, són noves places pressupostades, o bé s'hi va destinar gent procedent d'altres llocs que van quedar, al seu torn, descoberts?, altres llocs de treball que han quedat desproveïts?, ja que, amb la precipitació amb què s'han fet alguns passos han hagut d'anar directament a la comarca d'Osona. No serveix de res substituir funcions si no se substitueixen també cossos policials que les feien, perquè si no, aquests cossos, que hi seguiran sent, a què es dedicaran a partir d'ara? A patrullar pels carrers sense cap obligació? Seria una mala solució, incompatible amb la racionalitat administrativa, l'eficàcia policial i l'estalvi del diner públic. La superposició de cossos policials en un mateix territori és un absurd total.

Dintre d'aquests acords, què passa, senyor conseller, amb el tema del trànsit? Recordem que hi ha un acord d'aquest Parlament, sense cap vot en contra, del desembre del 91, reclamant aquesta competència per a la Generalitat, i que hi ha també una reunió de vostè, a mitjan mes de febrer, amb la senyora Margarita Robles. Quin és el calendari que es preveu per a aquest tema, si és que se'n preveu algun?

I també una altra pregunta: aquella famosa comissió d'experts, com a resultat de la signatura dels acords Generalitat-Estat per establir el finançament dels Mossos d'Esquadra i supervisar el seu desplegament territorial –el senyor governador civil de Tarragona, el director del Gabinet d'Estudis i Prospectiva del Ministeri de Justícia i Interior, i vostè, quan era director general de Seguretat. Com continuarà aquesta comissió? Com és que per part de l'Estat n'hi ha dos i per part de la Generalitat hi ha només un sol membre en aquesta comissió?

Punt segon: formació. L'Escola de Policia de Catalunya. L'Escola de Policia de Catalunya hem dit abans que en dos anys traurà més policies al carrer que en tots els anys anteriors. Està preparada, des del punt de vista físic però també des del punt de vista acadèmic, l'Escola, per assumir el repte que comportarà la formació de centenars de futurs mossos d'esquadra i també de policies locals? S'ha convocat la Comissió de relacions entre l'Escola i el sindicat dels mossos d'esquadra i policies locals? S'ha tornat a repensar aquella possibilitat que a l'Escola hi hagués un sots-director en representació dels municipis, tenint en compte que les policies locals són el segon cos policial present a Catalunya, amb vuit mil persones? S'ajusten els programes a la formació real dels mossos d'esquadra i de les policies locals amb la funció que hauran de fer després? Ha tirat endavant la idea aquella de fer una auditoria pedagògica a l'Escola per a analitzar quina era la relació entre la formació donada i la pràctica policial que faran després?

Hi ha hagut fins ara –i ho passem per alt– una òbvia..., o una modesta, diguem-ho així, desconexió en alguns aspectes entre l'Escola de Policia i alguns altres organismes del mateix Departament. Cal absolutament la desconcentració de les activitats de l'Escola. Cal potenciar la formació a distància, la formació no presencial, la desconcentració territorial, perquè, si no, entre altres coses ens trobem que a molts municipis els comporta un cost econòmic exagerat l'estada, el desplaçament dels seus membres, així com les notables i òbvies dificultats d'aquells ajuntaments que tenen pocs policies locals, i si alguns els han de tenir a l'Escola durant un cert període de temps, i no ho poden aguantar, des d'un punt de vista ni econòmic ni funcional. Més de la meitat dels mossos d'esquadra –ens responien fa uns mesos, des de la mateixa Escola de Policia de Catalunya–, més de la meitat dels mossos d'esquadra no han passat després per cap curs d'actualització a l'Escola de Policia de Catalunya. Això, per a nosaltres, és, doncs, un tema que s'hauria d'intentar esmenar.

I el darrer punt: dèiem que els policies locals són un dels elements clau de la seguretat pública en aquest país, però són també, en certa manera –aquesta primera força policial de Catalunya–, són també, en certa manera, el gran absent d'aquest acord policial entre la Generalitat i l'Estat. L'Estat traspasa responsabilitats i competències a la Generalitat, però què traspassarà la Generalitat als ajuntaments? Com estan, senyor conseller de Governació, aquells tres àmbits de treball que vostè va potenciar que es fessin en relació amb la

futura llei de seguretat ciutadana de Catalunya, la futura llei de seguretat pública de Catalunya, tant sobre la configuració del model policial, els òrgans de seguretat pública, la recollida d'informació bàsica sobre la victimitat, etcètera?

La coordinació de les policies locals –i amb això acabo–, la coordinació de les policies locals no ha merescut, en absolut, al llarg d'aquests darrers anys, ni tan sols la nota d'aprobat. Més enllà de la uniformització i el parc mòbil, ara cal fer un gran esforç per situar aquest conjunt de cossos policials de tot Catalunya, dels municipis i de les comarques que en disposen, en el lloc que els correspon, i això significaria potenciar al màxim la mecanització i la informatització de les policies locals, per tal que sigui possible una coordinació efectiva entre elles i perquè es puguin intercanviar la informació necessària per fer efectiva la seva tasca policial.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Oranich, senyor Carod, bé, em plantegen vostès tot un seguit de qüestions sobre replegament, sobre el cost, sobre el trànsit, presons, formació a l'Escola, els comandaments... Miraré de poder contestar totes i cada una d'aquestes preguntes que em fan.

En primer lloc, dir que –i vostè ho ha manifestat– per la mecànica parlamentària no ha sigut possible que jo fes la presentació en Comissió; en qualsevol cas, saben que em tenen a la seva total disposició per poder després, en un àmbit potser sense tants ajustaments horaris, doncs, poder fer una ampliació de totes les qüestions. I per tant, quedi constància d'aquesta disposició d'aquest conseller a explicar el que fa falta.

Bé, jo, deixin-me dir que veig aquí una certa contradicció: d'una banda diuen que aquí no s'ha fet res fins ara, i ara, doncs, anem..., gairebé semblaria que diguessin que anem massa de pressa. Jo vull recordar que l'acord policial preveu que aquest model, doncs, ha de durar vuit anys, i per tant, doncs, jo diria que –primera qüestió– aquí no hi ha una pressa o una improvisació o una precipitació, sinó que això, si alguna vegada alguna crítica hi ha hagut és que a determinades persones o sectors els semblava que això dels vuit anys era potser precisament massa llarg, i sempre, des de la Conselleria, des del Govern, s'ha dit que, precisament, aquest acord, doncs, per poder tenir un desenvolupament satisfactori, s'havia de plantejar amb un lapse de temps una mica llarg.

L'acord de les presons –comencem per aquí. Miri, l'acord de les presons..., en primer lloc, dir que les presons també formen part del dispositiu de seguretat d'un país i, per tant, doncs, les presons s'han de vigilar. Altra cosa és si l'oportunitat era fer-ho al començament o al final del procés. Jo, aquí, haig de dir que em sembla que l'acord de presons, tot i que és un acord feixuc de cara al mosso d'esquadra –pel que després explicaré–, va ser un acord es-

estratègicament ben situat, ja que va aconseguir desbloquejar precisament la Junta de Seguretat. A la Junta de Seguretat, durant bastants anys, hi havia la baralla sistemàtica, constant, permanent, de les noves promocions, i això feia que, entre altres, la Generalitat, el Govern de la Generalitat, no disposés d'un nombre de mossos d'esquadra suficient.

L'acord de presons va aconseguir incrementar el nombre de mossos d'esquadra i va aconseguir, per tant, incrementar el que jo denominaria la massa crítica de mossos d'esquadra. És cert que això, dins del conjunt dels dos mil i escaig mossos que hi ha en aquests moments, doncs, és un percentatge elevat, el que hi ha ara, de mossos d'esquadra destinats a vigilància penitenciària. Per cert, no tots els 653 que vostè em diu estan de presència física a la garita: n'hi ha que estan en el tema de trasllats penitenciaris, també és cert. Què pensem fer nosaltres amb això? Miri, primera qüestió: hi ha una relació amb la Conselleria de Justícia per la qual aquelles presons que són velles, que encara no disposen de suficients elements de seguretat electrònica, començar a instal·lar aquests elements a fi i efecte de poder reduir de manera important i notòria el nombre d'efectius destinats a unes vigilàncies estàtiques que, certament, són necessàries, però són poc enriquidores des del punt de vista professional. Dir-li que, concretament, a la presó de Ponent, de Lleida, està enllestint-se aquest dispositiu; que això permetrà reduir de l'ordre d'un 35 a un 40% els efectius. Les presons de nova construcció, com poden ser la de Brians o la de la Roca, com que ja disposen, d'entrada, d'aquests elements, fa que les necessitats d'efectius siguin petites. Però, tot i així, és obvi que en el decurs dels anys hi haurà d'haver un percentatge, però que si el podem anar a reduir, que al final, de deu mil mossos d'esquadra, entre un 2, un 3 o un 3,5% es dediqui a la vigilància de les presons, crec que és un percentatge acceptable. En aquests moments, òbviament, la situació està desequilibrada.

Tema del replegament. Jo estic convençut, jo estic convençut que el replegament, fins i tot geogràfic, *in situ*, existirà. Jo li negaré a vostè, senyor Carod, que en aquests moments, per exemple, a Osona, a Vic, no hi hagi hagut replegament material, des del punt de vista de funcions policials; en aquest moment vostè, a la ciutat de Vic, no veurà ni un cotxe patrulla del Cos Nacional de Policia. A partir del 12 de desembre, moment en què els Mossos d'Esquadra es van desplegar, concretament, a la ciutat de Vic, els tres cotxes patrulla del Cos Nacional de Policia de la comissaria es van tancar en el garatge i no han tornat a sortir més. En aquests moments, si els membres del Cos Nacional de Policia de Vic no s'han replegat..., i, si vostè té un recull de premsa que em sembla que va sortir no sé si dilluns d'aquesta setmana, fins i tot hi van haver unes reunions amb els mateixos sindicats de la policia, allà al que es feia esment era a la necessitat de produir ràpidament els respectius concursos de trasllats, atès que hi ha d'haver unes formalitats administratives, per tal que els policies nacionals puguin optar a aquests concursos de trasllats i, per tant, reduir la seva presència material en la mateixa ciutat de Vic.

Pel que fa a la Guàrdia Civil, també és cert que ells en aquests moments estan acabant d'ultimar, per les referències que en tinc, un pla de redimensionament i de tancament de casernes. De totes maneres, jo també li vull dir una cosa; és a dir, a mi la preocupació que se'n vagin o no se'n vagin m'és bastant relativa. A mi el que em preocupa és si realment els acords del 17 d'octubre i, per tant, les competències que aquests acords del 17 d'octubre reconeixen a la Generalitat els fem nosaltres o no els fem nosaltres. Que en aquests moments, pels acords de Schengen, resulta que hi puguin haver cent vint policies que facin controls aleatoris a la província de Girona, sempre que els facin amb aquelles competències que són de tipus supracomunitari, establerts a l'acord del 17 d'octubre, res a dir. En el moment que això no fos així, sí que, llavors, hi haurien situacions de problemes.

Pel que fa a la qüestió del trànsit és evident que hi ha, en el mateix acord del 17 d'octubre així es manifesta, el trànsit en el moment de la redacció de l'Estatut, no es va considerar o no va quedar clar que era una competència de la Generalitat de Catalunya i, per tant, en aquests moments hi ha una comissió tècnica que ja ha començat les seves reunions, que és la mateixa comissió tècnica de desplegament de l'acord del 17 d'octubre, per analitzar en primer terme quines haurien de ser les fórmules jurídiques que permetessin exercir al Govern de la Generalitat la competència en matèria de trànsit. Això, pensem que, doncs, en uns mesos ha de quedar clar quina és aquesta fórmula jurídica, que segur que existeix sense necessitat d'haver d'anar a canviar l'Estatut, és a dir, poden haver-hi fórmules jurídiques que permetin fer això i nosaltres anem a explorar aquest tema, perquè òbviament –òbviament– a nosaltres ens sembla, i ho dic aquí davant d'aquesta cambra i de la manera solemne, que cap dispositiu de seguretat de Catalunya, de seguretat ciutadana i d'ordre públic, pot obviar unes competències de trànsit i, per tant, nosaltres els reclamem i els continuarem demanant que així sigui.

Una altra qüestió important, que és el tema de la formació. Escolti, en els propers dos anys sortiran més mossos d'esquadra que en els últims vuit anys. Sens dubte. I en els propers quatre anys n'haurem triplicat el nombre. Per què? Perquè ara hem iniciat una línia de formació, però una línia de formació que també volem que sigui selectiva i professionalment competent. L'Escola de Policia, que vostès van tenir ocasió de visitar l'altre dia, té la suficient capacitat d'estructura i la suficient capacitat docent per poder fer front al repte de, doncs ara, d'aquí a no massa, rebre 727 nous mossos d'esquadra i, per cert, garantint sempre –i aquí ve una mica la definició de per què nosaltres també dèiem que volíem fer un desplegament a vuit anys, és a dir, nosaltres podríem optar per dir: «Miri, cada any formarem 1.100 mossos», la capacitat física de l'escola ho permet, i la capacitat d'instal·lacions així ho podria fer i, llavors, per tant, reduir els anys de desplegament, perquè tenim més efectius, però ens ha semblat que nosaltres hem de poder fer una bona selecció, ens mourem en xifres de 700 a 800 anuals, i

garantint que, després, aquest 150, 180 policies locals que anyalment vénen d'arreu de Catalunya també hi puguin tenir cabuda a fi i efecte d'anar-nos situant al voltant dels 900, 950 alumnes, que encara no exhaureix la capacitat total de l'escola. És a dir, encara ens quedaria un marge. No volem forçar la màquina a *tope*, no la volem posar al final; volem guardar-nos una situació per garantir que realment el que es fa allà es fa en unes condicions d'esponjament.

Això pel que fa a la formació de mossos d'esquadra i de policies locals; altre repte molt important és que, escolti'm, farem molts mossos d'esquadra, molts més dels que hem fet els darrers anys, però com es comandaran? Qui els manarà i de quina manera? Aquí, deixar ben clar també el que la llei preveu, que és que en cap cas hi pot haver —ho repeteixo— en cap cas hi pot haver un transvasament massiu de comandaments dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, sinó en tot cas incorporacions de forma individualitzada i prèvia formació a través de l'Escola de Policia. I, en segon lloc, dir-li que, de la mateixa manera que en aquests moments estem incorporant molts mossos d'esquadra, doncs, miri l'any passat en el que va ser el 1994 ja hi va haver un curs de nomenament de 65 caporals, 23 sergents, 12 sots-inspectors, amb la qual cosa el Cos de Mossos d'Esquadra que, fins ara, en els darrers deu anys només havia arribat a aconseguir 8 sots-inspectors, en un any va passar de 8 a 20. Dir que en aquests moments, des del mes de gener, ja hi torna a haver convocada una nova fornada de caporals, en aquest cas, 84, que el mes de juny tornaran a sortir convocàries de sergents, de sots-inspectors, que hi ha prevista una convocatòria d'inspectors i que possiblement es convoqui alguna plaça d'intendent. Però sempre partint del criteri que, en primer lloc, el que es pretén és que els comandaments sorgeixin internament del mateix cos, perquè, entre d'altres coses —entre d'altres coses—, el mosso d'esquadra, quan entra en l'organització, quan entra a l'Escola, també ha de tindre clar que ha de tenir una perspectiva de promoció professional, sigui per la via vertical del comandament o sigui per la via horitzontal de la promoció professional o l'especialització tècnica.

I, per tant, nosaltres afavorirem, intensificarem, aquesta promoció, aquesta extracció interna de comandaments. La qual cosa no vol dir que impedeixi que determinats comandaments que aportin, sobretot aportin, uns determinats valors professionals; segona, que compleixin un determinat perfil, d'acord amb la política que nosaltres volem donar a la nostra policia de la Generalitat, doncs puguin també incorporar-se a aquesta policia de la Generalitat.

Respecte als temes de finançament i altres qüestions que també se'm plantejaven, no sé si per la senyora diputada o per vostè, dir que la comissió aquesta tècnica de desenvolupament, de tres membres, van ser tres membres per una raó concreta; és a dir, la Junta de Seguretat de Catalunya, en la seva constitució i els seus estatuts, per dir-ho així, és a dir, la seva normativa, no estatuts —això seria massa ampul·lós—, en la seva normativa de funcionament, preveu que existeixi una comissió tècnica composta per un membre de la part de

l'Estat i un membre de la Generalitat. Però, atesa la transcendència de l'acord de 17 d'octubre, ens va semblar que era necessari implicar-hi d'una manera molt més a fons el mateix Ministeri de Justícia i Interior. I d'aquí ve la incorporació d'un tercer element, en aquest cas de la figura del director del Gabinet de la Secretària d'Estat. Per què? Perquè, doncs, hi havia una experiència, per cert no massa gratificant, que en determinats moments es feien acords a Madrid, que després la Junta no ratificava —bloqueig per part de la Junta de Seguretat— o altres que, a l'inrevés, la Junta semblava que obria un camí i, després, a Madrid xiulaven. Solució: escolti, asseiem-nos tots a la mateixa taula i no ens aixequem fins que quedi clar què passa amb això.

Dir que aquesta comissió, des del 17 d'octubre fins ara s'ha reunit, em sembla, ja en quatre ocasions; la darrera, concretament, es va reunir, si mal no recordo, a finals de la setmana passada. En aquella ja no hi vaig assistir jo; ja es va fer la substitució pel nou director general de Seguretat Ciutadana, i en aquests moments dir que això va, crec, per bon camí.

Respecte a un tema de dades informàtiques i antecedents, dir també que en aquests moments el transvasament d'informació, lògicament amb un nivell molt petit, les necessitats d'informació, doncs, per l'actuació policial en una comarca com és Osona, doncs, no són massa, però tot i així existeixen ja uns sistemes, mitjançant unes línies telefòniques punt a punt i mitjançant uns sistemes de fax, perquè en qual-sevol moment, si els Mossos d'Esquadra per les seves actuacions de seguretat ciutadana, d'investigació, del que sigui, necessiten antecedents policials, antecedents penals, doncs, cap problema d'entrar en els bancs de dades del Cos Nacional de Policia o de la Guàrdia Civil.

A mesura que això es vagi desplegant i, per tant doncs, hi han, com vostès saben, dos desplegaments previstos, un a la comarca de la Selva i l'altre al Ripollès, aquests sistemes potser una mica, doncs, així molt d'estar per casa, d'unes línies telefòniques punt a punt, això avui dia a l'era de la informàtica, doncs, s'han de muntar d'una manera diferent, doncs, també l'acord de la Junta de Seguretat va preveure que la primera sala de coordinació informàtica en què abocaven totes les bases de dades, Policia Nacional, Guàrdia Civil i la petita base de dades que puguin tenir els Mossos d'Esquadra, doncs hi estarien ubicats, i que, això, hi hauria una sala a cada una de les nostres territorials: Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona. La primera, a Girona —raons òbvies: comencem a desplegar-nos al Ripollès i a la Selva. I, per tant, abans del 31 de desembre del 1995 ha d'estar ja operativa aquesta sala; sala que es va crear una mica a imatge del que va funcionar durant els Jocs Olímpics de Barcelona l'any 92. Perquè, com suposo que vostès també saben, fins ara, malauradament, ni tan sols entre els cossos i forces de seguretat de l'Estat, és a dir, entre el Cos Nacional de Policia i la Guàrdia Civil, es parlaven informàticament entre ells. Hem d'intentar que, en entrar el tercer cos policial, no sigui el tercer en discòrdia, sinó que en tot cas mireu d'aconseguir una concòrdia.

Pel que fa als programes de l'Escola de Policia de Catalunya, vostès van tindre ocasió també l'altre dia de veure un primer avanç que serà presentar, si a Déu plau, la propera reunió del consell de direcció, que em sembla que és dimecres de la setmana que ve, en què hem fet una profunda i exhaustiva revisió dels continguts docents i dels continguts de formació, sobretot en primer lloc del curs bàsic, ateses aquestes noves circumstàncies ja d'acords i de responsabilitats en matèria de seguretat i d'ordre públic. Això serà sotmès al Consell de Direcció; serà també sotmès al Consell Pedagògic, per tal que tothom hi pugui participar, i, per tant, que tothom pugui sentir-se compromès i d'acord amb aquesta situació.

Pel que fa als temes de desconcentració i de formació, també dir –i això ja puc dir que ho va anunciar la meua antecessora– que l'Escola de Policia de Mollet té previst –i així es va dir– que en determinats cursos existeixi la possibilitat, no tan sols la possibilitat, sinó l'oportunitat que aquests cursos es puguin fer de manera, dèiem, a distància –la paraula potser no és correcta–, sinó de forma mixta; en què hi ha una presència durant uns determinats dies a l'escola i, després, tot unes tasques posteriors que es puguin fer en les respectives zones on cada una de les persones treballi amb el control, lògicament, d'unes tutories i d'una atenció, després, personalitzada. Creiem que això és bo; això pot respondre a determinats cursos de comandaments. No es pot fer en determinades qüestions potser d'especialització que requereixen unes instal·lacions tècniques. Tot i així existeix a Girona una instal·lació de l'Escola de Policia que fa anys que funciona i que jo crec que en segons quins àmbits això es podria mirar de fer a altres indrets de Catalunya; però amb el benentès que «desconcentració» no ho hem d'entendre com aparició d'estructures físiques, com de petites escoles, sinó que en tot cas han de ser uns àmbits diferents, més de tipus funcional que no pas de tipus estructural.

Dit això, queda per a la contrarèplica. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Oranich pot intervenir per formular rèplica.

La Sra. ORANICH: Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller, per la seva resposta. Algun dels punts que ens ha dit, que els hem anat seguint, m'han semblat interessants i esperem que es puguin dur a terme de la manera que vostè ens ho ha explicat aquí. En el tema del trànsit coincideixo totalment amb vostè –ja li ho he dit–, per tant, aquesta aspiració seva i del Govern de la Generalitat, que és competència de Catalunya, per bé que a l'Estatut ho van oblidar o en aquell moment no ho van considerar adient, doncs, hi estem absolutament d'acord, i esperem que així sigui i que no sorgeixin nous inconvenients.

Vostè ens deia la nova solució que s'ha portat a la comissió que s'ha creat amb el president del gabinet de Madrid, del Ministeri. Jo sé que això funciona millor amb el director del Gabinet d'Estudis Policials –em sembla que es diu–; exactament jo sé que això funciona; vostè sap que és un jurista de fa molts anys, que hi tinc amistat personal. El que em preocupa és que aquest és un bon moment, però em

preocupa que les coses es lliguin bé, perquè no sabem sempre si hi serà aquest senyor, si serà aquest ministeri i, per tant, no podem dependre de la bona voluntat o no. I el problema seria que ens tornés a passar aquí el que ja ha passat fa molts anys, que hi hagués un bloqueig al tema de la policia.

Vostè ha dit..., i suposo que potser ens hem explicat malament, però de veritat que no és que vagin massa de pressa, no; jo hi estic d'acord, no. El que hem dit és que no sigui només de portes enfora, i que les coses es facin bé. Vostè ha coincidit amb nosaltres que hi ha hagut molts anys que això no ha tingut un..., pels motius que siguin, i potser en els motius no hi coincidiríem, però en tot cas vostè està d'acord amb nosaltres que això ha anat massa a poc a poc. Ara, que el tema és massa llarg..., home, jo suposo que tots voldríem que això hagués anat més ràpid i que anés més ràpid. Jo comprenc, i també coincideixo amb vostè, que s'han de fer bé les coses, i, per tant, aquests vuit anys, és evident que voldria que fossin més curts, però prefereixo que es facin bé i que la formació sigui bona; bé que si hi ha un moment dolç, diguéssim, potser avancéssim una mica més ràpid.

Quant a problemes de replegament, que vostè hi ha insistit, clar, això també a mi em preocupa. Ho deia el senyor Carod –que sempre li he dit jo, senyor conseller, li dic a ell que crec que és un dels grans coneixedors del tema policial a Catalunya– que, en relació amb els acords de Schengen, hi pot haver problemes amb aquestes patrulles. Jo espero que no hi siguin. Vostè ho ha vist molt clar, diu: «podrien haver-n'hi»; tant de bo no l'hagi sentit ningú i aquests problemes no vinguin, perquè podria..., que per aquí el tema que els acords de Schengen, com tants acords de la Unió Europea, avui són només a nivell d'Estat, doncs, això proporcioni algun problema.

La qüestió de la promoció interna, que vostè hi ha insistit, vostè ho ha vist molt clar, tot això. Jo no ho veig tan clar; em fa una mica de por. Fa una mica de por que no hi hagi prou comandaments i fan por els sindicats, aquí. Vostè sap –i hi ha insistit vostè també– el tema de l'ascens professional dels mateixos mossos nostres..., estan preocupats per aquest problema, vostè ho deu conèixer, i, per tant, vostè m'ha fet una explicació molt bona, però, realment, vull fer-li dir que això em segueix preocupant.

I un altre punt que li he dit abans que en parlaria i no voldria pas deixar-me'l tampoc per manca de temps –per bé que li agraeixo, senyor conseller, que vostè està a la disposició d'aquest Parlament i de venir a la Comissió i parlar-ne i jo crec que se n'haurà de parlar bastants anys, d'aquesta qüestió– és el tema dels policies locals. N'ha parlat molt el senyor Carod, i per tant jo coincideixo amb el que ell ha dit i no hi insistiríem tant, però, realment, ha sigut una mica trist que el paper dels vuit mil policies locals a Catalunya, en el moment de fer la Llei de policia potser s'ha oblidat una mica tenir-los en compte. I en aquests moments hi han poques subvencions als ajuntaments per la qüestió dels policies locals, i jo voldria saber també, senyor conseller, quin és el capteniment del Govern de la Generalitat quant a la co-

ordinació de policies locals. Perquè, què passa amb la policia local i quines en seran les funcions quan ja hi hagi hagut un desplegament dels Mossos d'Esquadra? Què hi ha mentre el desplegament? Què pensa, vostè, fer de tot això? Aquest és un tema que realment ha preocupat, i també quina serà la política —ja li ho he dit— en qüestió de policies locals, i també les autoritats de l'alcalde, que vostè, contestant preguntes del meu propi Grup Parlamentari, ha dit que sí, que creu que els alcaldes han de tenir un paper important quant al comandament de la seguretat a Catalunya.

I això em lliga amb una qüestió en què vostè ha fet aquests dies èmfasi, ho ha anunciat, i ho va anunciar també l'anterior consellera, en dos moments solemnes que jo li he sentit, tant en aquest Parlament en el moment de l'aprovació de la Llei de policia, com en el moment del desplegament dels Mossos d'Esquadra a Osona. La nova llei de policia de Catalunya, és a dir, la nova llei de seguretat pública de Catalunya, per a quan, que faci també referència a la policia local? Nosaltres ja sap, senyor conseller, que hauríem volgut que això ja fos un tema, que hagués sigut ja un tema de l'anterior Llei de policia, però, ja que no s'ha fet així, per a quan?

I hi ha una qüestió, dos qüestions molt petites, molt curtes, que li voldria dir, perquè se m'acaba el temps. Em preocupa que la brigada de protecció a les dones agredides, que estava funcionant al Palau de Justícia bé i de manera molt positiva, tenim rumors que això ja no funcionarà, que no se n'ampliaran els membres. Què en sap, vostè? És una qüestió que preocupa; a mi m'ho han dit fa molt poc; per tant, no tinc altra constància que això, i jo li ho voldria dir.

Tema presons: coincideixo bastant amb vostè, tinc les xifres i sé que els 553 no estan vigilant les garites; tinc les xifres exactes, però no les he dites perquè semblava aquí una «fardada» de xifres que no ens venien al cas, però dir-li que en molts dels aspectes vostè té raó, senyor conseller, però que hi ha una de les presons a Catalunya que justament ahir es feia una interpellació de presons i contestava l'honorable consellera de Justícia al company diputat il·lustre senyor Oliart, que hi ha un lloc on, facin el que facin, tenim aquest problema, i surt cada vegada, que és la Model. Em diuen els sindicats, de tot això de les garites, que fins i tot tenen els binocles espatllats, que fan vergonya —diuen ells, i jo crec que tenen raó, perquè en part ho he vist— els centres on estan reunits, és a dir, els centres interiors, les garites d'ells. Segurament això és un problema ja de la Model, que tot està malament, i fins i tot estan malament els centres de vigilància, però què en coneix vostè, d'això, i què pensa fer la Generalitat al respecte?

Per acabar, també esperem que sigui real el que vostè mateix, en contestes al meu Grup Parlamentari, ha dit, que la Generalitat no renuncia mai a ser la que comandi absolutament l'ordre públic a Catalunya. Esperem que això pugui ser aviat, perquè aquesta és una aspiració que tots els que estimem el nostre país fa molt de temps que voldríem que això fos.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Senyor Carod-Rovira, el seu torn.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Bé, senyor conseller, no és pas que hàgim dit que anaven massa de pressa, sinó que més aviat ho hem dit al revés, és a dir que fins ara havien anat a poc a poc, i, en tot cas, en el terme mitjà segur que ens posaríem probablement en la mateixa situació de conformitat. Hi ha hagut un ritme fins ara; ara, diguem-ne, canviem de ritme, i això va bé. Segueix existint la Junta de Seguretat de Catalunya, evidentment amb unes funcions que li atorga el mateix Estatut d'autonomia de Catalunya, que després han estat recollides a la Llei de policia de la Generalitat, que diuen específicament allò de «coordinar l'acció dels Mossos d'Esquadra i dels cossos i forces de seguretat de l'Estat». Deixo una pregunta en l'aire per a no ser contestada, i és «en quin moment la Junta de Seguretat ha coordinat l'acció dels cossos i forces de seguretat de l'Estat?»; com que la resposta ja la sabem, no cal pas ni que la formulem.

Cossos i forces de seguretat de l'Estat. Es repleguen? Es replegaran? És a dir, jo crec que vostè em diu una dada que, si vostè la diu, me la crec, que deu ser certa: els tres cotxes de la policia nacional estan tancats en un garatge de Vic. Com a primera mesura, està bé; com a segona, des del punt de vista racional, és absolutament inconcebible: potser podien fer, no ho sé, un bon servei ajudant la vigilància estàtica de la parella d'urbans que estan davant de l'Arxiu de Salamanca en aquests moments, abans que hi arribin els nostres divuit membres del GEI, a veure si d'una vegada es decideixen a fer una acció d'aquestes característiques, si més no com a assaig —i permetin-me la broma.

El tema no és tant si en un moment determinat poden o no poden connectar els Mossos d'Esquadra amb la Guàrdia Civil o la Policia Nacional, sinó, quan ells comencen a assumir aquestes funcions policials plenes a Osona, de quina informació parteixen; és a dir, a partir de quines dades ells es posen a treballar quan un jutge els encarrega una investigació concreta sobre un cas determinat, és a dir, de quines dades, de quina informació..., que han d'estar penjats tota l'estona al telèfon, a veure si comunica en aquell moment o no la Guàrdia Civil, o si funciona o no la connexió amb la Policia Nacional. Han passat o no, els cossos i forces de seguretat de l'Estat a la policia de la Generalitat la totalitat de dades que poden ser d'interès per a la seguretat pública a la comarca d'Osona? Els comandaments, sí que és bo que, òbviament, puguin accedir-hi a partir del mateix cos de la policia de la Generalitat, però vostè no oblida que la nostra Llei de policia diu una cosa una mica diferent: també s'hi pot accedir a través d'una altra via —també s'hi pot accedir a través d'una altra via. I l'autoritat dels alcaldes a què feia referència —amb l'encert que li és propi— la senyora Oranich, doncs, bé, la meua manera de concretar aquesta autoritat dels alcaldes hauria estat acceptant unes esmenes nostres i una esmena també d'Iniciativa on es concretava qui era la primera autoritat local en matèria de seguretat, que són, que haurien de ser els alcaldes a nivell municipal.

Un altre terreny: en cinc ocasions, des del 88 que sóc diputat fins ara, en nom del meu Grup, hem anat demanant aquests darrers anys, hem preguntat oralment i per escrit, de

forma pública, privada, als passadissos, al bar, en interpellacions: quan hi hauria eleccions sindicals al cos de policia de la Generalitat. Antecessors seus en el càrrec van anar posant-hi data sense que mai aquestes eleccions s'hagin dut a terme, i podríem dir que encara les esperem. Des de mitjans del 90 fins a finals del 92, en cinc dates diferents, antecessors seus en la mateixa Conselleria ens havien posat data d'aquestes eleccions. Els mossos són avui els únics funcionaris de la Generalitat que no han tingut encara eleccions sindicals, i que per tant no poden tenir plenament coberts els seus drets com a treballadors públics. Quan pensen convocar aquestes eleccions, senyor conseller?

Aspectes concrets que apareixen ara per primer cop, o almenys avui: en algun moment, en resposta a preguntes nostres, havíem plantejat si des del Govern es tenia present la possibilitat –i la Llei ho recull, òbviament– del pla de carrera policial i, específicament –i se'ns hi havia arribat a posar data en una resposta; per tant, a partir d'ara relativitzarem absolutament bona part de les respostes que vinguin del Govern que vostè representa–, la data de quan es començava ja a estudiar la famosa diplomatura universitària en seguretat pública, que hi havia uns acords amb l'Autònoma, etcètera, etcètera. I també se'ns parlava que estava a punt d'aparèixer una revista per als professionals de la policia a Catalunya, una revista teòrica, com l'Ertzaintza té la revista *Harlax*, que val la pena, com a mínim, de llegir, si més no d'imitar.

A l'esmena a la totalitat a la Llei de policia de la Generalitat, nosaltres reclamàvem una llei de seguretat pública de Catalunya. Vostè n'ha parlat en declaracions als mitjans de comunicació, en va parlar la seva antecessora en el càrrec també. Quin ritme porta, per a quan es preveu l'elaboració d'aquesta llei? Què passarà amb òrgans que nosaltres, amb esmenes concretes a la Llei –i després les varem retirar en benefici d'una transaccional modestíssima–..., com la creació d'un consell de seguretat de Catalunya per coordinar tota aquesta actuació dels diversos cossos i forces de seguretat policial existents al nostre país?

I una darrera reflexió, perquè el llum m'hi obligava... (*S'encén el llum que avisa que s'exhaureix el temps d'intervenció.*) I ara encara m'hi obliga amb més fermesa (*Rialles.*) Vostè ha parlat de no confondre la desconcentració de la formació policial, no confondre aquesta desconcentració amb la creació d'uns espais físics, d'uns referents físics per a la formació policial. Però és evident que hi ha l'Escola de Policia de Mollet, és evident que hi ha un centre de l'Escola de Policia a Girona, i semblava evident que hi havia d'haver també un centre de l'Escola de Policia de Catalunya a Reus. Dic «semblava evident» perquè, a preguntes nostres, la consellera de Governació del mateix Govern del qual vostè forma part ens deia que això es trobava ja en una fase avançada de negociació, que la capacitat del futur centre de Reus està prevista per a 173 alumnes, que s'hi faran cursos d'especialització i formació permanent i que tindrà un àmbit territorial que abastarà tot Catalunya, si bé, com és lògic –se'ns deia– s'emfatitzaran les àrees sud-oest de Catalunya. Això

va ser dit a bombo i platerets per la consellera, pel director de l'Escola de Policia de Catalunya anterior. Què se n'ha fet, d'això? L'àmbit sud del Principat és el que va en la línia Segrià - Garrigues - Conca - Alt Penedès - Garraf? Una línia important perquè sota d'aquest àmbit hi ha exactament quaranta municipis amb policies locals, un total de 1.175 efectius operatius, més les dotacions dels Mossos d'Esquadra. Si això es tirés endavant, és evident que en aquest centre de l'Escola de Policia s'hi podrien fer almenys –almenys– els mateixos cursos que es fan en aquests moments en el centre de l'Escola de Policia de Girona. Està tancada o no, oficialment, la possibilitat que el Departament obri a Reus aquest centre de l'Escola de Policia?

Les afirmacions que vostè ha fet avui, les afirmacions que vostè ha anat fent als mitjans de comunicació són afirmacions que mereixen que nosaltres li donem un vot de confiança. Ha parlat per primer cop de creació futura en l'horitzó d'un Departament d'Interior, i ha parlat d'un seguit d'aspectes que formaven part dels nostres plantejaments habituals en aquest Parlament i en els nostres programes electorals. Només li demanem, senyor conseller, que –per dir-ho amb paraules del poeta– «novament no sigui decebuda la nostra esperança», amén; o, com diríem en català, «així sigui».

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: «Ni escarnida la nostra confiança.» (*Rialles.*)

El Sr. CAROD-ROVIRA: Efectivament, senyor president. Deixava la segona part de la recitació per al senyor president per completar el panorama poètico-policial.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. Senyor conseller...

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, primera qüestió que em sembla que jo ja he dit en alguna ocasió als mitjans de comunicació, però que penso que és bo, és oportú i a més diria que és necessari que es digui en aquest Parlament; la pregunta és: què pot passar, què podria passar amb aquest model policial, amb aquest desenvolupament –lent, ràpid, deixem-ho estar– si variés una determinada opció política? Resposta: no pot haver-hi retrocés. Pot, eventualment, haver-hi alentiment, però en cap cas hi pot haver retrocés. Jo crec que això és una situació de no-retorn, i ho vull deixar ben palès i ben clar en aquesta cambra.

Abans, és veritat que en les seves dues intervencions anava prenent notes, i després he tingut un lapsus: no he parlat del tema de policies locals. Deixin-m'ho fer ara i, a més, amb una gran seriositat. Quan jo era director general de Seguretat Ciutadana –molt més ara, que tinc la responsabilitat com a conseller del Govern–, jo sempre he manifestat el següent: en cap cas –i torno a dir aquesta paraula tan solemne–, en cap cas es pot plantejar, la Generalitat, el Govern de la Generalitat, un dispositiu de seguretat a Catalunya que deixi de cantó, que obviï els vuit mil policies locals que hi han arreu del territori. Això és absolutament així de clar. Per

tant, primera qüestió: que estiguin tranquils els policies locals, que en el dispositiu aquest de seguretat, el que al final ha de ser la suma de la Llei de policia de la Generalitat més la llei de policies locals, que ha de ser la llei de seguretat de Catalunya, aquí ha d'haver-li la implicació, necessàriament, d'aquests cosos.

Una altra qüestió és –i aquí també aleshores hem de baixar de l'àmbit de les grans declaracions o de l'àmbit, diguem-ne, dels grans conceptes, a la realitat concreta..., és ben cert que aquest col·lectiu de vuit mil policies no és un col·lectiu homogeni, ni en continguts ni en continents. M'explicaré. És a dir, no és el mateix la policia local d'un municipi de Catalunya que té dos policies locals –i sempre poso la mateixa explicació– que un que en té dotze, que un que en té quaranta o la mateixa Guàrdia Urbana de Barcelona, que en són, aproximadament, uns dos mil vuit-cents. Què vol dir? Que en els estudis que en aquests moments s'estan portant a terme mitjançant les comissions que vostè ha mencionat, aquest és un dels primers..., no diré esculls, però sí una de les primeres qüestions que requereixen la nostra atenció, i és que hem d'anar molt en compte a no voler aplicar en aquesta qüestió –entre d'altres raons, per la de l'autonomia local, que s'ha de respectar– una mena de *café para todos*, sinó que hem de saber veure quins serien els elements que haurien de coexistir en aquesta interrelació.

D'altra banda, jo negaré –i crec que és així que s'ha de fer– que quan es van fer les negociacions a Madrid s'obviesin o es deixessin de cantó les policies locals. Perdoni, és que el que es negociava a Madrid no eren competències de policies locals: el que es negociava a Madrid era quines competències que en aquell moment tenien els cossos i forces de seguretat de l'Estat havien de passar a ser desenvolupades amb caràcter substitutiu pels Mossos d'Esquadra; per tant, no estàvem tocant absolutament res de les competències que la llei local, doncs, dona a les policies locals. Una altra qüestió és que, una vegada nosaltres ens hem clarificat i hem definit clarament quin és el marc de joc amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat, en aquell moment llavors sí que entrem ja a casa nostra, des de la Generalitat, a negociar, a coordinar-nos amb els policies locals, i això és el que estem fent.

Per evitar que no em digui que s'incompleix o que la confiança queda decebuda, no faré de posar-hi un termini, a la llei de seguretat; tampoc m'agradaria que entengués que no voler-hi posar un termini vol dir que no hi ha un compromís per fer-la. S'ha de fer, la farem; el que passa és que jo sempre, en aquests temes, vull ser exquisidament prudent, perquè fins que no tinguem tota la qüestió plenament calibrada, doncs..., després és quan es pot anar també més de pressa en el tema.

Senyora Oranich, li juro que en el tema de la brigada de la víctima desconeixia ni tan sols la possibilitat remota que pugui desaparèixer, jo li diria que la nego en absolut; sé que en aquests moments està actuant, i crec que molt satisfactòriament, a gust de tothom, fins i tot de la mateixa Judicatura o de la Fiscalia, que va ser, doncs, a instàncies seves que

es va fer aquesta col·laboració. Una altra cosa és que darrerament, perquè hi ha hagut un concurs de trasllats, doncs, hi hagi hagut elements d'aquesta brigada de la víctima que hagin sortit; per què? Perquè ells, en un concurs de trasllats, hagin sol·licitat una altra plaça, però que queden restituïts. En cap cas és voluntat d'aquest Departament de Governació fer desaparèixer, doncs, aquesta unitat.

Eleccions sindicals: doncs, sí, senyor Carod, hi hauran eleccions sindicals. Al Consell de Govern darrer, que va ser, si mal no ho recordo, divendres de l'anterior setmana, per fi es va aprovar el reglament mitjançant el qual es poden desenvolupar ja les eleccions sindicals en el cos de Mossos d'Esquadra. Això ha sigut un seguit llarg d'elements; és a dir, com vostè sap, primer es va passar un esborrany als mateixos sindicats perquè ells posessin les seves matisacions, després això ha hagut de passar per la Comissió Jurídica Assessora, de la Comissió Jurídica Assessora ha anat al Consell Tècnic..., però, és a dir, va ser un compromís, d'acord amb la meua antecessora, la consellera Cuenca, de regularitzar i normalitzar definitivament aquest tema tan important, entre d'altres raons per una també, escolti, de tipus pràctic. Quan el director general s'asseu a la taula de negociació sindical, ha de tenir clar quins són els representants que té allà davant; en aquests moments tothom s'hi arroga una representació que, si suméssim el nombre d'afiliats que diuen que cada un d'ells representa, jo crec que en aquests moments tindríem de l'ordre de tres mil vuit-cents mossos d'esquadra. I, per tant, també és bo, des d'aquest punt de vista, que hi hagi aquesta clarificació, independentment de la principal, que és que tota organització –i en aquest cas de funcionaris– ha de poder tindre el seu òrgan de representació sindical. Per tant –hi insisteixo–, el Govern ha aprovat ja el Decret, i ara és qüestió que ens posem d'acord amb les mateixes organitzacions per fixar el calendari d'aquestes eleccions.

Això d'un consell de seguretat de Catalunya, doncs, crec recordar que també en una de les meves declaracions vaig dir que –concretament en el Col·legi d'Advocats– era voluntat del Departament de fer..., la creació d'aquest consell de seguretat, i, per tant, també serà una de les altres qüestions que nosaltres tirarem endavant.

Pel que fa a l'autoritat de l'alcalde, la proposta que nosaltres fem, des del moment que tenim signats els acords del 17 d'octubre, és que les juntes locals de seguretat de Catalunya, que fins ara estaven copresidides pel governador civil i l'alcalde, doncs, deixin d'estar copresidides –perquè, si a més hi haguessin els Mossos d'Esquadra, eventualment haurien de ser tripresidides; és a dir, això no té ni cap ni peus–, doncs, que passin a estar presidides únicament i exclusivament per l'alcalde i que hi hagin la resta de cossos de seguretat, eventualment, si allà hi ha Guàrdia Civil o cos nacional de policia, i Mossos d'Esquadra, i es faci aquesta tasca de coordinació. Això és un dels temes que nosaltres hem posat sobre la taula, concretament en aquesta Comissió tècnica de seguiment del desplegament, i que estem en negociacions en aquest aspecte.

Per últim, sí, realment, escolti, la presó Model és lletja, i a més està malament, i malgrat que de tant en tant es pinten les coses, doncs, potser sí que pot ser que en un moment determinat la sala on ells descansen no tinguin les degudes condicions, però no crec que sigui una cosa privativa dels Mossos d'Esquadra, sinó que és una cosa de la mateixa estructura de la presó, que es va millorant, que es van fent inversions, però que en un edifici vell, per més coses que hi facis, sempre és vell. Tot i així, crec que ho tenim bastant present.

I, per últim, senyor Carod, dir-li que..., possiblement no serà tampoc de manera immediata, però sí que és cert que, a mesura que tinguem aquest desplegament de Mossos d'Esquadra, que tota la geografia catalana tingui aquesta taca d'oli, doncs, cada cop més el Departament de Governació s'assemblarà a un departament d'Interior; que li canviem o no el nom ara, jo crec que no és massa substancial. Allò substancial és que anem aconseguint això que tots volem, que és que Catalunya disposi d'una policia arrelada al país, al territori, una policia eficient, com deia l'altre dia, en primer lloc assistencial i preventiva, i només secundàriament coactiva.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els casals catalans

La interpellació que constava com a número 15 de l'ordre del dia ha estat retirada.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els horaris comercials

I, per tant, passarem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre els horaris comercials, presentada pel diputat senyor Puigcercós, que té la paraula per presentar-la.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, aquesta interpellació que es presenta amb aquest títol d'horaris comercials fa referència, concretament, i per especificar i emmarcar la interpellació, als horaris comercials a les zones turístiques. Entenem que ara és un moment per començar a plantejar aquest tema; es poden fer interpellacions a vol d'ocell passada la temporada turística, però estem ja començant, diguéssim, a les entrades d'aquesta primavera, que suposem que el conseller Alegre deu estar ja engreixant la maquinària i deu tenir ja perspectives de la temporada turística de l'estiu que tenim ja imminent. Temporada que no sabem si, com va dir el ministre de Turisme espanyol, el senyor Gómez Navarro, serà la millor de la història contemporània, o potser no serà tant. El que és segur, o haurà de ser segur, és que, l'experiència de les temporades passades del

Govern, i concretament el Departament de Comerç i Turisme, i més concretament vostè, senyor Alegre..., n'han pres nota d'aquelles coses que cal millorar i, fins i tot, de les que cal canviar.

En aquesta cambra hem parlat moltes vegades de turisme; fins i tot havíem parlat de models, i tots vàrem quedar d'acord en uns principis que calia primar la qualitat i que aquesta era l'única garantia que hi havia de poder mantenir la quantitat; és a dir, mitjançant la millora de la qualitat del turisme, en milloraríem la quantitat –va ser el resum de les propostes que va haver-hi en el debat monogràfic que es va fer en el seu moment en aquesta cambra. Una quantitat que els darrers anys baixava i baixava, i tots –ho repeteixo, tots– vàrem estar d'acord que, d'entre d'altres causes, una era la pèrdua de qualitat de l'oferta, sobretot el servei, l'atenció al turista, i això va implicar en el seu moment una pèrdua de determinat mercat de turistes, i determinats *tour* operadors van fer de la costa catalana, sobretot de la costa –un altre tema és el turisme d'interior o el turisme de muntanya–, sobretot de la costa catalana..., el van fer d'una part del turisme, potser, que eren les rendes més baixes de la Unió Europea en el seu moment. Aquest còctel –baixa qualitat de l'oferta, preus baixos, rendes baixes– va provocar la caiguda d'un model, el model –conegut i ja parlat en aquesta cambra moltes vegades– «de sol, sorra i platja», que en el seu moment, a poc a poc, va anar decaient en la qualitat i en l'oferta. Caldria reorientar, caldria redefinir, d'entrada, l'oferta, tant l'estrictament turística, hotelera, de restauració, com comercial, ja que de les coses clares que vàrem tenir en el debat monogràfic hi havien les d'allargar la temporada, si fos possible, tot l'any i, sobretot, evitar el model de juliol i agost.

I aquí ve el motiu de la nostra interpellació: els horaris comercials a les zones turístiques, que són un referent directe i causa directa d'aquesta situació, han suscitat en alguns municipis problemàtiques i problemes. En d'altres han funcionat bé; som conscients que en molts municipis els ajuntaments, que són, en definitiva, els que tenen la regulació d'aquest tema, han arribat a acords amb els representants dels comercials i hi hagut un diàleg fluid i la cosa ha rutllat bé. Però sí que hi han hagut situacions més difícils, hi han hagut municipis on no s'ha arribat a aquest acord i hi ha hagut complicacions.

Són moltes les opinions i també els contraposats interessos. Ja hem parlat sobrerament aquí de la crisi del comerç, i sobrerament el nostre Grup, Esquerra Republicana, plantejava la problemàtica del petit i mitjà comerç tradicional, enfront les grans superfícies comercials, que també han viscut directament aquesta problemàtica, tant a la costa com a les ciutats. Ara, però, volem fer referència al comerç a les zones turístiques; aquí també caldria obrir un debat –que no és el que pertoca, perquè seria un debat collateral, però també interessant– de què és zona turística i què no és zona turística, perquè, en definitiva, la voluntat i el resum a què vàrem arribar en el debat monogràfic era intentar allargar tant la temporada com que el turisme fos no només un feno-

men de la costa, del turisme de platja, sinó que fos un turisme de l'interior, comarques pròpies de l'interior, un turisme de muntanya, en definitiva, redistribuir i compensar amb l'oferta turística aquells sectors que, com el sector primari, i aquelles comarques dedicades al sector primari que en el seu moment havien tingut problemàtiques i han tingut un procés de reconversió també molt important. Un comerç, doncs, que determina el grau de qualitat d'aquests municipis i l'oferta que poden donar.

Caldria respectar unes normes generals i uns principis i antecedents. Som conscients del decret d'horaris comercials que va fer la Generalitat i la declaració de zona turística que en fa, però hi ha un problema, que és l'horari lliure. O sigui, aquest és un problema, l'horari lliure, la llibertat d'horaris. Nosaltres entenem que aquest és un problema no estrictament —ja ho dèiem al principi— de la costa, però que ha suscitat diferents problemes. L'horari lliure, en aquests casos, defensat a capa i espasa per alguns, acaba esdevenint altament perjudicial per a un determinat comerç. Creiem que cal regularitzar l'horari comercial en el sentit de donar un bon servei al consumidor i a la vegada garantir la qualitat de vida i el dret al lleure dels comerciants i del treballador del comerç. La qualificació de zona turística a efectes d'horaris, doncs, pot suposar una disputa entre els ajuntaments i els comerciants, i entre aquests darrers pot significar un grau d'enfrontament o una fagocitació de les grans àrees vers el petit i mitjà comerç tradicional.

Ja tots sabem que l'horari lliure implica, d'entrada, una millor situació estratègica de les grans superfícies respecte al petit i mitjà comerç. Sabem que són més laxes, que tenen una altra dinàmica del personal —no està lligat estrictament a petits contractes—, tenen una situació financera i de liquidesa molt més important com per poder-se adaptar a la situació de l'horari lliure...; no així en el cas —sabem— del petit i mitjà comerç. També implica un augment de la precarietat laboral, especialment en els petits negocis, tant del directament propietari, sigui un autònom, sigui un petit empresari o sigui dels treballadors o familiars d'aquest petit negoci. Implica també un progressiu procés d'esclavització del comerciant, sobretot si és petit, i el consegüent esgotament físic, psíquic i la problemàtica familiar que això comporta. Pensem que allargar l'horari, l'horari lliure, en aquesta situació, força que moltes vegades el petit comerciant acabi essent un esclau del negoci, perquè ha de competir amb la capacitat que tenen les grans superfícies o negocis més grans d'adaptar-se als diferents horaris. Però, a més a més, de cara al turisme això pot comportar també una imatge tercermundista donada al turista, en relació amb el desordre que produeix tancar i obrir cadascú quan li sembli bé; és a dir, és una situació amb què ens hem trobat moltes vegades tots, que un obre a una hora, l'altre tanca a l'altra hora, i vas passejant per un passeig de costa o per un passeig marítim, i vas veient com un tanca, l'altre obre... I aquesta és una situació que penso que no acompanya aquesta imatge que volem tenir, aquesta marca de qualitat que es vol vendre.

Una possibilitat també és la producció de problemes d'ordre públic, donada la possible proliferació de botigues obertes les vint-i-quatre hores, sobretot de venda de begudes i alcohol, que afecta directament la qualitat del turisme i que és contradictòria amb els principis abans referits d'un turisme de qualitat, que tendeix a substituir el model caduc de turisme que dèiem abans, de sol o platja, també dit «sol, sexe i sorra», i també el turisme *hooligan*, que moltes vegades a la Costa Brava hem conegut, amb determinats productes que ens han venut els *tour* operadors.

I finalment això també implica, aquest cas, aquest cas concret de botigues obertes les vint-i-quatre hores, que subministren begudes —fins i tot begudes alcohòliques—, implica una competència deslleial a un altre sector, que és el sector de bars, cafeteries i sectors dedicats a la restauració, que tenen ja unes llicències especials per treballar en aquest àmbit.

Implica també aquest model problemes de neteja, no només pel fet ja esmentat que cada comerç tanca quan vol i el consegüent problema de recollida d'escombraries, sinó també que en les vint-i-quatre hores ofereixen begudes alcohòliques o no, però deixen voreres plenes de gots de plàstic, de llaunes, i papereres moltes vegades sobrepassades. Però també implica problemes, com dèiem, d'un esforç considerable dels serveis municipals, en aquest cas, perquè implica moltes vegades un esforç d'ordre públic: es poden provocar..., en haver-hi un control excessiu de zones que, en teoria, a determinades hores de la nit o a determinades hores de la vesprada ja haurien d'estar tancades, perquè, en definitiva, la planificació que s'ha de fer és que determinat públic assisteixi a altres indrets, siguin també de la restauració, com bars i discoteques, i, en definitiva, molts romanen —i concretament aquest sector turístic a què feia referència abans—, molts romanen davant d'aquests locals i provoquen no només els problemes de neteja que dèiem, sinó que també acaben provocant moltes vegades problemes d'ordre públic.

Repeteix, doncs: un esforç considerable d'ordre públic; un reforçament de l'ordre públic en aquestes zones; reforçament també del servei de neteja, i reforçament també, moltes vegades, en determinats municipis, que han d'allargar l'horari de transport públic perquè, en definitiva, saben que a aquella hora encara hi ha serveis de transport que han de facilitar.

I, finalment, també, aquesta situació implica una precarietat laboral. A més a més dels treballadors, també implica problemes als assalariats autònoms, i sobretot també als petits empresaris, que molts, a principis de temporada, ningú sap quina decisió tindrà l'Ajuntament, concretament, com s'acabarà de lligar, quins dies seran festa, quins dies no ho seran, quins horaris s'acabaran fent..., perquè, és clar, això implica una inseguretat per al petit empresari que ha de contractar persones, perquè no sap quins dies i quants dies els haurà de contractar, quin horari haurà de fer i quines condicions tindrà.

Aleshores, tot això ens porta a aquesta situació, ens porta a una situació —ho repeteixo— que no és gratificant en els ca-

sos en què no hi ha acord –repeteix que sí que hi han ajuntaments, i també que quedí clar, que hi han ajuntaments que en aquest cas s'ha arribat a acords–, i en teoria, només en teoria, l'horari lliure, en el període estival o Setmana Santa o els anomenats ponts laborals, permet una optimització d'aquests curts períodes, però, com dèiem, només en principi, ja que això implica moltes vegades que determinades llicències només són utilitzades per obrir establiments durant aquests mesos, afectant així aquells que han mantingut el comerç durant tot l'any. És a dir, es crea la paradoxa que aquells comerços de poblacions turístiques, altament turístiques –sobretot, la costa–, que en el seu moment aguanten el comerç durant tota la temporada, en benefici d'aquest concepte que havíem dit i que compartim tots, d'intentar allargar la temporada i que tinguin una diversificació del producte turístic, doncs, ens trobem que aquesta gent, al seu moment, quan fan aquesta oferta, es troben que ells tenen una competència deslleial que obre el negoci el juliol i l'agost, rendibilitza les vint-i-quatre hores de cada dia d'aquests dos mesos –possiblement el juny i allarga una mica més el setembre–, i és clar, aquí també hi ha un tipus de competència que moltes vegades alguns ajuntaments han permès.

Entenem, doncs, que aquest no és el model. Entenem que si penalitzem d'aquesta manera, per passiva, els petits i mitjans comerços que al seu moment aguanten tota la temporada i que impedeixen aquell fenomen conegut de tots, que són les barriades o les urbanitzacions o els pobles fantasma, és a dir que els altres mesos de l'any, que no siguin estrictament els estivals o per Setmana Santa, desapareix el personal i és un poble amb una vida gairebé nulla, doncs, entenem que si hem d'aconseguir això, precisament, si hem d'anar a modular i allargar la temporada, precisament, és un mal model.

Allò lògic és que cada municipi i els comerciants, en aquest cas, o els seus representants amb l'Ajuntament arribin a un acord. I aquesta ja sé que és la voluntat del Departament, i és lloable, perquè, evidentment hem de respectar el principi d'autonomia local, hem de respectar que cada ajuntament té el dret a regular el conflicte, però sí que, com a marca, com a zona concreta, en aquest cas podríem parlar del litoral català, hi ha hagut excepcions a aquesta bona relació entre els representants del món del comerç i els representants dels ajuntaments. I entenem que aquí, en aquest cas, seria el moment que el Departament hauria de dir-hi la seva, perquè és la imatge general que es dona moltes vegades, d'aquestes causes que explicàvem, no només causes intrínseques del comerç, sinó molt referides a la imatge que es dona, que si no hi ha una ordenació en aquells casos en què no s'ha pogut arribar a un acord donem imatges, jo penso, lamentables.

Entenem, doncs, que aquest és el cas. Creiem que l'autoritat competent en el nivell d'ordenació global en aquest cas és el Departament, i entenem que, en aquest cas, si es vol, en definitiva, modular la temporada, si es vol allargar la vida del turisme en aquestes zones de la costa, si es vol ultra-

passar aquest model, és necessari que hi hagi una reconsideració en aquest aspecte. Entenem nosaltres que el calendari és el que ens marquen, que nosaltres voldríem allargar el calendari, el calendari turístic –tant de bo hi hagués un turisme amb una qualitat determinada tot l'any–, però és evident que el que no es pot és permetre que aquest intent d'optimitzar els recursos que pot facilitar els dos mesos, l'agost, faciliti aquest altre contramodel, que no és precisament el model que nosaltres, ni de bon principi, cap partit va defensar al seu moment en el debat monogràfic sobre turisme.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. El senyor conseller té la paraula per contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre i Selga): Molt honorable president del Parlament, senyores i senyors diputats, senyor Puigcercós, bé, la interpellació que vostè planteja és sobre un tema que, evidentment, constitueix una part important de la política comercial i, naturalment, de la manera com vostè s'hi ha referit, també amb unes implicacions evidents en moltes àrees del Principat que tenen, naturalment, unes implicacions turístiques molt considerables.

D'entrada, hem de dir que el tema dels horaris forma part d'un dels eixos bàsics del que constitueixen les diferents polítiques que el Govern de la Generalitat està desenvolupant de cara a tenir un comerç modern, de cara a tenir un comerç ben gestionat, de cara a tenir un comerç ben implantat en tots els nostres municipis, de cara a tenir un comerç equilibrat. I a l'hora de cercar aquest equilibri..., i naturalment, tot equilibri comporta que les forces que actuen en el mercat..., obligui a una vigilància permanent, perquè si parlem d'equilibri vol dir que hi ha uns factors d'inestabilitat, i si mantinguéssim unes postures estàtiques seria tot el contrari de cercar, precisament, aquest bon compensament; aquest equilibri passa per vigilar que hi hagi una pluralitat d'oferta, amb igualtat de forces i, per tant, que no hi hagi elements distorsionadors dintre d'aquesta pluralitat. D'aquí la importància –que vostè s'hi ha referit– de la Comissió Tècnica d'Equipaments Comercials, que vigila les implantacions de les grans superfícies.

I, després, el tema dels horaris: el tema dels horaris, que n'és peça bàsica, ja que afecta no només tot el que conforma la jornada comercial, de dilluns a dissabte, sinó també, naturalment, tot el que comporta l'obertura dels comerços els festius. Nosaltres hem hagut de treballar i estem treballant, òbviament, d'acord amb el Decret de traspassos, d'aplicació del que estableix l'Estatut de Catalunya; assumim aquesta responsabilitat que l'Estatut disposa en el Govern de la Generalitat de cara a l'ordenació del comerç, i, per tant, va constituir l'element bàsic d'aquesta ordenació la Llei que al seu moment va aprovar el Parlament de Catalunya, en l'anterior legislatura, llei en què, com vostè s'hi ha referit –i em sembla que és important una mica de cara a centrar i esmerçar uns breus moments del temps que tinc per a aquesta interpellació per recordar-ho–, es partia en el debat des de tesis favorables d'una llibertat total, entenent que el mercat

ja va generant en cada moment aquells punts d'equilibri més necessaris, i altres que, dintre d'aquestes diferents tesis, propiciaven una jornada comercial tremendament reduïda –es parlava, fins i tot, de trenta-cinc hores; era alguna de les tesis. Però amb aquest plantejament nosaltres vàrem considerar que no érem partidaris de la llibertat total, en tant que no tothom competia en igualtat de condicions; si tothom hagués competit en igualtat de condicions, evidentment, llibertat total, però quan hi ha algunes empreses o hi ha alguns agents que poden imposar una situació dominant, és quan entenem que hem d'entrar, precisament, en aquesta neutralització perquè la competència, evidentment, sigui entre iguals.

Aquell equilibri, que nosaltres el vàrem fixar en seixanta hores, recordaran que per part del Govern central i també per part del Grup Parlamentari del Partit Popular en el Congrés, ens va ser portada la Llei al Tribunal Constitucional, i a partir d'aquí ens hem hagut de bellugar, en acatament d'una sentència, en el desenvolupament que en va fer l'Administració central, d'aquesta qüestió –en concret, el Decret-ley 22/93–, que, evidentment, és el que vàrem fer, i que, com dic, l'acatem en tant que ve d'una sentència del Tribunal Constitucional, i aquí sí que és quan hi ha algunes interpretacions que en aquest moment nosaltres, en el moment, precisament, de desenvolupar la nostra responsabilitat a través del Decret 41/94, vàrem creure oportú, per un cantó, en el que afecta –i vostè s'hi ha referit– a les festes, el mínim que establia el Decret de l'Administració central, aquell mínim, nosaltres convertir-lo automàticament en màxim; per tant, quan deien: «Com a mínim, vuit festes oberts», nosaltres vàrem dir: «Doncs, com a màxim, vuit festes». i per tant, aquí res a dir. Això és el que hem estat fent any rere any, i jo he de dir que amb un consens ampli amb tots els agents econòmics i socials, els sindicats, els comerciants, les cambres de comerç...

Després hi havia el tema, naturalment, de les setanta-dues hores, i en aquest sí que poc marge de maniobra ens fixaven precisament, la sentència del Tribunal Constitucional i aquest Decret-ley 22/93. S'establien també les excepcions per a una sèrie d'especialitats –i aquí ara no fa falta dir-les totes–, i després –i nosaltres aquí hi vàrem tenir molt d'interès– les zones turístiques.

Nosaltres, en el moment d'ordenar, tal com ens mana l'Estatut, el que afecta les zones turístiques, en primer lloc vàrem creure que era important que fossin zones, és a dir, que no fossin ni parts de municipis..., sinó que, realment, permetessin, de cara al que a vostè el preocupa i també ens preocupa a nosaltres, la major claredat de cara als mateixos consumidors catalans, i, naturalment, ja que parlem de zones turístiques, les persones que ens vénen de fora, que, evidentment, no entendrien en aquest aspecte trobar-se un país trencat, que, a la millor, en pobles petits un fa un horari i l'altre en fa un altre, i per tant, el concepte de zona. Aquí vàrem entendre que havíem de ser molt respectuosos –va ser voluntat del Govern i a proposta meua, d'una manera molt clara–, molt respectuosos amb l'autoritat local; per tant, amb els municipis. D'aquí que establíssim que, precisament, el

procés d'iniciació de la sol·licitud de zona turística havia de partir de l'Ajuntament. I a fi i efecte que l'Ajuntament també pogués presentar-ho, diríem, amb la màxima pau social –en el fons, la pau social, en tant que de vegades en aquests aspectes es pot establir una mica allò que tants caps tants barrets, els d'aquell barri volen aquella cosa, els de l'altre barri una de diferent...–, i quan entenem que convé que sigui precisament un plantejament global i zonal, demanàvem que la petició del municipi, per tant, la petició que ens formulés l'alcalde, ell la pogués fer precisament havent escoltat prèviament les cambres de comerç, havent escoltat també tot el que són les agrupacions de comerciants, també –tota vegada que es tracta de donar un servei als ciutadans– les associacions de consumidors, i em sembla que ja he dit també que les organitzacions sindicals.

Ens sembla que aquest és un criteri que nosaltres hem de mantenir. Si es tracta de fer una acció sobre el territori, de cara a la sol·licitud de la secció en funció de zona turística, cal que, evidentment, els alcaldes siguin els que iniciïn aquest procés, i també, naturalment, creiem que és bo havent escoltat tots els agents econòmics, sindicals, socials, els consumidors, les mateixes cambres de comerç.

Aquí hi ha una qüestió d'interpretació, en què en algunes ocasions..., i el criteri que nosaltres hem defensat, perquè entenem que és el raonable, és que quan s'entra en una excepcionalitat d'horaris en el tema turístic és únicament i exclusivament en el que comporta obrir, d'una manera molt clara, les festes. Hi ha qui ha interpretat –i nosaltres entenem que aquest no és el criteri correcte– que l'excepcionalitat turística comporta que poden fer tot el que considerin adequat fer els agents econòmics en aquesta població, quan és declarada zona turística.

Per tant, nosaltres defensem –i aquest és el criteri que propiciem– que quan una zona és declarada turística és amb sotmetiment a les setanta-dues hores setmanals, i que això, evidentment, els exceptua amb l'obligació de tancar per sobre d'aquests vuit festius que nosaltres hem considerat. I entenem que això és el raonable. I per aquí és per on hem de continuar treballant, facilitant que les peticions es facin ben debatudes en l'àmbit local, i que quan se'ns aixequi, naturalment, una petició a nosaltres, ho puguem fer precisament amb aquesta seguretat que comporta un sentit molt majoritari –molt majoritari– de totes les persones que en aquell municipi viuen.

En aquest moment, i després de dos anys d'experiència, puc dir que hi ha en tot el conjunt de Catalunya gairebé cap a noranta municipis que han demanat l'excepcionalitat turística. Penso que, en fi, afecten una bona part, fonamentalment la turística, del Principat, i, per tant, vol dir que aquest Decret ha tingut –com vostè també ha reconegut–, en termes generals, un bon comportament. Al que sí que ens obliga és a ser vigilants, a procurar que aquelles persones que potser no se sentin identificades amb el que el seu alcalde els ha demanat..., evidentment amb aplicació d'una normativa que s'ha de seguir... Jo sóc partidari de tirar una mica pel carrer del mig i que hi hagi evidentment l'acció, diríem, de vigi-

lància i, per tant, de la possibilitat, perquè així ha estat també tipificat en les accions infractores, que, per cert, també varem tenir molt d'interès que els alcaldes poguessin també tenir i, per tant, gaudissin de la possibilitat d'incidir en l'aplicació d'aquesta normativa.

Quan s'entra ja en alguns aspectes dels que vostè ha comentat –i com que s'encén el llum groc i de seguida ho farà el vermell, penso que com que tenim el torn de rèplica així podem estendre'ns-hi–, sobre determinades especialitats, penso que no podem i no hem de confondre, i, sobretot en això ser enèrgics, amb el que pugui ser una excepcionalitat, en funció de zona turística, amb el que el Reial decret de Madrid va establir del que s'anomena «tendes de conveniència». I, per tant, això que perquè, una tenda, un senyor consideri que és de conveniència i es posa a vendre begudes alcohòliques les vint-i-quatre hores del dia, doncs, li hem de dir que això no és una botiga de conveniència; una botiga de conveniència, segons estableix aquest Reial decret, és aquella que, per un cantó, té multioferta, que, per altra banda, es compromet a un mínim de divuit hores d'obertura diària i que, evidentment, ha de tenir unes mides, unes mides que també estan taxades per llei i que han de ser inferiors a cinc-cents metres quadrats.

Per tant allò de dir: «jo obro, sóc tenda de conveniència i a partir d'aquest moment, em poso..., sóc botiga de conveniència i a partir d'aquest moment em poso a vendre només alcohol», doncs això no és ni multioferta, i qui vulgui ser tenda..., botiga de conveniència –disculpin la referència al Reial decret, que a vegades no...– ha de tenir, com a mínim, aquesta obertura de les divuit hores. Si actuem en aquesta línia, jo penso que els dos primers anys, llevat de llocs concrets en què hi han hagut problemàtiques també i hem de dir a vegades molt concretes, amb noms i cognoms, però que em sembla que des d'una òptica general el que hem de buscar és la política general, aquest Decret nostre en aplicació de la normativa vigent ha tingut uns resultats positius. I això ha de facilitar treballar en la línia que tantes vegades n'hem parlat i, en concret, en el debat de política turística així ho varem fer, d'anar millorant el nostre servei turístic a fi i a efecte de treure'n les majors rendes possibles de la conjuntura que en aquest moment tenim, que, com vostè deia al principi, és una conjuntura positiva i que el que sigui positiva ens ha de portar precisament a saber-la capitalitzar perquè quan deixi de ser positiva la solidesa del nostre sector ens permeti anar endavant.

I un dels resultats que vostè mateix s'hi ha referit i que fins ara hem de considerar que ha sigut positiu és que hem avançat d'una manera important en aquesta voluntat de desestacionalitzar l'activitat turística. Avui a Catalunya gairebé durant mig any estem ja sobre la mitjana del que representa l'arribada de persones anyalment. Home, en aquest moment, que el sector durant més de mig any tingui ja una velocitat de creuer superior a la mitjana em sembla que podem dir que ja no és una activitat purament estacional i de juliol i agost, sinó que ja té un entroncament amb tot el que és el teixit econòmic i social força important.

Moltes gràcies, molt honorable president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Puigcercós pot formular la rèplica.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Estarem d'acord que és evident que en aquest cas els ajuntaments són els que han d'atorgar..., i, com ha dit vostè, se'ls recomanava que dialoguessin, parlessin, consensuessin amb les cambres de comerç, agrupacions de comerciants, en aquest cas també els sindicats i les associacions, si és que hi són en aquest cas a nivell local o a nivell general, de consumidors. Aquesta és una situació..., i repeteixo que hi han hagut..., vostè ha esmentat xifres, hi ha casos, molt casos en els quals hi ha hagut acord i la cosa ha anat fluida, però, lluny d'entrar en casos concrets, que em sembla que tampoc seria el cas, perquè n'hi ha, de casos concrets, en què hi ha hagut autèntiques batalles campals en aquest cas..., estarem d'acord que sí en aquests moments, malgrat intentar allargar, impedir l'estacionalitat del turisme en aquestes zones, sí que és veritat, i pensem que no fóra forassenyat, que sí que mesos com de gener a març o de novembre a desembre es tanqui tots els diumenges i festius perquè en aquests moments encara és baix, però el número és baix i aquests mesos són baixos de temporada, són mesos de temporada baixa, i sí que és possible que seria irreal obrir en aquests moments un diumenge, tot un diumenge o obrir més hores de les que donen. D'abril a juny i de setembre a octubre hi ha un flux important de gent; sobretot aquest és un turisme de cap de setmana, normalment és un turisme de gent del país, gent que està habituada ja als horaris, en definitiva, i fóra normal que es pogués obrir diumenge al matí; de fet, els diumenges al matí cada cop més determinats comerços ja tenen obert, però és lògic que el diumenge a la tarda tanquin perquè, curiosament –i és normal i és objectiu–, aquest turisme de cap de setmana el diumenge a la tarda retorna cap a les grans ciutats, en aquest cas, sigui Girona, sigui Tarragona o sigui Barcelona, o sigui Lleida, sigui la ciutat que sigui en aquest cas.

D'abril a juny i de setembre a octubre és una altra situació; aquests ja són uns mesos que potser és aquí on s'ha començat a notar l'intent aquest d'allargar l'estacionalitat, d'intentar impedir que es centri tot el juliol i a l'agost i hi ha un flux important de gent –ho repeteixo–, no només els caps de setmana, sinó que ja és un tipus de gent que en el seu moment ja comença a «apretar» més. Però, finalment, els mesos de juliol i agost es produeix un triple fenomen, és a dir, la gent que fa vacances en aquests municipis, el turisme de cap de setmana, que també existeix i que es perllonga, i després hi ha la visita d'altres municipis turístics que fan la visita a aquell altre municipi. I aquí, és clar, de juliol a agost sí que diumenges a la tarda, tot el diumenge, evidentment, s'ha de treballar i s'ha de donar llibertat per a treballar. Però sí que hem convingut que encara a hores d'ara, malgrat que hem volgut allargar, hi ha una realitat objectiva i palpable, que és que la temporada està estacionalitzada. I, malgrat que podem fer incentius, i que s'estan fent, per intentar allargar

que aquest turisme mesos com el mes de juny o octubre puguin tenir una dinàmica i puguin mantenir l'activitat en alguns nivells, és veritat que aquest és un fet objectiu i que, per tant, mantenir la llibertat d'horaris tot l'any pot entrar en aquestes contradiccions que dèiem, fins al punt que determinats municipis de la costa, allò que dèiem dels elements que citàvem abans, per negar o per negar l'efectivitat, moltes vegades, de llibertat d'horaris és que determinats mesos, determinats bars d'aquests que dèiem, que no són de conveniència, sinó que, en definitiva, acaben utilitzant bars encoberts o cafeteries encobertes, concentren tots aquells problemes que explicàvem abans als mesos de gener, de febrer o de març, que penso que també diu molt poc, perquè hi ha un altre tipus de turisme que si el volem atreure, si aquest turisme, en un moment donat, d'altres països –turisme de tercera edat, que en el seu moment pot anar a buscar un clima més benigne els mesos de gener, febrer o març– es troba en situacions com aquestes, pensem que no és, precisament, bo ni convé, en aquest cas.

Entenem, doncs, que fóra bo que en aquesta situació hi hagués una clarificació. Però també hi ha una altra clarificació, és a dir, el que no pot ser és que, malgrat fins i tot els mesos de juliol i agost, que són els que hem d'entendre que s'ha d'optimitzar, es puguin tancar determinats locals a les onze de la nit, es puguin tancar a les dotze de la nit –que casos n'hi han i coneguts–, que es pugui tancar a la una de la nit. És a dir, nosaltres entenem que no s'ha de tancar ni a les set, ni a les vuit, que evidentment hi ha un relaxament dels horaris en aquests mesos, que per alguna cosa són els que concentren la majoria d'empreses o d'activitat productiva del nostre país i de la Unió Europea i de tercers països, que concentren les vacances en el període estival, concretament, i és normal que els mesos de juliol i agost els horaris es puguin retardar. Però el que és evident i el que sembla lògic és si es pot allargar l'horari fins a les deu de la nit –a les onze de la nit en un moment donat ja començaria a ser una cosa excepcional–..., però és que hi ha hagut un ús i abús d'aquests horaris en aquest sentit.

I vostè feia referència, també, al fet que hi ha les decisions, s'ha de facilitar que les decisions siguin ben debatudes en l'àmbit local. La pregunta aniria una mica per aquí; és a dir, com facilitem que si hi ha un conflicte obert, perquè hi han hagut conflictes sagnants –evitem-nos exemples–, doncs, com s'intenta, sense vulnerar l'autonomia local, que això ens ha de quedar clar mútuament, però sense vulnerar l'autonomia local, com es pot arribar a facilitar una solució a aquests problemes que es donen, i com podem ajudar així a revitalitzar la imatge turística que en aquests moments han de tenir, concretament, les zones de la costa. I després un altre tema: vostè ha dit que preveien i es preveuen de fet per escrit temes per controlar les infraccions en aquest tema, i jo no sé quines mesures s'han pres, però som conscients que durant els mesos d'estiu de la temporada passada hi van haver infraccions. Voldria saber quin seguiment s'ha fet d'això.

Llavors, dit tot això, i ja sabem que aquest és un tema espinós, perquè és un tema que és el de la llibertat d'horaris,

que és un tema que se'ns eleva la llibertat individual i la llibertat comercial fins a cert punt, i sempre sabem que hi ha gent, hi ha determinades persones que prefereixen l'autoregulació del mercat. Nosaltres creiem que en aquest cas –i ho vostè ho ha dit molt bé– aquí hi ha un petit i mitjà comerç, hi ha un tipus de comerç familiar, que té una importància i uns pes decisiu a Catalunya, és a dir, un pes que, de les cinc-centes mil persones que poden estar directament o indirectament relacionades amb el comerç, pensem que gairebé, encara a hores d'ara, és la majoria, que és el petit i mitjà comerç, i que, evidentment es veuen afectades per un altre tipus d'empreses que ja no responen potser ni al concepte tradicional que tenim del comerç, que són empreses, algunes, en un nombre important, de capital estranger, que fan una competència perquè tenen molta més capacitat de liquidesa de capital, de disponibilitat de personal, per adaptar-se a aquesta situació dels horaris, de la llibertat d'horaris.

Entenem també que els hàbits dels consumidors han canviat, que evidentment també s'adapten i prefereixen major llibertat d'horari –això és una necessitat–; però entre l'extrem de posar en les dificultats que s'han posat i que implica això el petit i mitjà comerç, entre aquest extrem i l'altre extrem d'anar a una llibertat total d'horaris, que beneficia, en definitiva –en aquella situació estratègica que definíem abans–, la gran superfície comercial, creiem que s'ha de trobar un punt d'equilibri. I en aquest cas aquest punt d'equilibri s'hauria de fer extensible tant a les zones de la costa com a les grans ciutats en el seu moment, amb les polèmiques que cada ics temps es van repetint per culpa de les grans superfícies comercials en el tema de la llibertat. Pensem que aquest punt d'equilibri és necessari. I, sobretot –per acabar–, és necessari en aquests indrets turístics de màxima concentració turística a les èpoques d'estiu, que entenem que han de guanyar en qualitat, i potser l'única garantia que dèiem ja al principi de mantenir la quantitat és millorar la qualitat. I creiem que sincerament, des del Grup d'Esquerra Republicana, la llibertat total, en aquest cas d'horaris, que han tingut alguns municipis de les costes catalanes, no ha ajudat a millorar aquesta oferta i a millorar el rendiment i donar una bona imatge de determinats ciutadans de la resta de l'Estat o de la resta de la Unió Europea que ens visita, o de tercers països que ens visiten.

Entenem, doncs, que, de cara a la temporada turística que ve, fóra necessari buscar la solució en aquells municipis, en aquelles zones fins a cert punt en què no hi ha hagut un acord i que ha generat problemàtica i que, en definitiva, s'han produït infraccions i que creiem que des del Departament hauria d'haver-hi un control de la marca que venem com aquesta marca del turisme català.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. El conseller Alegre pot contestar a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, quan parlem de llibertat

d'horaris em sembla que és incorrecte referir-nos-hi. Aquí no hi ha llibertat d'horaris; aquí hi ha uns horaris en els quals hi ha una limitació de dilluns a dissabte de setanta-dues hores i la possibilitat d'obrir un màxim de vuit diumenges l'any, i punt, i aquest és el criteri que defensem precisament a fi i a efecte d'afavorir tot el que representa, la gran aportació que fa a Catalunya el nostre comerç i la necessitat de preservar-lo —i ho he dit en més d'una ocasió—, no només com un agent econòmic, sinó com un agent social, tota vegada que el comerç dóna vida a les nostres poblacions i el comerç facilita als nostres ciutadans que tinguin aquells elements que són més necessaris per al seu normal desenvolupament. Per tant, a Catalunya —i aquest ha sigut un criteri que nosaltres hem defensat sempre, amb tenacitat i a més no només amb tenacitat, sinó també amb accions— no hi ha llibertat d'horaris; hi ha aquesta limitació.

Quan hi ha zones turístiques —i el criteri que nosaltres defensem és el que he dit en la primera part de la meua intervenció— és amb l'excepcionalitat dels vuit diumenges festius, els festius, millor dit, no diumenges, perquè a vegades hi ha festes que no cauen en diumenge. I aquest és el criteri que nosaltres defensarem. He dit que hi ha qui propicia que quan un municipi és turístic la llibertat sigui total; aquest no és el criteri que defensem. I, per tant, el nostre decret —i la delegació de responsabilitats o la coparticipació de les responsabilitats en l'aplicació d'aquest decret, que, per tant, és per a tots els ciutadans de Catalunya i naturalment també per als alcaldes— va en aquesta línia.

Dit això, també li he de dir que nosaltres el que no varem creure necessari ni oportú és, un cop dit setanta-dues hores la setmana, que vol dir dotze hores per dia, entrar a fixar si havien d'acabar a les set de la tarda o a les deu del vespre. Cosa diferent és que cada alcalde, en funció de la responsabilitat del seu municipi, vegi com ordena l'activitat i a efectes, diríem, governatius estableixi una sèrie de requisits i tanquin com poden ser les sales de festa, com puguin els bars... Per tant, nosaltres varem creure que el que havíem de dir és: a Catalunya, dotze hores per dia, cada municipi, cada comerciant veurà com ha de repartir la venda al llarg de la jornada, el que sí que hi ha d'haver és la claredat que digui: «Jo, botiguer, el meu horari és aquest.» I per tant, si un veu que fa la venda en una part de la tarda, la fonamental, i per tant retalla al matí, que ho faci; la claredat, en fi, de clarificar els serveis ha de comportar que tot això sigui suficientment exposat.

I dit això, la facultat de poder obrir en una festa com a conseqüència de la declaració de zona turística és una facultat; en cap cas és una obligació, de cara al que vostè deia, i per tant, si un comerciant diu: «jo, tot i ésser zona turística, considero que la meua activitat no és la més pròpia de vendre's un diumenge o un festiu i, per tant, a mi no em resulta econòmic», és un dret que té el comerciant, d'obrir; en cap cas és una obligació.

S'ha actuat..., vostè em demanava des del punt de vista que hi ha un decret i, per tant, quines actuacions s'han fet; doncs, al llarg de l'any 94, varem desenvolupar 271 actes,

varem fer també 58 visites informatives, i al final, des del Departament de Comerç, Consum i Turisme, es van incoar 31 expedients. Naturalment, aquí no tenim centralitzades totes les actuacions que, sobre la base de les seves competències i, per tant, també de les seves responsabilitats, hagin pogut iniciar i s'hagin finalitzat en els mateixos municipis.

Per tant, em sembla que en aquesta línia nosaltres hem d'anar treballant, hem d'anar treballant buscant que, evidentment, el comerç es vagi modernitzant. I que el comerç constitueix en aquest moment un element bàsic en les nostres zones turístiques. I perquè així és, donen un servei a tots els que els visiten i complementa en part la varietat de l'oferta i la qualitat que tenim a Catalunya. Comerç en què, els últims anys, hem de dir —i així ho reconeix, em sembla— que hi ha hagut importants avenços.

I —si ho vol, podem entrar-hi, però em sembla que no és el moment— reconèixer que els punts que han sigut conflictius han sigut molt limitats, i en ocasions han tingut bastant un component de tipus personal, que en aquest moment penso que, en fi, l'experiència d'aquests dos anys farà que en el futur no continuï.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins a dos quarts de cinc de la tarda, se suspèn la sessió.

(És un quart de tres de la tarda i dos minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, de la secretària primera i dels secretaris tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major, el lletrat Sr. Muro i la lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seu el conseller de Governació.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Entrem en el punt dissetè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'ensenyament secundari, presentada pels diputats senyor Josep Bargalló...

El Sr. REGUANT: President?

El Sr. PRESIDENT: Sí...

El Sr. REGUANT: Tenia la impressió que...

El Sr. PRESIDENT: Ah! vostè em sollicita...

El Sr. REGUANT: Si és possible, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Bé.

El Sr. REGUANT: Si pogués fer la Moció...

El Sr. PRESIDENT: Ho sotmetré a la consideració de la cambra.

El Sr. REGUANT: Moltes gràcies, senyor president.

Alteració de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Alterar l'ordre del dia, en el sentit que l'última Moció, la número 22, es pogués tramitar ara mateix.

Hi ha assentiment? (Pausa.)

**Moció subsegüent a la interpellació al Consell
Executiu sobre el desenvolupament del
Pla integral de la família**

Doncs, el senyor Reguant pot defensar la seva Moció.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, a la interpellació que donà lloc amb la seva substanciació la present Moció i els punts d'aquesta, manifestava el meu acord amb la definició que de la família feia el senador i diputat, aquell dia absent i avui present, senyor Joaquim Ferrer, en el seu article *La família, entitat i llibertat*, on parlava de la importància i gruix del concret, i parlava també que la família és el nucli on es forgen els afectes, on evolucionen, on es projecten, és el nucli de sustentació d'una societat amb bona salut. I aquí hi estàvem absolutament d'acord, i dèiem seguidament que a voltes els propòsits del Govern de donar els impulsos i els recolzaments necessaris a la família, doncs, no es traduïen de manera absolutament tangible en aquells sectors de la societat que més necessitats estan d'aquests recolzaments.

Dèiem que la Comissió Interdepartamental..., i és per argumentar, senyores i senyors diputats, el punt primer i segon de la Moció que avui els sotmeto a la seva consideració, la Comissió Interdepartamental —dèiem—, fins a l'òrgan tècnic i de coordinació, és una estructura interna de govern i de control, al nostre entendre, la qual obeeix a una concepció desenrotllista institucional de l'estat del benestar. No és ni negatiu ni positiu, si aquest organisme realment estigués absolutament «ensamblat», projectés absolutament aquells suports que calen a cada sector social per tenir una traducció operativa tangible des de la quotidianitat. No hi pot haver política social des del nostre punt de vista sense participació de la societat civil d'una manera tangible i fefaent —dèiem. Cal, doncs, que l'Administració actuï per afavorir que l'anomenada societat civil construeixi la seva autorealització.

El punt primer i segon de la Moció que els proposo a la seva consideració..., diu el primer: «Crear l'Institut Català de la Família —Icaf—, òrgan de connexió entre els diversos departaments de la Generalitat» —per tant, d'aquesta Comissió Interdepartamental— «que participen en el Pla integral de la família i la societat civil.» I el segon punt diu: «La finalitat de l'Institut Català de la Família serà la de garantir la màxima transparència, extensió i accessibilitat del Pla integral de la família als sectors socials afectats.»

No es pensin, senyores i senyors diputats, que en fer aquesta proposta de creació de l'Icaf no em van envair ja en el seu moment seriosos dubtes de la conveniència o no de fer-ho, perquè realment es podria interpretar que sollicito de vostès que donin el vist-i-plau a crear un òrgan burocràtic més interposat entre la societat civil i la Comissió Interdepartamental del Pla Integral. Aquesta no és la idea. La idea fonamental i bàsica és que, havent constatat —i el dia en què es va substanciar la interpellació crec que va quedar provat— que hi han determinats segments socials que no segueixen els impulsos del progrés de la nostra societat i que a aquests els cal un recolzament fefaent tocat dia a dia, i això no es

produceix moltes vegades, per això ens semblava que un organisme autònom, finançat amb diner públic, naturalment, però autònom del Govern, podria fer de pont entre la societat civil i el mateix Govern, a fi i efecte que donés..., lluny de burocratitzar i alentir les coses, fos capaç de recollir, des d'un punt pla, per exemple, d'estudi, les reals necessitats de cada sector de la societat que no segueix; que a la vegada ho pogués projectar en els departaments i pogués gestionar, amb pla d'urgència si calgués, algunes necessitats que realment la pura gestió els condemna a caure del tren de la societat. Aquesta és la idea i no altra, en proposar-los que vostès aprovin aquests dos punts.

Es podria dir Icaf; es pot dir un altre nom. Hem de crear un altre organisme, una fundació, quelcom, o tal vegada impulsar que la Comissió Interdepartamental prengui amb un altre sentit el seu rol social i desenvolupi aquestes activitats que no tenen tampoc perquè ser privatives d'un òrgan autònom; ho pot fer la mateixa Comissió Interdepartamental. Però d'una manera o d'una altra el que crec que ha de quedar aquí palès i és el meu propòsit és que la societat que no segueix —aquell vaixell que reiteradament el president Pujol esmenta que no segueix el ritme dels que van amb més potència— ha de rebre un impuls de manera seriosa i rigorosa que permeti la no-desestructuració de la família, que permeti la cohesió de la família i que aquesta pugui jugar el rol social que la majoria, per no dir tots els aquí presents, volem.

El tercer punt de la Moció que els proposo diu: «de realitzar una reestructuració pressupostària que permeti endegar, dins l'any 1995, una línia de subvencions destinades a ajudar les famílies que porten llurs fills a les llars d'infants i que tinguin un nivell d'ingressos que no superi el resultat de multiplicar l'import del sou mínim interprofessional pel nombre de membres que formen la unitat familiar». I d'on surt aquesta idea d'aquest tercer punt? Doncs, fonamentalment surt de la constatació que prou nombre de famílies a casa nostra, 166.000, 168.000 —no ho recordo amb precisió en aquest moment—, són potestàries de rebre aquest suport, perquè la seva canalla, diguéssim..., són candidates —no potestàries, crec que és un mot que no ha agradat a algú—, per tant, són tributàries a rebre aquest suport. Quan tenim canalla de zero a tres anys..., que no tenen mitjans per portar-la a un sistema privat, amb concert o sense, i que, en canvi, l'estament públic només els ofereix el 13% de les places que necessiten, i, en canvi, el privat —és a dir, que s'hi ha de recórrer amb algun diner— ofereix el 26% de les places, vol dir que sumant només ofereixen el 39% del total necessari. Això, no ens enganyem, no podem tancar-hi els ulls; això crea una desestructuració evident en aquelles famílies on la mare o el pare o la persona gran ha d'estar cuidant del nen, perquè, aquest nen, no té recursos la família per portar-lo en un lloc on estaria més bé, on gaudiria d'un ambient adient i on podria començar els seus primers contactes de socialització.

Per tant, aquest tercer punt els prego que el prenguin en consideració. És un problema, naturalment, dinerari, de recursos, però que, dit així també, caldria pensar com prio-

ritzem d'ara endavant els recursos de què disposem, perquè poguessin, aquesta mainada de zero a tres anys, tenir aquest recurs les famílies, perquè poguessin realment començar la socialització en igualtat de condicions que la resta de canalla del nostre país, que és el que crec que desitjaríem.

El quart punt diu: «Continuar incrementant les partides pressupostàries dirigides al salari social» —diguem-ne «salaris socials» o «renda mínima d'inserció», diguem-ne com vostès vulguin. En realitat el que és cert és que Catalunya, en relació amb les quatre comunitats importants —com les altres, però vull dir d'un pes específic, per exemple, per producte interior brut, de l'Estat, com són el País Basc, Madrid, Andalusia, en un altre vessant també és molt important i pesa molt—, Catalunya no està aportant el nombre de recursos en funció de les peticions que rep, que pugui realment fer-nos anar amb la cara alta, dient: «Nosaltres ens ocupem d'aquest problema.» En realitat, amb 34, 37.000 pessetes al mes es pot fer ben poca cosa —tots vostès ho saben—, i això realment és un salari social que implícitament està parlant d'una gent que està clavada en un subdesenvolupament i unes limitacions socials molt importants. Per això em sembla que cal fer un esforç per incrementar aquests recursos, i, diria jo, també de revisar la quantia absoluta del salari social o renda mínima d'inserció.

El punt cinquè parla d'«endegar un programa d'ajut per a les dones separades que queden en situació d'extrema pobresa, i preveure els recursos adients». Dèiem l'altre dia que un 8% de les senyores separades, doncs, cauen immediatament, pel sol fet aquest del trauma, del trencament, en la situació de marginació —el 8%—; doncs és lògic que un Govern no estigui amb una actitud passiva davant d'una situació que és tangible, no només mirant, fixant la mirada, l'aguait.

El sisè punt parla d'«endegar un programa d'ajut per al sector creixent de mares que viuen soles amb els seus fills, tenint en compte les particularitats de cada cas i fent el programa dels recursos adients». Parlàvem que els últims deu anys el 45%..., s'ha incrementat d'un 45% les mares que viuen soles amb llurs fills i, probablement, també pares que viuen —que no ho he dit aquí— amb llurs fills. Per tant, aquesta espècie de desenvolupament familiar atípic, que no és el nucli que nosaltres volem potenciar, hauria de ser atès també amb programes i recursos.

En síntesi són els sis punts que els acabo d'esmentar que els prego que els tinguin en consideració i els votin a favor, en funció que no estem demanant cap altra cosa sinó un impuls des del Govern i la seva Conselleria de Benestar Social, a fi i efecte que el nucli de famílies que es desestructurin es puguin refer.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Ha presentat esmenes al text d'aquesta Moció el Grup Socialista. Senyora Barenys, per defensar-les.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per defensar una esmena i per posicionar-me en el conjunt de la proposta feta pel diputat Reguant, el

qual crec que podem felicitar per haver presentat aquesta iniciativa, per la seva actualitat i el seu interès.

Jo volia començar aquesta intervenció amb unes paraules del coordinador de l'Any Internacional de la Família, el senyor Sokalski, que deia que «des de la promoció de la pau i la tolerància en la societat fins a l'assoliment d'una sostenibilitat ambiental, els objectius més importants de la societat humana es basen en la capacitat, la força i la participació de les famílies». Aquesta realitat fonamental s'ha de reconèixer en l'acció. Per això l'Any Internacional de la Família tenia com a objectiu impulsar actuacions que fossin tangibles a mitjà o a llarg termini, que beneficiessin les famílies en els nivells més bàsics, la qual cosa suposava que les autoritats dels països corresponents havien de comprometre's en aquestes actuacions.

El Govern de la Generalitat, mitjançant un comitè d'estudi que va presidir el diputat d'aquesta cambra, el president Joan Rigol, va fer també el seu Pla, que aplegà set programes d'actuació. En part, aquests programes es van plasmar en un acord del Govern de la Generalitat, del 16 de maig del 94, que aprovava diverses mesures de suport a les famílies, mesures en l'àmbit de l'atenció i la cura d'infants, en l'àmbit de l'habitatge, en l'àmbit de les famílies pageses, en l'àmbit de la inserció laboral de la dona, en l'àmbit de la família i l'escola, en l'àmbit de la família i l'atenció sanitària, en l'àmbit legislatiu, en l'àmbit de la família i la gent gran i en l'àmbit d'altres propostes de l'Administració central.

Sembla ser —i el conseller de Benestar Social així ens ho repetit al llarg de tot l'any passat— que aquest Pla va obtenir un reconeixement d'organismes internacionals i també d'entitats i d'associacions del nostre país; recordem algunes de les presentacions que es van fer d'aquest Pla en l'àmbit de Catalunya i en l'àmbit de l'Estat, i no dubtem que el Pla té el seu valor, té el seu contingut, que és interessant, però d'això ja han passat bastants mesos i estem en un any, després de l'Any Internacional de la Família..., jo crec que ara comença a ser l'hora, i d'aquí, en fi, la felicitació que feia al senyor Reguant, al diputat Reguant. Ara és l'hora de la veritat, és l'hora de començar a retre comptes del que es va plantejar, del que es va fer i del que no s'ha fet, de les dificultats que hi ha per desenvolupar-ho i del que s'hauria de fer d'aquí endavant perquè aquest Pla no quedi en paper mullat.

Nosaltres creiem i, sincerament, els dic, vistos els resultats en aquest moment, que s'han creat moltes expectatives a l'entorn d'aquest Pla d'actuació d'ajut a les famílies, i els plantejaré tres qüestions al respecte. Jo, com a diputada, estava interessada en aquest tema i al llarg dels últims mesos he fet diverses preguntes al Consell Executiu perquè m'expliquessin quin era el nivell de desenvolupament d'algun dels programes d'aquest Pla.

Al programa relacionat amb l'àmbit de les famílies pageses, un programa realment important, sense entrar en l'adequació de cada una de les mesures —en tot cas aquest fóra un altre debat—, hem constatat que les mesures de suport que estableix el Consell Executiu amb aquest acord del Govern

no recullen les propostes que fa el Pla d'actuació; no les recull en absolut, si més no les propostes innovadores que fa el Pla d'actuació de suport a les famílies, i que moltes de les actuacions que proposa són anteriors al 1993, moltes són del 91 i del 92; és a dir, que ja existien i que anaven a ajudar altres estructures productives, per exemple, les cooperatives agràries, no únicament la família que es forma en l'àmbit agrari, que forma una empresa.

Per tant, ens ha donat la sensació que era una mica presa de pèl el tema. És a dir, si vostès tenen un pla d'actuació i unes mesures que han de desenvolupar, diguin: «Mirin, fins ara no ho hem pogut fer. Ho farem d'aquí endavant; aquests són els problemes», però no ens diguin que s'estan fent actuacions des de l'any 91, quan encara l'Any Internacional de la Família no havia estat proposat. La prova és que la resposta que ens donava el conseller de Benestar Social —i els dic el número de registre: el 22.555; crec que val la pena que vostès se la mirin— no planteja cap de les solucions, de les alternatives, d'aquestes propostes que s'havien compromès a realitzar.

El programa de família i responsabilitat intergeneracional. Els demano també que facin el mateix exercici. Agafin el Pla, agafin l'acord del Govern, agafin la resposta que em fa el conseller de Benestar, registre 22.556, i vegin el que passa. Ens contesta: «El Pla integral de la gent gran contempla un seguit de programes per afavorir i propiciar que les famílies puguin conviure amb els seus membres ancians»; d'acord. «Les activitats de suport a les famílies que es propugnen des de determinats programes perquè puguin conviure amb la gent gran són competència de la vessant econòmica, amb mesures directes i indirectes. Tanmateix, altres són competència de la vessant pràctica, amb mesures que permeten l'alleujament de les responsabilitats familiars», però compte!, senyores i senyors diputats. Continua dient: «el Grup Parlamentari català de CiU proposa...» —això al mig de la resposta d'una pregunta que fa aquesta diputada al conseller de Benestar Social—, i ens explica un pla que el Grup Parlamentari català de CiU ha presentat en algun lloc, però que no té res a veure amb la pregunta que se li fa al conseller Benestar Social. Com poden suposar, les ires d'aquesta diputada han estat moltes en el moment que hem llegit la resposta a aquesta pregunta.

Pel que fa al programa de famílies amb risc social, hi ha una nova instrumentalització, també, a la resposta, perquè ens parla dels EAIA. Els EAIA van ser creats fa molt de temps. I ens diu: «L'any 93 els EAIA es van incrementar de set equips.» Molt bé, però es van incrementar perquè hi havia uns problemes de política social que era necessari implementar, i es van crear els equips. «I els Serveis Socials d'Atenció Primària s'han creat tal, i han fet tantes actuacions socials.» Molt bé, segurament ajuden indirectament les famílies, però aquest no era l'objectiu del Pla de suport a les famílies.

Per tant, a mi em sembla, senyores i senyors diputats, senyors que donen suport al Govern, i vostè senyor Rigol, que ha estat l'inspirador d'aquest Pla, que hauria de poder fer

una revisió de totes aquestes qüestions, perquè no anem per bon camí d'aquesta manera. És a dir, jo crec que el Pla es mereix respecte, que el Pla es mereix un desenvolupament, i, en aquest sentit, vostès això ho han de defensar i s'ho han de prendre amb seriositat.

Davant, jo crec —vaja, al meu criteri—, d'aquesta disbauxa d'informació, d'aquest flagrant incompliment, per la informació que aquesta diputada en té, d'incompliment d'aquests mínims que el Pla estableix, aquest Pla de suport com a conseqüència de l'Any Internacional, nosaltres hem presentat una esmena que em consta, sembla ser, que me l'acceptarà el diputat senyor Reguant. Presentem una esmena en què demanem que es retin comptes del que han fet i del que estan fent i que ens puguin dir de veritat la viabilitat d'aquest Pla de suport en el marc de l'acord general que el Consell Executiu va prendre el mes de juny de l'any passat, tant des d'una perspectiva d'actuació social com d'una perspectiva econòmica; també ens interessarà saber de quin pressupost es disposa per anar desenvolupant aquest Pla d'actuació social d'ajut a les famílies, i també ens agradarà saber en quin termini de temps vostès creuen que es poden començar a valorar alguns dels resultats, com a conseqüència de les propostes que han realitzat.

Res més, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i per defensar l'esmena presentada, té la paraula el diputat senyor Rigol.

El Sr. RIGOL: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, jo vinc preparat per respondre la Moció de l'illustre diputat senyor Reguant i, com que la senyora Barenys ha fet una visió global del Programa i del Pla de la família i no estic preparat, després, si em permet, li adreçaré la meva reflexió sobre aquest punt.

El senyor Reguant presenta, primer, dues..., fa dues propostes en aquesta Moció, però jo sé que la seva preocupació de fons, en aquestes dues primeres propostes, és la següent: com la societat civil es pot entroncar en aquest Pla de suport a la família.

Jo, en nom del meu Grup, li diré primer quins són els criteris; segon, com el Pla s'adequa a això, i li explicaré per què no estem d'acord amb la proposta que vostè fa, i quina és la nostra línia d'actuació sobre aquest punt.

Primer punt; cal tenir ben clar que un pla sobre les famílies exigeix uns criteris bàsics. No vaig molt lluny del que vostè em demana, però permeti'm que li faci una primera reflexió. Un pla de suport a la família no pot ser un pla que intenti ideològicament marcar una determinada manera de veure la família. Per què? Perquè el fet familiar ateny directament la llibertat de la persona, la llibertat creativa, la llibertat creativa interpersonal que significa la família. I si anéssim a un model determinat de família, ho faríem com a contrapès a la llibertat que s'exigeix perquè la família realment sigui un nucli de diàleg i de relació interpersonal plenament assumit pels mateixos individus. Primer punt.

Segon punt; de models familiars, n'hi ha de molts tipus en una societat complexa com la nostra, però l'evolució de la mateixa societat va presentant sobre la família diverses situacions diferents. És veritat que la família actual es troba en una situació molt diferent ara que cinquanta anys enrere, quan vàrem néixer alguns de nosaltres, ha canviat molt. Per tant, els governs han de tenir present que aquest canvi significa que les famílies tenen una sèrie de necessitats específiques.

Tercer punt; malgrat l'afirmació absoluta i total que el fet bàsic familiar és un fet que afecta la persona, l'individu, la seva llibertat, la seva consciència individual, els polítics, la gent responsable dels fets públics d'un país no pot perdre de vista que la família –i això ho hem anat dient tots– és, primer, un element de cohesió social important. És clar, molta gent es pensa que la cohesió social vol dir que si el pare treballa i el fill està en l'atur, doncs, el fet d'estar en família fa que aquell fill no quedi a l'estacada, i és veritat. Però és més profund fins i tot el fet d'aquesta cohesió; és que a dintre de les famílies es crea un llenguatge d'intercomunicació que fa que les persones no anem soles pel món, sinó que ens sentim acompanyades fins i tot en la nostra pròpia estructura mental. Gent responsable del món públic d'un país sap, per exemple, que el sentit de poble, que el sentit d'història no té capacitat de ser integrat en la persona si no és des de la pròpia experiència familiar. L'anella generacional que anem vivint les diverses generacions entre famílies és l'element estructural intern que fa que jo em pugui sentir dintre de la història del meu poble plenament integrat; aquest és, per exemple, un dels altres elements. I si, realment, en l'experiència familiar no haguéssim viscut que els nostres pares i les nostres mares ens han estimat sense demanar res a canvi, difícilment a la societat hi hauria aquells elements altruistes que fan que una societat no sigui només un equilibri d'interessos més o menys precari, sinó l'intent de fer una comunitat de persones amb profunditat. Tot això són elements bàsics que ens dona la família.

Li dic això no per anar molt lluny del tema que vostè proposa, sinó per dir-li el següent: que un pla integral de la família no respon a uns sectors socials afectats, sinó que ens respon a la globalitat de tots plegats. Li agrairia que retingués aquest sentit de generalització que té el Pla de suport a les famílies perquè després m'hi referiré a l'hora de parlar de l'institut que vostè proposa. Però si vostè agafa, tal com està plantejat, el mateix Pla, també té aquest sentit de generalització. El Pla contempla, per exemple, les necessitats bàsiques d'una família que es forma: necessita habitatge; necessita llar d'infants –m'hi referiré després–; necessita el fet que les tasques laborals i les tasques familiars siguin al més flexibles possible, perquè avui tots els membres de la família tenen dret i, de fet, necessiten treballar conjuntament; necessita tot això. I aquí em referiré segurament a aquella iniciativa que vostè esmentava, potser, d'un grup determinat, però que realment ha sigut un pas endavant, ni que sigui a mig camí, en allò que són, diguem-ne, les excursions parentals que es van aprovar recentment en l'àmbit de

presentació de la mateixa família per la naturalesa del fet que estem tractant; però sí que cal adequar-hi aquestes institucions d'una manera positiva. I em permeto dir, en nom del mateix conseller, al qual he tingut l'ocasió de consultar-li-ho, que la creació d'aquest consell consultiu es farà, i es farà d'una manera immediata.

Segon punt; vostè demana que intentem per al Pressupost del 95 buscar una colla de diners que ens permetin ja el tema de les llars d'infants. Aquesta cambra i tots, vaja, tots som ben conscients que aquesta és una de les llacunes que té el nostre país; és a dir, les prioritats del Departament d'Ensenyament es centren –i així ho ha manifestat el mateix conseller– a partir dels tres anys i a partir de la mateixa reforma

Pressupost del
torturat a mesura
passant el rasclet en
dèficit als objectius
amb la Unió Euro-
que el mateix conseller,
Pressupost del

95, preveu iniciar, probablement a partir de l'últim trimestre d'enguany, entrar en aquest camp de suport i d'ajudar els pares que realment necessiten aquest servei públic tan necessari com són les llars d'infants.

Nosaltres hem presentat, per altra banda, un text que és una esmena que fa referència als punts número 5 i número 6. En aquest text el que volem dir és que acceptem el missatge polític que vostè ens vol adreçar, que nosaltres ens adreçem a uns col·lectius determinats que necessiten unes ajudes; nosaltres diem: «Ja ho estem fent», però també assumim l'impuls de la seva pròpia iniciativa. En aquest sentit hem presentat un text d'esmena que esperem que vostè ens admeti.

I en aquest sentit i com a resum, primer, no creiem que sigui oportú crear l'Institut Català de la Família; el que sí que creiem és que hem de buscar una plataforma on la gent que realment té aquest sentit de compromís de potenciar aquest fet bàsic nostre, com és la família, que hi pugui vigilar, hi pugui estar a prop a través del consell consultiu. Als dos altres punts li diem que en aquest Pressupost, que és un pressupost una mica —com li he dit— torturat al llarg de tot l'exercici, mirarem de fer el possible, no ens hi comprometem, però sí que la voluntat hi és. I, per últim, el text que nosaltres li presentem, que esperem que vostè l'accepti, ens permeti fer sinèrgia entre el seu impuls i el que estem fent en aquest moment.

Unes molt breus paraules de la intervenció de la senyora diputada, que no feia referència a aquesta Moció per la qual jo m'havia preparat, sinó per fer una visió global del compliment en aquest sentit. Jo crec que seria oportú dedicar algun espai parlamentari en aquest sentit. És a dir, evidentment, el Pla integral de suport a la família no és un pla que porti d'una manera mecanicista que l'any 95 les coses es facin com es facin; vostè és conscient de les limitacions que en aquests moments tenim tots els estaments públics del país i de l'Estat, en tant que ens porta a un rigor a l'hora d'assumir nous compromisos. Però jo crec que seria bo que es fes aquesta anàlisi del que s'està fent, sector per sector, departament per departament, i que es veiés en quines perspectives es pot fer això, amb un sentit constructiu, sabent que aquest Pla s'ha implementat en uns moments difícils des del punt de vista econòmic però que la voluntat del Govern s'ha de demostrar avançant de mica en mica en aquesta línia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rigol. Després del senyor Rigol, la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, a l'hora de parlar de la Moció subsegüent a la interpellació formulada pel senyor Reguant sobre el Pla de la família, a mi em sembla que hi ha dos aspectes importants a recalcar pel que fa al perquè per a nosaltres té un valor i és important la família, perquè això és el que sustenta després l'argumentació que faré de com entenem l'actuació que ha de fer l'Administració en relació amb la família.

En primer lloc, nosaltres pensem que la família és un element clau per a la felicitat i la infelicitat de les persones, diguem-ne; és a dir, les relacions de parella que s'estableixen i les relacions entre les diferents generacions són un element substancial avui, avui i sempre, de felicitat o infelicitat. Per tant, aquest sol element, aquest sol element seria per a nosaltres suficientment important com per dir que val la pena que des de l'Administració estigui present el que és donar suport a la vida de la gent i, per tant, també a la seva possible felicitat o infelicitat.

En aquest sentit també volem dir que la família —tothom ho sap, fa molts anys que se sap; el senyor Reguant ho deia el dia de la seva intervenció— juga un paper fonamental en la socialització de les persones. Freud, que va ser pioner en aquest camp, ja deia que els tres primers anys de la vida d'una persona, d'un nen o una nena, determinen enormement —jo ho crec i per això ho defenso— la personalitat d'aquesta al llarg de tota la seva vida. Per tant, de l'afecte que puguin tenir, de la solució, diguem-ne, afectiva dels problemes, també de les qüestions més bàsiques —alimentàries..., d'atenció, en definitiva— en depèn en bona part com serà aquesta persona en el futur.

Dit això, jo voldria dir que aquests dos aspectes, tant la felicitat o infelicitat de la gent, i també la possibilitat de desenvolupar-se harmònicament a la vida, aquests dos aspectes depenen en bona part de les característiques personals de la gent; però també, també, i de manera molt important —per això ho voldria dir— depèn dels condicionants econòmics, socials i culturals d'aquestes famílies, d'aquestes persones.

I, en aquest sentit, jo voldria situar el que per nosaltres ha de ser el paper de les administracions. L'altre dia, el dia que commemoràvem els quinze anys del Parlament de Catalunya, d'alguna forma, dèiem que l'Estatut ens reclamava, a totes i a tots nosaltres, la necessitat de fer una política que augmenti la qualitat de vida de les persones. Per tant, unes polítiques d'atenció a les persones que tinguin com a objectiu central aquesta qüestió. Per nosaltres, donar atenció en salut mental, donar accés a l'educació i per tant una educació en la diversitat, afavorir un urbanisme que generi vida de barri i, per tant, no contribueixi a la segregació de les ciutats és una forma de dir que són polítiques que contribueixen a una vida familiar rica. Què estic dient amb això? Estic dient que si vostès a això n'hi volen dir «atenció a la família, programes d'atenció a la família», bé, hi estem d'acord. Però, per nosaltres, qualsevol política que sigui donar suport perquè la gent pugui viure millor, donar suport a polítiques que d'alguna forma permetin un millor desenvolupament personal i social és fer política de suport a les famílies.

En aquest sentit jo voldria matisar, entrant a parlar d'això, quan es parla sovint de la crisi de la família. I per què? Doncs, perquè si «crisi de la família» vol dir que la situació d'abans era millor que ara i, per tant, que la família abans complia les seves funcions i ara no, jo no podria estar-hi d'acord; si es parla de crisi com a evolució, llavors sí, com una evolució que genera reptes, i aquí situem la nostra posició, com una evolució que genera reptes.

Què ha passat, fonamentalment? I diré dues coses en relació amb el que ha passat en la família. La primera cosa que ha passat és que hi ha hagut un canvi del paper dels homes i les dones en relació amb la vida familiar; abans el que era vida familiar era una cosa assumida en gran part per les dones, no només pel que fa al treball domèstic, sinó també pel que fa a l'atenció de les persones: l'educació, l'atenció, la cura de grans, petits i mitjans requeia fonamentalment en les dones. En aquests moments el que estem demanant són dues coses; és que les dones s'incorporin al mercat de treball. Però no estem dient, a partir d'aquí, que s'hagi de desatendre tota la resta; vull dir que hi ha d'haver un canvi de valors que permeti situar, en primer lloc, la importància de l'atenció a les persones i, per tant, també de l'atenció a la família en aquest marc. I, per tant, al canvi que nosaltres pensem que s'ha d'arribar és que homes i dones assumeixin les dues funcions, no només per una qüestió de justícia, hi insisteixo: per una qüestió de revalorització de l'espai privat i, per tant, de revalorització de l'atenció a les persones com un marc fonamental. És a dir, en un món que ha valorat fonamentalment la producció i ha infravalorat tot el que són els elements de la reproducció —entesa en un sentit ampli, com diuen avui les sociòlogues i els sociòlegs—, la idea important és que per nosaltres revaloritzar la família vol dir posar abans els interessos de les persones que els interessos de la producció; i això ho han de fer homes i dones —això ho han de fer homes i dones. En aquest sentit, això genera reptes, també, i un dels reptes que genera és que l'espai familiar ha de ser un espai que ha d'agafar un paper més clau i que aquells elements de pèrdua de referència que avui per avui significa la família han de ser coberts amb suports institucionals i amb un major repartiment de les funcions.

L'altre element que voldria situar abans de fer referència a la Moció concreta és l'element de la desestructuració. Miri, la desestructuració de les famílies i les famílies desestructurades per mi és conseqüència d'un model social que genera exclusió. És a dir, no són conseqüència d'un problema intrínsec de la família: són conseqüència d'un model social que té un tipus de desenvolupament que deixa una gent fora del sistema, i fora del sistema vol dir fora del sistema cultural, fora del sistema social, fora del sistema econòmic, i, per tant, les causes de desestructuració familiar són causes de desestructuració del sistema, no causes que fan referència intrínsecament a la família.

En aquest sentit, per tant, l'atenció que s'ha de fer també des de les administracions ha d'anar adreçada a combatre aquestes polítiques d'exclusió. Per això, amb aquesta introducció que era necessària per a nosaltres, per situar el que entenem com a Grup Parlamentari què vol dir fer política des de l'Administració, volem posar l'èmfasi que fer política des de l'Administració vol dir revaloritzar l'espai privat, vol dir corresponsabilització dels dos sexes en l'atenció a les persones i vol dir desenvolupament de les persones en el seu conjunt. També amb una especial atenció, òbviament, a aquelles que viuen en situacions infrahumanes.

Dit això, i posicionant-me en concret en relació amb la Moció i fent referència a les esmenes que hi hem plantejat, nosaltres, senyor Reguant, no acabem de veure clar, sincerament, que s'hagi de crear un Institut Català de la Família. Per què? Perquè, seguint la lògica del que he expressat fins a aquests moments, pensem que hi ha d'haver una actuació coordinada dels diferents departaments de la Generalitat que tingui com a objectiu fonamental l'atenció i el desenvolupament de les persones, i això s'ha de fer des de tot arreu i s'ha de fer molt, si m'ho permeten, com de formigueta, o sigui, han de ser actuacions molt realitzades a tot arreu que han de tenir una coherència, però que s'hi ha d'implicar molt tothom. No voldríem que hi hagués un institut que assumís un excessiu lideratge..., més que lideratge —no seria la paraula—, burocratització del que és un pla que al nostre parer hauria de ser una cosa molt més feta des de tot arreu i, sobretot, amb aquesta idea que dèiem, d'insistir que qualsevol política de desenvolupament de les persones acaba sent un element de desenvolupament de la família.

I l'altra esmena que plantegem és una cosa menor, però que ens sembla important —per això ho hem fet—, que és modificar la paraula «salari social» per la paraula «renda mínima». Per què? Perquè jo crec que hi ha una cosa que hem fet bé, i que en aquest cas ha fet bé el Govern, recollint l'aportació de la gent que al seu moment vam treballar perquè hi hagués una renda mínima d'inserció en el nostre país, i és que la renda mínima d'inserció complementa dues coses fonamentals: uns diners amb un programa d'inserció. I el salari social, tal com s'està aplicant a diferents països d'Europa, fonamentalment significa uns diners, i és molt més una prestació que té una funció estrictament caritativa, com li vulguin dir, de beneficència; no és una prestació que automàticament incorpori un programa d'inserció. Jo crec que en això el Govern la va encertar, de recollir la proposta que es feia des de molts sectors; jo crec que és bo que respectem aquesta paraula.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. El Grup Parlamentari Popular: senyor Ariza, té la paraula.

El Sr. ARIZA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que aquesta és una —almenys per a nosaltres, per al nostre Grup Parlamentari— qüestió important. Nosaltres estem, bàsicament, d'acord amb les coses que hem escoltat aquí al senyor Rigol, amb l'esperit amb què presenta aquesta Moció el senyor Reguant, i he de dir que estem bàsicament amb les coses que vostè ha dit, senyor Rigol, però també li he de dir que vostès posen en marxa molts plans, contínuament. Els posen negre sobre blanc, però els passa —i ho diré amb una mica d'humor— això que li passava al submarí de Gila: «De color, bien, pero no flota», i això els passa, senyor Rigol, perquè posen en marxa plans però després no els destinen els recursos necessaris perquè aquests plans siguin eficaços, siguin eficients i arribin veritablement al carrer i a la gent.

És sens dubte, aquesta, una qüestió important, i la família és, senyores i senyors diputats, per nosaltres, pel Grup Parlamentari que jo represento, l'element bàsic de la societat, l'espai natural de trobada entre generacions, el lloc on es desenvolupa la personalitat dels infants i joves i el suport insubstituïble de les necessitats de la gent gran.

És per això que el nostre Grup, el Grup Popular, ha assumit un clar compromís a favor de totes les iniciatives que millorin la protecció social, econòmica i jurídica de la família. I aquest compromís s'ha concretat en diferents propostes adreçades a la universalització del dret a la protecció de la família, d'acord amb els principis de proporcionalitat en la protecció familiar per nombre de fills i de progressivitat segons la capacitat econòmica.

En coherència amb els principis recollits tant a la Declaració universal dels drets humans com a la Constitució espanyola, el nostre Grup Parlamentari ha donat el seu suport a totes aquelles mesures preses pel Consell Executiu i per aquesta cambra que comporten reconèixer que la institució familiar és el principal agent d'un desenvolupament social, econòmic i cultural sostingut i solidari, i que per tant ha de rebre la màxima atenció per part dels poders públics.

Partint d'aquests supòsits, el nostre Grup Parlamentari considera molt oportunes les mesures que es proposen per a atendre les necessitats de les famílies monoparentals, que principalment estan formades per dones que viuen soles amb els seus fills. Cal donar una resposta a aquestes persones.

Ens trobem amb el fet que els nens de famílies desestructurades, trencades i/o monoparentals es troben en pitjors condicions que els que gaudeixen d'un entorn familiar estable, tant pel que fa al seu desenvolupament físic, estabilitat psicològica, models de conducta i aprofitament educatiu. I això requereix actuacions compensatòries, tal com les proposades als punts 5 i 6 de la Moció.

Pel que fa al punt 4, no hem d'afegir res al que sempre ha estat la posició del nostre Grup Parlamentari, en el sentit que el salari social ha de ser dotat de recursos addicionals per tal de cobrir totes les situacions on les rendes personals són inferiors al llinar garantit, cosa que ara mateix no es produeix en no trobar-se acollides al PIRMI les persones que treballen, amb independència del que guanyin.

En relació amb el punt 3 de la Moció, observem que aquest coincideix plenament amb les propostes que periòdicament ha presentat el Grup Parlamentari Popular a aquesta cambra pel que fa al finançament de l'educació infantil no obligatòria corresponent al tram de zero a tres anys, i que és el cobert per les llars d'infants. Des de l'aprovació de la LOGSE el Departament d'Ensenyament ha insistit a mantenir sense cobrir les necessitats del tram de menys de tres anys; tot i que davant d'aquesta mancança els ajuntaments han esmerçat recursos destinats a la creació, la gestió i el manteniment de les escoles bressol, el dèficit és important. Malgrat que la LOGSE no estableix l'obligatorietat de l'ensenyament en el període de zero a tres anys, els canvis produïts dins de l'estructura familiar i laboral fan cada vegada

més necessària l'existència d'uns serveis externs al nucli familiar d'atenció als nens de menys de tres anys, raó per la qual donem el nostre suport a allò que proposa el punt 3 de la Moció.

Finalment, i pel que fa als punts 1 i 2 de la Moció, que fan referència a la creació d'un institut català de la família, considerem que no és oportuna la creació d'un organisme públic quan les seves funcions poden exercir-se en els organismes preexistents, en col·laboració amb la societat civil. Considerem que podem seguir treballant en l'aplicació dels objectius definits pel Pla integral de la família sense necessitat d'incrementar la burocràcia pública, i més quan del que es tracta és d'impulsar una acció intersectorial de tots els departaments de la Generalitat. Per aquesta raó ens abstindrem en la votació d'aquests punts 1 i 2.

Per finalitzar, esperar que algun dia no se'ns pugui dir, en funció del fracàs o de la incoherència en la nostra política de suport a les famílies, a casa nostra, això que deia en Chesterton, quan explicava el poderós als seus treballadors: «Comprendo sus problemas y voy a ayudarles; ahora bien, no me pidan que me quede sin mi dinero: les haré un favor y me quedaré sin sus hijos.»

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. (*Pausa.*) Hi renuncia? Per consegüent, ara és procedent que el senyor Reguant es pronunciï sobre les esmenes.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer terme, per agrair als grups esmenants l'atenció que ha merescut el debat i la substanciació d'aquesta interpellació, que sé que no és pel mèrit de l'aportació que vaig fer el dia que es va substanciar, sinó, sobretot, perquè els tres partits polítics que m'han esmenat tenen una palesa, notòria i pública sensibilitat social, i, per tant, han entrat en el tema perquè era un tema que els preocupa de manera molt aprofundida. Em refereixo al Grup de la majoria i em refereixo, doncs, també, als altres grups esmenants.

Dit això, em plau dir-los també que, havent-los escoltat amb tot deteniment, senyor Rigol, les seves paraules m'han invitat a una reflexió profunda que després s'ha vist complementada per la intervenció de la diputada Imma Mayol en un sentit no coincident, però en canvi complementari, i que feia una ampliació i una precisió conceptual que podria estar o no d'acord en tot, però sí en part, i per tant els anuncio que acceptaré de la diputada Imma Mayol les tres esmenes; per tant, deixaré decaure i retiro, senyor president, el punt 1 i el punt 2, perquè és cert que jo no parlava d'un institut català de la família com a frontera, segur que no; és segur que la globalitat és el que s'imposa per intentar tirar endavant tot el que és la problemàtica familiar, tal com també esmentaven la diputada Mayol i el diputat senyor Rigol. Per tant, justifiquen les seves intervencions les mancances de la meua, i deixo decaure els dos punts.

Pel que fa a la tercera esmena de la diputada d'Iniciativa per Catalunya, em plau també dir que la hi accepto, perquè,

bé, tinc la impressió..., no tinc tota la certesa i seguretat que la renda amb la quantitat en què es paga creï una gran inserció social, en tinc els meus dubtes, però en canvi que la intenció és aquesta i que la voluntat és aquesta no ho dubto, i, per tant, admeto com a bona la seva correcció, encara que sigui ben petitona, com vostè deia, però crec que millora el meu terme.

Dit això, passo a posicionar-me sobre l'esmena de la diputada senyora Rosa Barenys, a qui agraeixo l'esmena, i dic que la hi accepto en la seva totalitat perquè d'alguna manera ha fet una suplència, no sé si volguda o no volguda, de la meua substanciació de la interpellació, on jo ja esmentava que entenia que hi havien dissociacions molt importants entre els propòsits i la concreció i la plasmació d'aquests propòsits en la realitat, i, en canvi, vostè ha sabut desgranar de manera detallada algunes importants insuficiències en el compliment dels propòsits, cosa que no vol dir negació de les intencionalitats de fons, però que la realitat palesa és que el Pla necessita ser revisat, tal com vostè bé indicava, i mirar d'ajustar-lo a les necessitats reals i, sobretot, a les mateixes definicions del Pla. Per tant, accepto en la seva totalitat l'esmena.

La transaccional que em proposa el Grup de la majoria s'accepta per una raó molt senzilla: perquè ha tingut l'habilitat, en un sol punt, de sintetitzar els dos punts, cinquè i sisè de la meua, sense devaluar pas la idea que jo tenia i m'atreuria a dir que també respectant en bona part la lletra d'aquesta, i per tant tinc la impressió que aquesta transaccional satisfà i plau amb escreix aquest diputat perquè permet dar un impuls, si vostès ho volen, a aquella cosa que em semblava més urgent, que és aquell 8% de persones que per un trencament convivencial es queden en la marginalitat i en la pobresa absoluta.

Per tant, entenc que la interpellació ha cobert les seves finalitats gràcies, sobretot, a les seves intervencions, i a partir d'aquí els ho agraeixo de cor.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Reguant...

El Sr. REGUANT: Retiro, senyor president, els punts primer i segon...

EL Sr. PRESIDENT: Però, l'esmena de Convergència i Unió, suposo que no l'accepta...

El Sr. REGUANT: L'esmena de Convergència...

El Sr. PRESIDENT: És una addició?

El Sr. REGUANT: No, és la fusió de la cinquena i sisena dels punts de la meua Moció, que queden sintetitzats en la transaccional, que, si de cas, la llegiríem, si vostè ho vol...

El Sr. PRESIDENT: És que la transaccional no ha arribat.

El Sr. REGUANT: No ha arribat a la Mesa?

El Sr. PONT: Senyor president, és l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, que recull els punts cinquè i sisè del senyor Josep Maria Reguant.

El Sr. REGUANT: Per tant, retiro això de transaccional; és esmena, i l'accepto.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, se sotmet a votació el que resta de la Moció: són els punts tercer, quart, cinquè i sisè.

El Sr. PONT: Votació separada, si us plau, del cinquè i sisè.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, els punts 3 i 4.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquests dos punts de la Moció han quedat rebutjats per 25 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Votem ara els punts cinquè i sisè... (Pausa.) Bé, que està resumit en l'esmena de Convergència..., ha quedat substituït. El que no hi agruparem és el punt setè, que ha quedat afegit com a conseqüència de l'esmena socialista, que va a part.

Doncs ara votem, per entendre'ns, l'esmena de Convergència i Unió.

Vots a favor?

Aquest extrem de la Moció ha quedat aprovat per unanimitat.

Finalment, es vota el punt número 7.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat rebutjat per 25 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament secundari

Passem ara al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'ensenyament secundari, que presenta el diputat senyor Josep Bargalló. Té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el darrer Ple substanciàvem una interpellació sobre l'ensenyament secundari, que vam voler centrar-la, bàsicament, en uns aspectes clau que són els del període transitori entre l'actual sistema educatiu en l'ensenyament secundari i aquest sistema educatiu obligatori que ha d'implantar la reforma subsegüent a la LOGSE.

I especialment ho dèiem perquè aquest nou sistema educatiu secundari començarà a implantar-se universalment a Catalunya l'1 de setembre de 1996, i nosaltres dèiem que, des d'un punt de vista de l'organització interna dels centres, l'1 de setembre del 1996 és a tocar, és a la vora, i que quedaven molts dubtes, molts dubtes per al futur de l'ensenyament, per al futur dels centres, per al futur del professorat. Aquests dubtes, els vam centrar en molts aspectes també, però, bàsicament, en tres vèrtexs. Per un cantó, el finançament de les noves construccions, com es pagaria cadascuna de les noves construccions, en quines dates s'iniciarien i es

finalitzarien cadascuna d'aquestes noves construccions, no pas perquè penséssim que eren les justes i necessàries, sinó perquè, ja que el Govern s'hi compromet en el Mapa escolar, el que demanaven és, precisament, que també es comprometés en la seva quantia i en la seva cronologia.

En segon lloc, també vam parlar de tot el futur laboral del professorat, del contingent de plantilles, del nombre de professors de cada centre, del tipus de perfil de professor de cada centre i especialment, des del punt de vista del professorat, que tot el professorat de primària i secundària sabés a quin centre ha d'anar, si es queda, si ha de moure's, en quines condicions, i amb el que això significa a nivell humà, a nivell familiar, a nivell professional.

I, finalment, en tot el referent als menjadors escolars de secundària, tant des del punt de vista de la infraestructura com del punt de vista del seu funcionament, i, específicament, pel que fa a la seva normativa, a hores d'ara absolutament inexistent en el nostre país.

Aquests van ser —hi insisteixo— els tres punts centrals d'aquella interpellació; aquests són els tres punts que presentem en aquesta Moció que avui defensem. Tres punts que presentem i que, d'entrada, ja els anuncio que, el primer, el retirem, i els diré per què el retirem. Entre aquella interpellació i aquesta defensa de Moció han passat, com sempre, moltes coses, però entre aquestes moltes coses, diumenge passat se n'esdevingueren dues de significatives. Primera, una manifestació al matí per carrers de Barcelona, en la qual manifestació dos diputats ara presents a la sala hi van participar, sobre l'ensenyament de qualitat, demanant un ensenyament de qualitat per a l'escola pública, que no és ben bé el que van dir alguns mitjans d'informació o mitjans de col·laboració, que és com tan encertadament els va qualificar el director general de Patrimoni en una passada compareixença, però al que jo em volia referir és que, després d'aquella manifestació nombrosa, els serveis policials dependents d'administracions en les quals tenen el govern partits que no donaven suport a la manifestació donen xifres molt diferents, i no hi entrarem, ja fa anys que estem acostumats que els serveis policials dependents d'administracions que no donen suport a la manifestació concreta donin xifres molt diferents, però, en tot cas, el que jo volia dir és que a la tarda, un diumenge a la tarda, diuen que és que no hi havia futbol i no era un diumenge normal, però a la tarda, un diumenge a la tarda, el Departament d'Ensenyament treia una nota pública en la qual, entre altres consideracions, argüia una proposició no de llei aprovada en aquest Ple, per unanimitat, en uns aspectes que no eren molt directament els de la manifestació.

Aleshores, aquest diputat, que tornava a casa en cotxe després de la manifestació, per dir-ho amb un llenguatge suau, es va enfadar i va dir, va pensar que el consens que havia ofert, que el consens que havia defensat i que el consens que havia votat no era un consens que es podia utilitzar com una arma contra la legítima aspiració d'una gent, de pares i mares, de professors i professores, de nois i noies, d'alumnes del nostre país que havien sortit al carrer per donar un

toc d'alerta. I aleshores va pensar que potser aquest diputat en certa manera tenia una excessiva bona voluntat, i que, per exemple, en el primer punt de la Moció que havia redactat i que avui li tocava defensar, deia: «presentar davant aquest Parlament la concreció del Pla plurianual de finançament abans que finalitzi el curs escolar 94-95, per tal de poder conèixer el calendari de realització d'infraestructures a realitzar, com a mínim, els propers tres anys».

I aquesta Moció, aquest primer punt, era una mostra d'aquesta excessiva bona voluntat, d'aquesta potser estúpida candidesa, perquè resulta que, segons una llei del Parlament, que va ser la darrera llei aprovada en aquest Ple l'any passat, que és la Llei de pressupostos, i segons una esmena consensuada i votada pel Grup de la majoria, de Convergència i Unió, i pel Grup que s'asseu majoritàriament a l'altre cantó de la sala, que és el Grup Socialista, segons aquesta esmena, que acaba sent l'apartat 22 de les disposicions addicionals, aquest Pla plurianual, no de tres anys, sinó de cinc, s'havia de presentar no abans d'acabar el curs d'enguany, sinó abans d'acabar aquest trimestre, és a dir, demà. I tots vostès saben que demà no es presentarà, i tots vostès saben que demà el Govern complirà una llei.

I aquest diputat, amb aquesta candidesa que deia que alguns grups de l'oposició potser estúpidament tenim, havia fet una moció, dient: no calen els tres primers mesos, va, el juny; no cal els cinc propers anys, va, els tres. Però quan tornava en cotxe de la manifestació i vaig sentir que el consens era una arma utilitzada pel Departament contra qui en el carrer exercia el seu dret i la seva opinió, que, a més a més, per acabar-ho d'arrodonir, era un mateix entre molta altra gent, aquest diputat va pensar: doncs, no, exigim que demà es presenti el Pla plurianual, i no per tres anys, sinó per cinc. I, aleshores, retirem el punt de la Moció, i demà exigirem al Govern i als grups parlamentaris que van donar suport a aquella esmena transaccional, el Govern que ho presenti... No, ja sé que a vostès no els espanta res del que fa l'oposició, perquè per això tenen majoria absoluta, però bé, en tot cas hom tornarà avui a casa sabent que no només és ruc —com ja sap que l'oposició ho és perquè no té la majoria absoluta—, sinó que, a més a més, ho sap, que, com a mínim, és un pas endavant.

No obstant, queda retirat en aquest sentit, per aquests raonaments, i que consti l'exigència del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana del compliment de la disposició addicional vint-i-dosena de la Llei de pressupostos, que, tot i que no ho vam votar, com a ciutadans i ciutadanes del país, tenim el dret d'exigir que el Govern la compleixi.

El segon punt parlava de l'adequació de plantilles del professorat, del seu futur laboral, per tal que el professorat i els centres sabessin, al més aviat possible, quin és el seu futur, i deia, també, «abans de finalitzar el curs» perquè creiem que s'ha d'anar el setembre als centres, s'ha d'anar el setembre als centres sabent quin professorat tindrà el curs següent i on anirà cadascú el curs següent per poder planificar l'organització dels centres i poder planificar la vida personal i familiar de cadascun dels professors i professores.

I el tercer punt parlava dels menjadors escolars. Aquest matí la diputada socialista, senyora Torrent, ja ha efectuat unes preguntes, ja hi ha hagut unes respostes, ja s'ha recordat aquella Proposició de Llei presentada per l'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana a la legislatura passada sobre menjadors escolars i que es va respondre, allò, dient: «Tranquils, que aviat ho farem»; la senyora Torrent considerava que no és que en aquest aspecte el Departament hagi anat excessivament ràpid. Ho demanem també per abans acabar aquest curs perquè —hi insistim— el setembre del 96 no hi ha d'haver només normativa, hi ha d'haver menjadors. I, és clar, perquè hi hagi menjadors, hom suposa també que abans no aniria malament que hi hagués la normativa, si més no per saber com s'han de fer en funció d'abans saber com han de funcionar.

Aquests són els dos punts de la Moció que ara defensem i el punt que hem retirat, amb aquesta consciència que ens estem jugant molt en l'ensenyament; que la gent que diumenge era al carrer de Barcelona i la gent que hi volia ser i no hi era tenia una part de raó, i, especialment, que amb els consens dels grups parlamentaris no s'hi juga i, molt menys, no s'hi juga per anar en contra d'aquells grups parlamentaris que, precisament, donaven suport a aquella manifestació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Hi ha presentat esmena el Grup Parlamentari de Convergència i Unió: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, en tot cas faria el posicionament per al punt segon i alhora presentaria la nostra esmena. Per descomptat, no faré referència al punt primer perquè ha estat retirat, però sí que li voldria dir al senyor Bargalló que dues proposicions no de Llei han estat presentades a aquest Parlament, i la primera fou aprovada, la qual contenia, en certa manera també, un calendari. El que jo faig en aquest moment és dir-li si s'hi vol sumar que es presenti la segona proposició no de Llei, perquè aquesta conté una sèrie d'aspectes que hi entraré en detall quan parli del segon punt.

Bé, pel que fa a la manifestació, jo em penso que tampoc no en puc parlar, perquè no és el meu tema, però penso que en tot cas demostra que el poble de Catalunya està sempre molt interessat en el que és l'ensenyament. I per altra banda, si vostès han fet una recapacitació i el proper..., o immediatament després del dia 31, que és arriscat de dir que no es presenti el pla el dia 31; el dia 31 és demà i encara falten més de vint-i-quatre hores. En tot cas, vostès, com a oposició, tenen el deure d'impulsar el Govern, i, per tant, qualsevol acció que vingui de l'oposició serà ben rebuda, discutida i, en tot cas, aprovada o rebutjada.

Passaria ara al segon punt. I, tal com deia, el convido a vostè i al seu Grup a votar favorablement la proposició no de Llei conjunta que han presentat el Partit Socialista i Convergència i Unió sobre el Mapa escolar, que conté set punts

que, ordenadament, plantegen les mesures generals a prendre perquè l'aplicació del nou sistema educatiu sigui gradual, participativa, civilitzada i eficaç. Per tant, que no hi hagi cap mena de precipitació que, en tot cas, es podria llegir en alguns aspectes d'aquesta manifestació de diumenge. I dic precipitació perquè resulta que el Departament ha iniciat en aquest moment diàlegs amb les organitzacions sindicals i perquè hi ha un segon punt molt important. No n'hi ha prou amb organitzar diàlegs: el Departament vol negociar. Ho repeteixo: vol negociar. I això ho va dir el conseller aquí amb el pla l'altre dia. I tenint en compte que la implantació generalitzada serà el curs 1996-1997, pel que fa al primer curs d'ESO, el Departament preveu concloure les negociacions durant el primer trimestre de 1996. Per tant, no gosem... Perdó, el primer trimestre del 96 hi haurà, doncs, aquesta negociació acabada i, per tant, ens sembla que no cal posar limitacions en acabar el curs 94-95, perquè la negociació sigui també el que deia abans: gradual, participativa, civilitzada i eficaç.

Deixi'm afegir-li que aquest diputat coneix la voluntat de la Direcció General de Recursos Humans —per tant, la voluntat del Departament d'Ensenyament— de facilitar la creació de la comissió que valorarà l'aplicació de les mesures proposades, i que les organitzacions sindicals ho coneixen i hi estan d'acord. Així, doncs, a Convergència i Unió se li fa difícil fins a l'impossible votar afirmativament aquest punt. I, hi insisteixo, m'atreveixo a demanar-li una altra vegada que voti la proposició no de Llei conjunta que entrarà ben aviat a la Comissió de Política Cultural.

Pel que fa a l'esmena presentada i en sintonia amb allò que fa referència al punt primer, que ha estat retirat, el seu text és prou clar perquè no calguin explicacions, però en tot cas voldria..., no cal que repeteixi —vaja; no ho faré— allò que l'honorable conseller aquest matí ha dit en resposta a una pregunta sobre aquest tema a la senyora Torrent. El projecte de decret està elaborat; s'està estudiant el cost econòmic de la seva aplicació, que és molt i molt complicat... Jo li recordo a l'il·lustre senyor diputat que l'any 89 el decret estava ja fet i, fins i tot, va ser filtrat a uns dels periòdics quan encara no havia estat publicat, però que es va haver d'aturar i repensar, perquè estava el nou sistema educatiu en portes i, per tant, s'havia de tornar a reconsiderar tota aquesta situació. El compromís és, doncs, adequat a la implantació generalitzada del primer curs d'ESO, que suposa la gratuïtat de transport i menjador per al curs 96-97.

Ens complauria que aquesta esmena fos acceptada, i, si no fos així, nosaltres hauríem de votar també el punt tercer de la Moció.

Senyor president, acabo. L'il·lustre diputat senyor Bargalló i Esquerra Republicana estan molt seriosament preocupats pel nou sistema educatiu i la seva implantació. I nosaltres també, tots. I això és bo. L'il·lustre diputat senyor Bargalló i Esquerra Republicana estan convençuts que el nou concepte i l'aplicació de l'educació a casa nostra és un fet cabdal per a la transformació i adequació de la societat dels temps nous. I nosaltres també. I això és molt important.

L'illustre diputat senyor Bargalló i Esquerra Republicana desitgen saber pressupostos, plantilles, serveis pedagògics, higiènics i sanitaris de menjadors i transports, perquè més enllà de centres i currículums hi ha persones, professors, alumnes i pares. I nosaltres també. I això és imprescindible.

I per tant, perquè és bo, perquè és important i perquè és imprescindible, hem acordat, el Grup Socialista i Convergència i Unió, presentar aquesta proposició no de llei. Ara bé, mentre que l'illustre senyor diputat demana un temps per a cada cosa, nosaltres li proposem cada cosa al seu temps. En termes de sintonia és una qüestió de ritme i no pas de composició.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Descals. Poden intervenir els grups que no han esmenat. El Grup Parlamentari Mixt, hi renuncia? (*Pausa.*) El Grup Parlamentari Popular? Senyor Simon Pujol, té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, a cada sessió ordinària de la Comissió de Política Cultural es substancia com a mínim una proposició no de llei sobre l'estat de deteriorament d'algun centre, que ha sigut el que ha fet que el diputat senyor Bargalló presentés el punt 1 d'aquesta Moció i que, com que està retirada, jo tampoc m'hi referiré.

Quant al punt 2, nosaltres considerem que cal donar una resposta efectiva als problemes de l'adaptació de plantilles, tant de primària com de secundària; una adaptació a la nova estructura generada per la LOGSE. Collectius com els professors d'ensenyament primari i els tècnics de formació professional i els mestres de taller, entre altres, han de conèixer encara les seves futures condicions professionals. És una matèria que afecta tant l'estructura dels centres com la definició de les seves dotacions humanes, d'acord amb uns criteris encara no fixats.

Així, doncs, considerem que el termini plantejat..., i tot i així, més que així, considerem que és insuficient. És insuficient en la mesura que s'està demanant que en tres mesos es completi un procés de definició de les necessitats de tots els centres públics de Catalunya i les reubicacions de personal, de personal excedent, les places del qual haurien d'estar amortitzades amb la progressiva aplicació de la LOGSE. El fet que l'adscripció dels mestres de primària i secundària sigui voluntària dificulta molt aquesta definició, que no pot preparar-se en tres mesos. Per altra banda, cal recordar que l'any 96 serà l'any de la implantació generalitzada del primer curs de l'ESO, amb la qual les necessitats d'adaptació de plantilla no es produiran de cop, sinó de forma gradual. Nosaltres ens abstindrem en aquest punt 2 d'aquesta Moció, però estem totalment d'acord amb el seu plantejament de fons.

En relació als menjadors escolars, l'opció defensada pel Departament d'Ensenyament creiem que ha estat coherent amb la filosofia no intervencionista, que es concreta amb la concreció i concertació de serveis de menjador a càrrec d'empreses externes de *catering*, i el Grup Parlamentari Popular donarà el seu vot favorable a aquest punt, tot i fent ob-

servació –no cal dir-ho, ja suposo que estava implícita en el punt de la Moció presentada pel diputat senyor Bargalló– que per nosaltres aquesta normativa ha de centrar-se sobretot en aspectes de tipus dietètic.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan estava parlant el senyor Bargalló he recordat aquella expressió eslògan, quan es fomentava el rosari en família del pare Peyton, i l'he volgut estrafar; deu ser veritat allò que «família que es manifesta unida roman unida», perquè expressaré punts molt concordants, després d'haver assistit a la manifestació a què al·ludia el senyor Bargalló, el diumenge; manifestació que els recordo que estava convocada pel marc unitari de la comunitat educativa i que plantejava precisament, entre les seves consideracions prèvies, punts de redacció molt similars als que eren objecte d'aquesta Moció subsegüent a la interpellació que en el Ple anterior va formular el senyor Bargalló.

Només com a mostra, dos primers punts de les consideracions, el conjunt de propostes de la plataforma reivindicativa del professorat: ampliació de plantilles públiques, substitucions, solucions a la problemàtica dels interins, representa per al MUCE, per al marc unitari de la comunitat educativa, a grans trets, un objectiu comú a aconseguir. Entenem que contribueixen a la millora de la qualitat educativa de tots els centres i, per tant, demanem al Departament d'Ensenyament una negociació real i positiva amb els sindicats que pugui satisfer les seves justes demandes. I punt número 2: són necessaris compromisos clars sobre el finançament de la reforma educativa. El Govern de la Generalitat els ha de concretar en un pla plurianual de finançament, perioditzat, que faci possible les previsions de les construccions del mapa escolar i altres aspectes de qualitat de la reforma. Això facilitaria la negociació i l'acord amb els sindicats, amb els municipis i amb els altres agents socials.

La nostra preocupació davant el redactat del punt 1 de la Moció del senyor Bargalló, i així li ho hem manifestat abans, era precisament que canviava els termes d'un acord unànim de aquest Parlament en el debat de pressupostos, a la ja al·ludida disposició addicional vint-i-desena, en la qual es deia que abans d'acabar el primer trimestre de 1995 el Govern de la Generalitat presentaria aquesta Pla plurianual de finançament i que a través..., a partir de les paraules del senyor Descals, crec que haurem de mantenir-nos deserts i amatents tot el dia d'avui i tot el dia de demà, per si de veritat ens arriba encara aquesta pla plurianual en els terminis fixats per la Llei de pressupostos, que és la llei més important que s'aprova cada any en el Parlament.

Un cop retirat aquest punt de la Moció, passo a parlar del segon. I passo a parlar també amb referència al que ha dit el senyor Descals. Òbviament, ell ens ha parlat d'una propo-

ció no de llei que presentaran el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió. Sap el senyor Descals que en el text que es presentarà d'aquesta proposició no de llei hi hem intervingut, i d'una manera decisiva, alguns dels grups que segurament que no hem presentat conjuntament i que se'ns farà difícil de signar, però que fins i tot en el redactat material d'aquesta proposició no de llei hi ha un seguit de punts que vam esmenar nosaltres en el període de negociacions amb la Conselleria. Punts, per exemple, que parlaven sobre la desvinculació dels criteris d'elaboració del Mapa escolar amb el seu resultat final, per exemple, o punts en els quals insistíem sobre què significava un mapa escolar en el qual no s'havien tingut en compte etapes com zero a tres anys o ensenyaments a adults, elements fonamentals a l'hora d'elaborar un mapa escolar, segons el que diu la LOGSE, per exemple, dels ensenyaments professionals reglats i no reglats.

Per tant, de moment donarem suport –i això sí que ho direm de forma ben clara– al punt 2 de la Moció subsegüent que ens ha presentat el senyor Bargalló, i havíem decidit, i decidim, donar suport al punt número 3. Per una raó molt senzilla: la qüestió de la presentació de la normativa sobre menjadors escolars abans que no finalitzi el curs actual, el 1994-95, em sembla clara precisament per un element de tranquil·litat o per poder tranquil·litzar la comunitat educativa. Quant a la manifestació de diumenge, i ho dic per donar un exemple, hi havia una intranquil·litat generalitzada, no dels especialistes de les negociacions sindicals, sinó de famílies senceres que no acabaven de saber i que no acabaven d'entendre què passava. Aquest diputat, i suposo que d'altres, ens hem passat molts dies explicant què significa el Mapa escolar per diferents comarques de Catalunya; i no ho hem fet, en poden estar ben segurs, mai des d'una perspectiva catastrofista, ben al contrari, hem tractat d'explicar què significava aquest mapa. Ens hem trobat amb moltes preguntes, amb moltes qüestions, que revelaven, en tot cas, graus notables d'intranquil·litat. I precisament quan ens parlaven del transport escolar o dels menjadors escolars, ens parlaven d'una qüestió que era fonamental per dir: «Escolta, si nosaltres ens trobem que a partir dels dotze anys els nostres fills seran desplaçats i hauran d'anar a un altre centre, sabem segur que, això, ho podran fer d'acord amb uns criteris?» I dèiem: «Sí, perquè la normativa és clara: hi haurà una normativa per a menjadors escolars i hi haurà una normativa de transport escolar.» I ho dèiem justament com a element tranquil·litzador. Per tant, que això es publiqui, que s'avanci la publicació –no hem dit de l'aplicació ja dels menjadors escolars, sinó de la normativa que regirà aquests menjadors escolars com a element de tranquil·litat, precisament quan la gent ha de començar a pensar com matricula els seus fills per a l'any següent– em sembla que és de sentit comú, i més encara quan una part de la reforma en l'ensenyament secundari obligatori ja s'ha començat a aplicar. Per tant, semblaria de sentit comú que allò que ja s'ha començat a aplicar se sàpiga com serà quan s'hagi aplicat d'una manera definitiva.

Per això repeteixo que el nostre Grup està absolutament d'acord amb la Moció, tal com l'ha plantejat el senyor Bargalló. Si accepta l'esmena del Grup majoritari, ja decidirem quin serà el nostre vot en aquest tercer punt.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari Socialista, i per fixar la posició, té la paraula la senyora Baig.

La Sra. BAIG: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, davant d'aquesta Moció nosaltres volíem manifestar el nostre acord i manifestàvem el nostre acord en els tres punts, fins i tot en el que el senyor Bargalló ha retirat, i esperàvem fer-ho també com un motiu d'intentar trobar unes posicions més comunes, perquè, evidentment, l'aplicació de la LOGSE porta molts dubtes, porta intranquil·litat, porta incerteses, però del que estem segurs el Grup Socialista, i així ho veníem demanant des de la seva aprovació l'any 90, és que era imprescindible per a l'aplicació d'aquesta LOGSE el màxim d'acord i de consens possible de tots els grups polítics. Per això estàvem realment satisfets amb la Proposició no de llei que hem esmentat, que ell abans ha esmentat, del maig del 94.

Amb aquest mateix objectiu, buscant aquest motiu d'entesa, aquesta possibilitat d'aplicació conjunta, és el que ens va portar a treballar el tema del Mapa escolar. Ens hauria agradat que la proposició no de llei sobre els criteris del Mapa escolar hagués aconseguit la mateixa unanimitat que la Proposició que abans esmentàvem. Per què? Perquè quan hi ha canvis de sistema educatiu hi ha tensions, hi ha preocupacions, i la millor manera d'afrontar-les és amb l'objectiu de treballar en comú, i portem ja massa anys de retard. Estem a cinc anys de la seva aprovació, molts dels temes haurien d'haver estat definits, i ara que se'ns brinda una oportunitat, amb retard, penso que tots ens ho hauríem de replantejar. Per això pensàvem que aportàvem un cert aspecte per a poder avançar en aquest camí en aquest primer punt de la Moció, que s'ha retirat, i que era exactament l'esmena que hi havia en la Llei de pressupostos, i que nosaltres volíem i esperàvem, esperem encara –com diu el senyor Descals–, que abans d'acabar aquest trimestre poguéssim conèixer aquest pla de finançament. I el que jo demanaria als grups parlamentaris que no han vist encara la necessitat d'apropar posicions en la proposició no de llei sobre criteris del Mapa escolar és que l'estudiïn amb atenció, que no només són les noves construccions, que és l'ampliació, que és la reforma d'edificis, i tots ells s'han d'atendre, si pot ser, amb agilitat, per respondre al que és el sistema educatiu a Catalunya, de màxima qualitat.

En el punt número 2 no s'escapa que, evidentment, per poder cloure un procés referent a l'adequació de plantilles hi ha d'haver acord per més d'una part. Nosaltres brindarem totes les possibilitats perquè aquest acord arribi al màxim d'aviat possible, perquè ens sembla que en aquests moments el que necessita l'escola a Catalunya és conèixer quin és l'acord a què es pot arribar entre el Departament d'Ensenya-

ment i la mesa sindical per a l'adequació de plantilles. Un cop hi hagi aquest acord —que si pot ser abans de Setmana Santa no cal que esperéssim abans d'acabar el curs escolar—, per al tema de tota la normativa i la legislació i els decrets que s'han de treure, subsegüents, ens podem esperar, perquè el que realment és necessari és que hi hagi un acord que creï una tranquil·litat en el marc de l'escola i que doni a cadascú les pautes segures, no el remoreig que en aquest moment se sent en tots els claustres i en tots els ambients escolars.

La tercera, evidentment, nosaltres també..., ha fet esment de la pregunta de la diputada Dolors Torrent, en aquest sentit, i, com ella molt bé ha dit, són una mica lents, eh? S'ha parlat de l'any 89; jo, com a regidora de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, l'estic esperant des de l'any 82, eh? De l'any 82 fins ara, sortosament, hi ha hagut moltes iniciatives en la comunitat escolar que cada vegada fan més difícil que pugui arribar a sortir un decret que satisfaci totes les diverses modalitats. Per això seria molt bo que, abans que comencessin, en l'ensenyament secundari, a sorgir iniciatives noves, hi hagués una regulació. I per això nosaltres també estariem en aquest sentit.

I una mica per fer esment de l'aspecte de per què donem suport a tota aquesta Moció, només voldria remarcar que, des del Grup Socialista, fa quinze anys, exactament —els quinze anys que hem celebrat aquí—, que estem defensant i exigint una política de qualitat de l'escola pública, i també ho hem denunciat i ho hem exigint sempre a l'Administració educativa. Però també volem sempre col·laborar en aquells aspectes que poden ajudar, com és en uns moments tan clau en l'aplicació de la LOGSE, aquests dies, i sobretot perquè ens preocupa que es pugui difuminar la qualitat de l'escola pública en general. L'escola pública, la podríem comparar a un gran bosc, un bosc on hi ha arbres de bellesa extraordinària, on hi ha escoles que estan fent qualitat, amb la iniciativa de tota la comunitat escolar i amb suport d'algunes administracions i institucions, el suport de tots, van avançant, i el que no hauríem de fer en aquest moment és difuminar l'escola pública, sinó donar ajuda, suport, eines perquè aquelles escoles que encara no han aconseguit aquests nivells de qualitat els puguin tenir. En aquest camí, a nosaltres, al Grup Socialista, ens hi trobaran.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Baig. El senyor Bargalló es pot pronunciar sobre l'esmena presentada.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president, de l'escó estant. En primer lloc, evidentment, avui no parlàvem de la proposició no de llei de la Comissió de Política Cultural, i, per tant, com comprendran, tot i que tant el portaveu del Grup de la majoria com la portaveu socialista m'incitaven a parlar-ne, no en parlaré...

El Sr. PRESIDENT: Jo l'incito a parlar de l'esmena.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, sí, però en tot cas, senyor president, ambdós portaveus han estat gairebé més estona parlant de la proposició no de llei que del tema. En tot cas, com el senyor Riera ha dit, com a redactors d'alguns dels seus punts ens serà tan difícil dir «sí» com dir «no».

I de l'esmena..., continuem en el terreny de la dificultat, i el senyor Riera també ho apuntava en aquesta sintonia que ens mou. Per un cantó, el retard ja és tan llarg en el tema de menjadors escolars que d'un any no vindrà; per un altre cantó, continuem pensant que com més aviat millor. Com que el redactat de l'esmena convergent no implica aquesta data final segura, sinó que pot ser com més aviat millor, l'acceptaríem, l'acceptaríem, i, a més a més, aquest matí el conseller ja s'ha compromès en aquest sentit de l'esmena, i, per tant, ara, no acceptar l'esmena quan el conseller aquest matí, davant de la diputada socialista senyora Torrent, ja s'hi ha compromès, seria una retòrica parlamentària estranya, ho acceptem, sense un gran entusiasme, però ho acceptem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló.

Passem a la votació. Separadament els dos extrems que resten.

Se sotmet, en primer lloc, a votació el segon punt de la Moció.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat rebutjat per 20 vots a favor, 55 en contra i 2 abstencions.

A continuació, es vota el punt tercer, degudament esmenat.

Vots a favor?

Aquest punt ha quedat aprovat per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de control de la publicitat

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política general de control de la publicitat, presentada pel diputat senyor Daniel Font, del Grup Socialista al Parlament; té la paraula.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Per presentar breument la Moció subsegüent a la interpellació que varem presentar sobre control de la publicitat del joc, sobre política general de control de la publicitat del joc. La pregunta bàsica que formulàvem al Govern en substanciar la interpellació era quins eren els objectius que tenia el Govern en relació amb la limitació —la limitació— de la publicitat del joc i amb les formes de mitigar la incitació pública a jugar. Ho fèiem en base a dues constatacions bàsiques. La primera era constatar que els volums de joc a Catalunya són grans, els volums de jocs d'atzar, i dèiem, donàvem la dada aclaparadora que la despesa del joc per habitant a Catalunya multiplica per tres la despesa del joc per habitant al conjunt espanyol; per tant, estem comparativament en una situació de gran volum de joc, en termes de despesa. I l'altra constatació era que els efectes del joc a Catalunya són efectes negatius,

molt grans i tangibles, des d'un punt de vista estadístic i des d'un punt de vista de l'anàlisi comparativa, tant en termes de repercussions familiars, laborals, escolars, socials, sanitàries, etcètera. És un efecte perceptible i important des del punt de vista de l'anàlisi estadística i comparativa. Dèiem que aproximadament dos milions de catalans juguen regularment a algun tipus de joc d'atzar, fonamentalment bingos i màquines escurabutxaques, i l'anàlisi comparativa ens porta també –fonamentalment, l'altre– a constatar una xifra –que ha estat controvertida però és la que surt, és la que surt de l'anàlisi comparativa–, que és que 120.000 catalans formulen o actuen i juguen d'una manera patològica, és a dir, poden ser considerats com a ludòpates susceptibles de tractament. Fins aquí els efectes.

Dèiem, per tant, que des del punt de vista de la filosofia dels qui presentàvem la interpellació s'havia d'arribar a algunes conclusions o algunes constatacions que ens semblava que eren exigibles o formulables, un cop analitzats els efectes de la publicitat del joc, els volums del joc a Catalunya, i els efectes socials del joc. Deia, en primer lloc, que és necessari un camí cap a la limitació del joc d'atzar a Catalunya –juguem molt, juguem molt– i que convindria establir algunes mesures de control d'això i de limitació progressiva del joc, a la llum dels efectes; segon, és necessari replantejar el contingut de les campanyes publicitàries del joc en general, a través de mesures administratives i de les competències que té el Govern de la Generalitat en aquest terreny; dèiem, en tercer lloc, que és necessari suprimir els elements d'incitació al joc de la publicitat institucional, particularment de les loteries de la Generalitat; dèiem, en quart lloc, que ens semblava necessari tenir en compte –encara que com a mères hipòtesis de treball, per la seva inviabilitat en allò immediat, però sí com a hipòtesis de treball– l'eventual supressió de tota publicitat del joc com un horitzó, com una hipòtesi de treball sobre la taula, així com l'eventual prohibició d'ubicació de reclams i màquines de joc en llocs de concurrència pública. Ambdues observacions, ambdós objectius són inviables avui, tots ho sabem; segurament són objectius de final de camí, però haurien de ser considerats com a elements de treball a l'hora d'establir mesures, normes, marcs normatius sobre aquest punt. I, finalment, que sens dubte seria d'interès que en el marc de la publicitat institucional de la Generalitat s'iniciés una línia no de promoció del joc, sinó d'emissió de publicitat *contra* el joc, moralitzant, contra el joc. Aquestes eren les conclusions que ens semblava a nosaltres que havíem d'assumir o que havíem de fer observar a la llum de la prospectiva estadística i de l'anàlisi comparativa feta en matèria de volums de joc i d'efectes del joc en relació amb la publicitat.

Amb aquesta filosofia i sobre aquestes conviccions, hem proposat una Moció. L'esperit de la Moció és el de mirar de buscar l'aprovació del possible avui, diguem-ne. Ens semblava que era important fer una moció que en la seva globalitat o en alguns aspectes parcials pogués ser assumida per la cambra, en el sentit d'establir una referència. No hi ha un precedent a la cambra sobre publicitat del joc, i ens sembla-

va que, sent que hi ha unes tendències en aquesta línia, en la línia de la reducció de la despesa i en la línia del control progressiu de la publicitat, que valdria la pena que hi hagués una moció aprovada respecte a aquests punts, de manera que en fos una referència.

Si realment hi havia acord sobre la filosofia de fons en alguns d'aquests punts, doncs, valia la pena que això quedés escrit i aprovat, de manera que poguéssim referir-nos-hi. Sens dubte al contingut d'aquesta Moció no suposa un pas definitiu ni el final del camí, però sí que suposa un pas endavant i té aquest valor, ens sembla a nosaltres, tindria aquest valor, que és el d'establir una referència parlamentària en relació amb el tema, punts per als quals demanem el vot a tots els grups i que passo a llegir breument i ràpidament.

El primer punt diu: «Prosseguir les actuacions encaminades a aconseguir una reducció dels jocs d'atzar a Catalunya.» El segon punt diu: «Vetllar per la progressiva reducció de la publicitat del joc.» I el tercer punt diu: «Prosseguir les actuacions encaminades a reorientar la publicitat de les loteries de la Generalitat, de manera que es garanteixi l'absència d'elements d'apologia o d'incitació al joc.» Aquests són els punts i aquesta és la nostra demanda de votació favorable entorn d'ells.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per defensar les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Castellnou.

El Sr. CASTELLNOU: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, jo haig de dir, en primer lloc, en nom del conseller, que se'l pugui excusar, perquè ha estat aquí fins fa breus minuts, però li ha coincidit aquesta substanciació de la Moció amb una altra acció; ell comptava que no hi hauria un canvi d'ordre del dia, i, com que hi ha set, ha hagut de marxar en aquests moments; demana, doncs, que se'l disculpi i especialment demana disculpes en atenció al senyor Font. (*Remor de veus.*)

Com es diu, aniré al gra, en relació amb la Moció, i anunciaré en primer lloc que el nostre Grup ha presentat, com s'ha dit, una esmena curta, però entenem que és important, al punt 2 de la Moció; si se'ns accepta, votarem a favor d'aquest punt 2. Votarem a favor del punt 1, i votarem en contra del punt tercer de la Moció.

És clar, és una moció una mica estranya des del nostre punt de vista, perquè nosaltres hauríem preferit que s'hagués dit que el joc feia referència a tots els jocs a Catalunya, no només els de la Generalitat, sinó a tots. Per tant, si s'havia de fer una limitació, si s'ha de fer –que, de fet, es fa– una limitació de la publicitat dels jocs d'atzar a Catalunya, hauria de ser també no només els de l'EAJA, sinó també els de la LE, els de l'ONLAE i els de l'ONCE, etcètera. Perquè, per altra banda, tots ho sabem prou bé, a Catalunya hi ha un tant per cent jo diria ridícul de joc de la Generalitat; per tant, presentar una interpellació –amb tots els respectes, ho dic– i una moció avui en relació amb aquest tant per cent tan ridícul del joc i deixar de banda tot l'altre enorme tant per cent

que hi ha de joc a Catalunya ens sembla que és un despropòsit que, d'alguna manera, ja obligaria a pronunciar-se en contra de la Moció. En qualsevol cas, com que el primer punt diu: «prosseguir les actuacions encaminades a aconseguir una reducció dels jocs d'atzar a Catalunya», com que amb això hi estem d'acord, doncs, el votarem a favor. Hi estem d'acord perquè ja s'ha anat fent fins ara. Si tenim en compte que en el paràgraf segon de l'exposició de motius de la Llei 15/1984, del 20 de març, és a dir, la Llei del joc, s'explica clarament quina és la intenció d'aquesta Llei, que és triple, és a dir, d'una banda, no fomentar el joc, però tampoc no prohibir-lo; és a dir, es reconeix que hi ha un joc que és un efecte social existent des de sempre, per tant, existeix, per tant, no se l'ha de fomentar, però, en segon lloc, s'estableixen les regles que ofereixen o que han d'oferir seguretat jurídica a totes les parts afectades pel joc, i, en tercer lloc, unes regles que permetin desenvolupar una política de joc adaptada a les circumstàncies de cada moment; entenem, doncs, que d'acord amb aquesta exposició de motius, d'acord amb la Llei ja aprovada i vigent, hi ha una limitació del joc a Catalunya. No només per aquesta Llei; també perquè respecte a la política que es va seguint per part del Govern... (*S'encén el llum vermell que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció. Pausa.*) Senyor president, tenia la impressió d'haver set més curt, no? Deia que la política que està seguint el Govern d'acord amb aquesta Llei, i quant al joc —la Llei li atribueix la competència per planificar quins són els jocs i les apostes—, és, tenint en compte la realitat i la incidència social, les seves repercussions econòmiques i tributàries, la necessitat de reduir-ne, diversificar-ne i no fomentar-ne l'hàbit.

En compliment del que disposa la Llei, el Govern de la Generalitat va dictar ja l'any 1985 el Decret 324, del 28 de novembre, en el qual s'establien una sèrie de limitacions. En concret, aquest Decret limita el nombre de sales de bingo a Catalunya i els aforaments màxims de les sales; limita el nombre de casinos a Catalunya i la pràctica de determinats jocs exclusivament a aquests establiments; limita també el nombre de màquines de tipus B en bars; limita la possibilitat de concessió d'hipòdroms; limita la possibilitat de realització d'apostes urbanes o externes en matèria de llebrers, velòdroms o frontó; prohibeix la realització de rifes i sorteigs de caràcter periòdic o continuat, i permet realitzar-ne amb caràcter esporàdic a entitats sense ànim de lucre; prohibeix la celebració de combinacions aleatòries amb contraprestació econòmica en favor de l'organitzador, i reserva la competència per a organitzar loteries a l'Administració. És a dir, hi ha una sèrie de normatives, entre aquesta normativa que els acabo d'indicar, que limiten des de fa temps la pràctica del joc a Catalunya, i, per tant, entenem que aquesta línia és bo que es continuï, però per això volem votar a favor d'aquest punt, que diu «prosseguir la política de limitació dels jocs d'atzar a Catalunya».

Jo voldria referir-me, per acabar aquest primer punt, també al Decret que s'ha publicat aquest mes de març, el dia 7 de març, que és el Decret 6/1995, sobretot perquè és un de-

cret que ja ha set obra, diguem-ne, de l'actual conseller de Governació. És a dir, ja hi ha una continuïtat, no només en els anys anteriors, sinó també en el moment present, en l'actual Govern, de limitació de la pràctica dels jocs d'atzar a Catalunya.

Quant al segon punt, si el diputat del Grup Socialista accepta l'esmena que li hem presentat, hi votarem també a favor, com he dit abans, tenint en compte que jo entendria que aquest punt va lligat, en part, amb l'anterior. És a dir, si es limita la pràctica del joc també cal reduir-ne la publicitat. Si s'ha reduït el joc és que també s'ha limitat la publicitat; per tant, cal prosseguir la reducció dels jocs d'atzar, que és el punt 1 de la Moció, i continuar la disminució de la publicitat, que és el punt 2. De fet, la Llei a la qual m'he referit abans permet la publicitat, però prèvia autorització administrativa. La pràctica d'aquesta autorització ha estat molt i molt restrictiva per part del Govern, per dos motius: en primer lloc, perquè l'objectiu era limitar el joc i evitar-ne l'hàbit, i, en segon lloc, per garantir la seguretat jurídica dels afectats i evitar possibles frauds.

Efectivament, d'acord amb el que deia en aquest segon punt, s'han limitat campanyes, pel que fa al joc privat, s'hi han posat condicions restrictives i d'aclariment i fins i tot s'han denegat algunes de les campanyes que estaven sol·licitades. Per tant, hi ha, com deia abans, una línia molt clara per part del Govern de limitar el joc i, a la vegada, una línia molt clara de limitar la publicitat tant pel que fa al joc privat com també pel que fa al joc públic. I entenem que aquesta és la línia en la qual s'ha de continuar, d'acord també amb el Govern.

Això em porta ja a entrar al tercer punt, en relació amb el qual, com he dit abans, votarem en contra, perquè, des del nostre punt de vista, cap de les campanyes de l'EAJA conté elements d'apologia o d'incitació al joc. És a dir, què passa realment amb la publicitat de les loteries públiques de l'EAJA? Probablement passa el mateix que amb l'ONCE o amb les que depenen de l'ONLAE, com deia abans. O sigui, tenint en compte l'existència d'un mercat de jugadors i la competència entre les diverses ofertes, es tracta de fer atractives les ofertes que són de l'EAJA. O sigui, no de fer més jugadors a Catalunya, sinó que els mateixos o, si cal, menys jugadors destinin els seus imports a jocs de Catalunya. Entenem que això és lògic des del nostre punt de vista, més encara si es té en compte no sols, com deia abans, aquest tant per cent tan ridícul de participació, sinó que mentre els recursos destinats a l'ONLAE van al tresor públic, els de l'EAJA van destinats a objectius socials finalistes perfectament coneguts. (*Remor de veus.*)

Entenem, doncs, que la política de publicitat del joc públic està ben orientada a Catalunya, i, per tant, no cal reorientar-la. No pretén incitar a jugar, ni a jugar més, sinó que els qui juguen juguin als jocs de l'EAJA. Per tant, això no és apologia ni incitació al joc, sinó explicació dels objectius a què van destinats els recursos obtinguts pels jocs a Catalunya.

Per altra banda —ja ho he repetit abans, el conseller s'hi va referir—, la publicitat de l'EAJA està baixant —és veritat—;

el conseller va donar una sèrie de dades, jo les ratifico avui, i fins i tot el conseller va remarcar, i jo també ho remarco en aquests moments, que l'EAJA requeriria un increment del 26%, que és una xifra considerable, en les seves despeses publicitàries per posar-se al nivell de la publicitat que fan, per exemple, els jocs, les loteries de l'ONLAE, i com ja sap també el senyor diputat, l'EAJA representa un percentatge extraordinàriament ridícul, totalment ridícul, del joc que es fa a Catalunya.

No hi ha, doncs, ho repeteixo, ni apologia ni incitació al joc en les campanyes de l'EAJA, sinó l'intent de competir en el mercat ja existent amb les altres organitzacions del joc públiques a Catalunya, que no sols hi són des de molt abans, sinó que, a més a més, ocupen el ventall més ampli, extraordinàriament molt més ampli, i actuen també amb campanyes publicitàries molt més quantioses i molt més agressives.

Per aquests motius, doncs, senyors diputats, senyores diputades, senyor president, el nostre Grup votarà a favor del primer punt, també a favor del segon, si s'accepta l'esmena que hem presentat, i òbviament en contra del tercer.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la senyora Imma Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, Iniciativa per Catalunya entén la Moció que ha presentat el Grup Socialista. Pensem que, tal com deia el senyor Font, és un primer pas que s'hauria de..., està bé que es pugui aprovar, està redactada de manera que es pot aprovar, i així ho ha expressat també el portaveu del Grup de la majoria, però Iniciativa per Catalunya, en aquest tema, ho hem dit des del començament i ho volem continuar dient, volem mantenir una posició de radicalitat. Una posició de radicalitat que no és estètica, no és una postura estètica, és una postura de fons, i que té la raó de ser en un total desacord, total i profund desacord amb la política del joc que fa la Generalitat. Per tant, són unes esmenes que no reconeixen que la Generalitat hagi fet un esforç ni per reduir el joc ni per reduir-ne la publicitat.

Nosaltres pensem que la política del joc de la Generalitat té dues característiques fonamentals, amb les quals estem profundament en desacord. La primera característica és que, al nostre parer, és una política que fomenta, que promou el joc. I el major exemple d'això és la política de la publicitat dels jocs de l'EAJA. Mirin, no ho he portat aquí perquè no està contemplada la possibilitat d'emetre un vídeo amb l'anunci publicitari que l'EAJA va fer, un anunci publicitari que van emetre el mes de novembre en què vostès feien foment del joc dient: «Fomentem el joc, i, a partir d'aquí, si vostès juguen, els disminuïts, les persones disminuïdes, tindran centres, tindran tallers; si vostès consumeixen aquest joc, les persones grans tindran casals d'avis.» I això és un anunci de la Generalitat, del mes de novembre, que si jo hagués pogut, avui l'hauria portat aquí i l'hagués passat. I vostès, després de veure aquest anunci, diguin-me que no fan promoció del joc; diguin-m'ho.

La segona cosa que nosaltres rebutgem absolutament i, per tant, hi mantenim un total desacord, és la hipocresia social que hi ha darrere la seva política del joc. Dir: «Juguin a jocs catalans, això sí, perquè tindran a partir d'aquí tallers persones disminuïdes i casals d'avis», això és hipocresia social. És: fomentem un desastre, entre altres coses fomentem una ludopatia, que a partir d'aquest consum obtindrem recursos socials. Això per nosaltres és hipocresia social.

En aquest sentit, aquesta política del joc es sustenta, tal com deia el conseller fa quinze dies, en una defensa patriòtica del joc català. I això ho fan des del no-reconeixement dels coneixements mèdics, psicològics i socials, avui provats. A vegades s'arriben a dir barbaritats. I ara els posaré els exemples. El joc pot generar addicció, semblant a la que generen les drogues legals i il·legals; semblant i diferent. I quan dic semblant i diferent és que l'addicció a l'alcohol no és igual a l'addicció al haixix, a la marihuana o l'heroïna, però com no és igual l'addicció a l'alcohol d'una persona que té quinze anys i viu en un barri determinat de Barcelona, com l'addicció a l'alcohol d'una persona que viu a l'Alt Empordà i té seixanta anys. Són addiccions diferents, però són addiccions. No és igual l'addicció a la marihuana o l'addicció a la cocaïna, però són addiccions. I no és igual l'addicció a un joc d'atzar, però és una addicció. I una addicció es caracteritza perquè les persones tenen dependència d'aquest fet i perquè la seva incitació a través de la publicitat provoca automàticament major addicció social.

Les paraules del conseller, en aquell moment, deien: «El joc no s'ha de fomentar ni prohibir; prohibir, no, no es pot, perquè seria contrari a les tendències socials; el joc és una realitat social que existeix, que no s'ha de fomentar, però que s'ha de contemplar, el joc com a hàbit no pot ser promogut.» Escoltin, està provat i se sap que quan es fomenta el joc automàticament es fomenta l'addicció. I jo no ho dic, compte, no ho diu el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, això ho diuen els estudis de molta gent des de fa molts anys. I, per tant, vostès en el tema de les addiccions tenen tres polítiques contradictòries. Per tant, ideològicament tenen postures contradictòries. De les drogues legals, vostès que en diuen?: han d'estar permeses, se n'ha de fer promoció, però s'ha de limitar la publicitat. I la llei del Parlament diu això —i la llei del Parlament diu això. Fa quinze anys no es deia això, però ara es diu. I cada vegada més el conseller Trias, en relació amb les drogues legals, diu això: limitació de la publicitat, gairebé fins a suprimir-la.

En les drogues il·legals, què diuen?: prohibició de tot; en tot, de l'existència, del tràfic, etcètera. I amb el joc diuen: «ha de ser permès i promogut»; perquè vostès el promouen; no només el permeten, sinó que el promouen. Escoltin, posin-se d'acord; posin-se d'acord ideològicament. Tenen tres postures contradictòries en un fet de característiques similars. Això no és sostenible ideològicament.

I, per altra banda, vostès arriben a dir barbaritats. I ho dic en aquests termes, perquè és absolutament real. Arriben a dir barbaritats —i ara vull citar també paraules del conseller— de la següent magnitud, diuen: «Jo crec que cal dir sense

embuts» –paraules del conseller– «que del que es tracta és d'intentar que la quantitat total jugada a Catalunya es destini, la major part possible, a les loteries de la Generalitat.» Diu: «L'objectiu de les campanyes publicitàries de l'EAJA, per tal de promoure les loteries de la Generalitat, no és el d'augmentar el mercat global del joc, sinó posicionar-s'hi per aconseguir la més alta quota possible, en relació amb la resta de loteries de l'Estat.» Escoltin, la gent no és addicta al vi del Penedès en comptes del vi de la Rioja, eh?, no s'equivocin; la gent no és addicta a l'haixix de Ketama, en comptes de l'haixix d'Al-Hoceima, eh? En això no hi ha fets diferencials, ho sento molt. (*Veus de fons.*) La gent és addicta al joc o és addicta a l'alcohol, aquí no hi ha fet diferencial –aquí no hi ha fet diferencial. No és possible que una persona sigui addicta al cava del Penedès i no sigui addicta al xampany francès. (*Remor de veus.*) No juguem en aquest tema, eh?, no juguem. Vostès no poden dir de cap manera que fan campanyes publicitàries per promocionar el seu joc. Això és inadmissible, és una barbaritat, científicament parlant; és una barbaritat. Quan es fa foment del joc, la gent no és addicta a una substància concreta d'una localitat concreta. La gent que es fa addicta al joc de Catalunya és addicta al joc de la resta de l'Estat. Per tant, com a mínim, no diguin barbaritats –com a mínim, no diguin barbaritats.

Mirin, aquesta diputada ha dit en aquesta cambra –i ho continuarà dient– que fa quinze anys aquest debat estava establert en termes similars, en relació amb el tema de les drogues. Fa quinze anys no es reconeixia –i això els ho puc dir des de la meua experiència professional– que l'alcohol era una droga, no es reconeixia que el tabac era una droga. No hi havia ni programes de prevenció ni centres que ho ateníen, perquè no es reconeixia això. Avui se sap i hi ha bibliografia internacional i hi ha experiències en els jocs que l'addicció al joc pot esdevenir una addicció tan problemàtica com l'addicció a les drogues o a l'alcohol. I vostès això no ho reconeixen, no ho reconeixen i, per tant, fan foment del joc i no generen recursos assistencials per fer-hi front.

I no vull acabar aquesta intervenció sense dir que en aquesta política d'increment de foment del joc vostès han tret un decret, el Decret de contingència, recentment aprovat, que regula o pretén regular el joc en un subsector, que vol dir no donar permisos fonamentalment al sector d'escurabutxaques, que per nosaltres això pot semblar una bona mesura, podria ser una bona mesura, però la qüestionem, perquè no significa globalment una reducció de l'impost del joc. I els diré per què. Vostès en contra de fer una aposta de reduir el joc en general, que és el que haurien de fer, fan una mesura en un sector que està baixant *de facto*; és a dir, el 1991 hi havia a Catalunya instal·lades 39.711 màquines; l'any 92, 37.645; l'any 93, 32.240. Per tant, de manera natural, hi ha hagut una reducció molt lligada a la crisi econòmica. El 94 hi ha hagut una petita recuperació, perquè també hi ha hagut una petita recuperació econòmica. Llavors, què fan vostès: en general promocionen el joc, i en aquest sector, en aquest subsector, volen fer una mesura que, teòricament, el que pretén és controlar-la. Per nosaltres aquesta

mesura no és creïble, perquè justament ho fan en aquell subsector que de manera natural ja ha anat baixat. Però, és més, la pregunta seria: a qui afavoreix aquest Decret? A qui afavoreix aquest Decret?

El nostre Grup ja va denunciar fa molt temps que, en aquests moments, la Generalitat ha autoritzat l'ajornament del pagament de les taxes a l'empresa més important d'aquest subsector. Un ajornament de 9.000 milions de pessetes; un ajornament inexplicable. Els diners que es recaptin, se'n disposa immediatament. Per què la Generalitat permet l'ajornament de 9.000 milions de pessetes a l'empresa més important d'aquest subsector? A quins interessos respon això? Escolti, els diners que es recaptin són diners que es tenen immediatament; per què les taxes s'ajornen 9.000 milions de pessetes durant un temps?

Sota la façana de limitar el joc, el que vostès fan és facilitar que un grup es faci amb el monopoli del mercat. I això són els interessos que hi ha darrere. No són interessos veritablement de limitar l'oferta del joc, que, a partir d'aquí hi estariem d'acord, i ens trobarien al seu costat. El que no s'hi val és precisament, en un subsector que ja està baixant, fer una mesura que aparentment és una mesura que el que vol és reduir i a la pràctica el que vol fomentar és una reducció, no una reducció, sinó un floriment d'un monopoli, de l'empresa més important del subsector.

Gràcies, senyor president, senyores i senyores diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular, el senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan es parla de les ludopaties es corre el perill de confondre la malaltia amb la mateixa pràctica del joc d'atzar. Creure que qualsevol manifestació dels jocs d'atzar és causa d'aquest tipus de patologia conduiria a restringir la llibertat dels ciutadans per tal de reduir els riscos d'un mal ús d'aquesta llibertat.

El joc és un fenomen social que es dona al llarg de tota la història humana, i tots els intents d'eradicació per part dels poders públics han fracassat i han generat, quan s'han prohibit, un submón al marge de la llei, amb la qual cosa sovint els mals provocats superaven de llarg els beneficis potencials d'una política antijoc. En la transició democràtica els poders polítics van entendre aquesta realitat i van assumir la necessitat de legalitzar el joc, tot establint forts mecanismes de control en definir-se com una activitat regulada per normes especials i sotmesa al règim d'autorització administrativa.

Per una altra banda, hem de tenir en compte que, des del punt de vista dels interessos col·lectius de Catalunya, ens interessa incrementar la participació de les loteries autonòmiques en el volum global de despesa dels catalans als jocs d'atzar. Per una raó molt senzilla: perquè es tracta d'un tipus de joc que genera ingressos corrents en favor de la Generalitat i que serveixen per finançar tot un conjunt de serveis essencials. La Generalitat de Catalunya oferta publicitàriament participar en uns tipus de jocs que no són de la gamma

dels que comporten un major risc de ludopatia i, per tant, no es pot, al nostre entendre, lligar aquesta publicitat de les loteries de la Generalitat amb l'expansió dels jocs amb major potencial d'addicció ludopàtica, com és el cas de les màquines escurabutxaques, dels bingos o dels casinos. Per tant, tot i considerant que els punts 1 i 2 es refereixen no només a la publicitat de joc feta des de la Generalitat, sinó també des de l'Estat, els votarem favorablement.

El Grup Parlamentari Popular considera que si només la Generalitat no promocionés les seves loteries no es reduiria la pràctica de jocs d'atzar, sinó que hi hauria un desviament a favor d'altres ofertes menys profitoses per a la nostra hisenda autonòmica i, evidentment, més profitoses per als seus col·legues del Govern central. Partint d'aquest fet i del reconeixement que el joc d'atzar és un fenomen universal, no ens podem oposar només a la promoció, amb tots els controls que es considerin convenients, d'unes loteries que comporten un risc ludopàtic menor i que, a més a més, generen uns recursos molt necessaris per a la nostra Administració. (*Veus de fons. Pausa.*) Jo no sóc tan radical, senyora Mayol; disculpin. (*Remor de veus.*)

El Grup Parlamentari Popular considera que la llibertat per ofertar jocs d'atzar i per jugar-hi ha de tenir els seus límits a garantir els drets dels consumidors, preservar els infants i adolescents i limitar-ne l'accés a les persones afectades per una ludopatia. En conseqüència, el Grup Parlamentari Popular votarà a favor del punt 3, tot demanant al Partit dels Socialistes de Catalunya que presenti, a través dels seus representants al Congrés, al *Congreso de los Diputados*, una iniciativa que permeti reorientar la publicitat de loteries de manera que garanteixi l'absència de l'apologia o d'incitació al joc per part de les autoritats que promocionen les loteries estatals.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula, en representació del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, no és per abusar de la paciència de la cambra en aquestes hores difícils i avançades de la segona jornada de sessió plenària que baixo fins aquí, sinó que ho faig pel gruix de l'atenció que desvetlla el debat sobre aquesta proposta de resolució presentada pel Grup Socialista i, molt especialment també, per la intensitat i per la densitat en continguts i argumentacions de la intervenció de la senyora Mayol, amb la qual intervenció jo he de dir que el meu Grup coincideix essencialment. No ens hem..., almenys no ho faré jo ara en aquests moments, no ens remuntarem a la història d'aquest Parlament ni a la història dels posicionaments del meu Grup polític i de cadascun dels grups polítics per recordar quina és la nostra posició en el tema del joc en general.

El tema d'aquesta mena de conducta, aquesta mena de cuquet, que algú en diria, evidentment nosaltres també entenem que és molt millor que estigui regulat, que estigui lega-

litat, que no pas que quedi fora de les conductes tipificades i legalitzades, perquè aleshores ens trobaríem amb situacions tan negatives com el que va ser en el seu moment la llei seca o com el que suposa, encara avui en gran mesura, un tractament essencialment policial del problema de les toxicomanies. Malgrat tot, entenem que les administracions, els governs, per regla general, mantenen una actitud que és gairebé inevitablement hipòcrita davant el fenomen del joc, i que a mi en recorda un producte que en els Estats Units es comercialitzava durant el període de la llei seca, que era una mena de recipient amb un concentrat de fruites, i a les indicacions del producte hi deia més o menys el següent, hi deia: «No barregeu aquest producte amb ics litres d'aigua perquè aleshores això generaria una fermentació i al cap d'ics hores aquesta fermentació generaria un licor d'ics graus de contingut alcohòlic.» I aquest producte es venia, i aquest producte era, d'alguna manera, el símbol o la mostra d'aquesta, diguem-ne, doble mesura.

Nosaltres, per tant, en essència, i a partir d'aquesta consideració, diguem-ne, d'aquesta conducta hipòcrita de les administracions en relació amb el joc, hem de dir que considerem positivament la proposta de resolució presentada pel Grup Socialista, però també entenem que és força possibilista, que és possibilista potser des d'un punt de vista positiu —si se'm permet la duplicitat en la qualificació—, perquè això és possible que la faci aprovable i que, evidentment, un pas sempre és un pas, però malgrat tot el meu Grup, el Grup d'Esquerra Republicana, entén que en aquests moments, sobretot en la mesura que s'estableixen lligams entre el joc i el compliment de determinades finalitats socials, una mica en la línia de quan aleshores les activitats teatrals eren considerades molt negativament i s'utilitzaven indirectament per subvenir a les necessitats dels hospitals, em sembla que aquest model de política social és un model arxisuperat; per tant i en conseqüència, dic que malgrat que valorem positivament els esforços que ha fet el representant del Grup Socialista i el sentit del seu posicionament, he de dir que, en nom del meu Grup, nosaltres ens abstindrem sobre aquest particular.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Font per pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Agrair, en primer lloc, l'interès dels diferents grups parlamentaris sobre el tema. Respecte a l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió al punt 2, dir que el Grup Socialista l'assumeix, per entendre que no desvirtua ni canvia substancialment, substancialment, el contingut del punt 2. Dir-li al senyor Enric Castellnou, cordialment, ben cordialment, que lamentem la posició seva sobre el tercer punt; entenem que les loteries de la Generalitat i els símbols, bàsicament, de la Generalitat i de Catalunya tenen un alt valor simbòlic, que hauríem volgut veure al davant d'un procés de ressituament del tema de la publicitat, encara que entenem —entenem— i respectem la seva posició.

Respecte a les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, hem de dir, senyora Mayol, jo li he de dir que personalment comparteixo pràcticament la totalitat de les observacions que vostè ha manifestat, encara que també li he de dir que la Moció presentada avui estava pensada per mirar d'establir un punt d'entesa, de màxima entesa, en el possible, en la mesura que no hi havien antecedents parlamentaris i que qualsevol referent parlamentari sobre el tema suposa una línia d'avenç i una referència a tenir en compte, i, per tant, això primava sobre el contingut de la Moció. Conseqüentment, si nosaltres acceptéssim les mocions del Grup d'Iniciativa, això no seria viable, i li he de dir, per tant, que no les acceptarem, reiterant encara que –personalment li ho dic– estic d'acord amb el fons de la seva intervenció, i segurament alguns dels objectius que vostè ha manifestat en algun moment del camí hauran de ser considerats i seria desitjable que fossin assolits.

Finalment, respecte a les intervencions del senyor Ariza, del Grup Popular, i d'Esquerra Republicana, dir que el Grup Socialista pren bona nota de les observacions fetes i que serem conseqüents amb les posicions dites.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Votarem la Moció: primer, el primer punt i el segon punt junts, i després el tercer.

Votem el primer i el segon punts.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Els punts primer i segon de la Moció han estat aprovats per 76 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

El punt tercer de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ara sí: aquest punt tercer ha estat rebutjat per 22 vots a favor, 55 en contra i 7 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats de Catalunya

El punt següent de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats de Catalunya, que defensarà l'il·lustre diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, en la Moció, aquesta Moció que defenso, subsegüent a la interpellació d'universitats, el primer que voldria fer és dir que potser el motiu principal de presentar-la és que la resposta del senyor conseller de Cultura sobre temes d'universitats, més que insatisfactòria, jo diria que va ser inexistent, en el sentit que va insistir sobretot en la història passada, però no ens va informar gaire –al-

menys, gaire concretament– sobre les intencions del Govern respecte a problemes actuals i importants –no petites preguntes–, com sobre el programa d'inversions i la subvenció ordinària a les universitats públiques de Catalunya.

Això no només, potser, contradiu la consideració que mereixeria el Parlament, sinó, fins i tot, la prioritat que diuen que per al Govern de Convergència i Unió té el tema d'universitats, i és que és una situació, a més a més, contradictòria, perquè davant de la manca d'informació del senyor conseller vaig ser jo que li vaig preguntar: «Bé, és veritat que aquest pla d'inversions tindrà un mínim de 65.000 milions de pessetes i potser podria arribar als 80.000 milions de pessetes fins al 2.000?» I no va satisfer la meua curiositat. A més a més, haig de reconèixer que les meves fonts d'informació no serien prou correctes, perquè resulta que en aquests moments es veu que les xifres estan entre un punt de partida de 60.000 milions de pessetes i, amb sort, arribar als 80.000 milions de pessetes –vaig ser massa optimista, encara, jo.

Però una mica –i és el primer punt, on es demana informació, d'aquesta Moció– queden, a part d'això, incògnites, encara, que són: suposant que aquestes quantitats que dic siguin les definitives, com es reparteixen, és a dir, quins plans d'inversió hi entren? Què passa amb els 25 o 28.000 milions que vaig dir que encara era deute viu de les universitats de Catalunya? Què significa això, que podria elevar-se a 80.000 milions de 60.000? És un pur eufemisme per dir: «Reconeixem necessitats fins a 80.000 milions, però només disposem de mitjans fins a 60.000 milions»? Queden, per tant, incògnites, i el que dic que és contradictori és que podríem dir: per què no se'ns va informar més? És que el Govern de Catalunya no tenia informació? És que era, per exemple, imprudent o inadequat donar-la en aquelles dates? Aquí està la contradicció, perquè resulta que la mateixa setmana el senyor comissionat d'Universitats va informar la premsa d'aquestes quantitats que jo els he dit –60.000 i 80.000 milions–, i per això les dono com a més definitives, i no em queixo que el senyor comissionat hagi informat. Jo, més que una queixa, constato una disfunció: per exemple, el diputat anterior que ha actuat en nom de la majoria s'excusava que no hagués pogut assistir el senyor conseller corresponent. És que aquí no hi ha senyor conseller corresponent per excusar-se.

Per tant, el que demanaríem és que es canalitzi d'una forma o altra la informació deguda, i per això ho posem al primer punt. Reconec que el primer punt, en part, és reiteratiu, perquè es demana presentar a la Comissió de Cultura el Pla d'inversions universitàries. Hi ha una esmena, aprovada en els pressupostos, i que ja és llei, en què es deia que durant el primer trimestre –que acabaria demà: el senyor Descals és molt optimista sobre el que es pot fer en un dia i mig–..., bé, potser encara hi ha possibilitats que quedi definitivament tancat aquest Pla d'inversions durant el primer trimestre, però, en tot cas, si presento aquest primer punt, que s'informi la Comissió de Cultura, és per dir: bé, potser més pràctic que el resultat de la interpellació és una compareixença, que

em sembla que seria molt més positiva i fructífera, del senyor comissionat d'Universitats davant de la Comissió de Cultura.

Passo al punt segon. En el punt segon es demana definir un programa d'atencions urgents a les universitats. Ja vaig exposar durant la interpellació la necessitat d'aquest programa; en alguns casos penso que es tracta de situacions d'emergència: el senyor Guitart es va referir, i comparativament amb altres comunitats autònomes, a quantitats globals de l'atenció universitària a Catalunya, i que no nego jo que siguin importants, però pensin que el fet d'haver creat quatre universitats noves a Catalunya és una cosa que comporta despesa, i que a l'hora de veure també l'atenció global es miri com està repartida aquesta despesa, perquè unes universitats podrien disposar de més recursos que altres.

Se'm pot dir, respecte a aquest pla d'emergència que algunes universitats sol·liciten, de dir: «Bé, el pressupost ja està tancat; això, no té sentit ni demanar-ho.» Si abans deia que era un cert inconvenient, perquè sembla que no hi havia cap conseller que fos interlocutor plenament responsable, encara que reglamentàriament ja ho sé que pot sortir qualsevol conseller, doncs, allò era un desavantatge, però potser l'avantatge d'estar a l'àrea de Presidència és que els petits retocs pressupostaris que representarien aquests programes d'emergència per a universitats serien realment molt petits, dintre de l'àrea global de Presidència, molt més petits que les desviacions que cada any hi acostumen a haver en els pressupostos.

Passo al punt tercer. En el punt tercer demanem agilitar els pagaments de les universitats i solucionar aquells contenciosos de partides pendents. Tots els que tenen alguna experiència de gestió sabran perfectament que tenir dificultats de tresoreria per a una institució suposa, de vegades, moltes més dificultats per a la gestió i un cost superior, sigui de crèdits de tresoreria, sigui que uns pagaments molt retardats comporten moltes vegades inferiors condicions de preu, no? Per tant, en el fons, aquest retard en els pagaments suposa per a les universitats disposar de menys diners efectius.

El punt quart. En el punt quart es demana que es presenti al Parlament un nou sistema de finançament. Haig de reconèixer que, com el primer, aquest punt és reiteratiu: això ja es va aprovar a la Moció 28/IV, del 6 d'octubre de 1993, o sia, fa un any i mig, i vam rebre un escrit de compliment del Govern, amb data 21 de març de 1994, això és, ara fa un any. En aquest escrit de compliment es deia entre altres coses, sobre aquest punt, que cal destacar els treballs en curs d'un equip d'experts. Jo ara, després d'un any, pregunto: és que encara estan en curs aquests treballs?, és que han arribat a alguna conclusió? I això d'un any i mig des de la Moció, un any des d'aquest escrit de compliment, pot semblar molt o pot semblar poc, però jo els recordaria, senyores diputades i senyors diputats, que la Moció que menciono, aquesta del 6 d'octubre del 1993, ahir va ser repetidament mencionada en aquesta sala, perquè en la mateixa Moció s'instava el Govern a consolidar un sistema propi d'ensenyament a distància. I és un tema segurament difícil, però això demostra que

quan el Govern hi té interès en un any i mig han pogut complir satisfactòriament la Moció, i no només complir en el sentit que ens informen al Parlament del projecte que tenen, sinó que ja ahir vam aprovar el Projecte de llei de creació de la Universitat Oberta de Catalunya, i, en canvi, en el tema aquest d'establir les bases del nou sistema de finançament, no és que no s'hagi aprovat la nova normativa: és que no en tenim informació. Sé que hi estan treballant, però potser estem igual que fa un any, que hi ha un equip d'experts que hi treballa.

Acabo amb el punt cinquè. En el punt cinquè es demana fomentar el coneixement social dels recursos i de les activitats de les universitats. Això ho faig potser per tranquil·litzar els diputats de la majoria, de Convergència i Unió: és a dir, molt sovint, nosaltres demanem que es faci un pla d'inversions universitàries —el pla no només suposa diners, suposa un millor aprofitament dels diners— i demanem, de vegades, un millor finançament i amb uns altres criteris; i algunes diputades i diputats podrien pensar que això ja és una mania, això de demanar diners per a les universitats. Per això jo els voldria fer constar que ens semblaria molt positiu que, junt amb aquesta exigència de més recursos, junt amb l'interès a prioritzar les universitats, que hi hagi un coneixement i control social de què es fa amb aquests diners i si són ben aprofitats.

Evidentment, del control, en tenen la funció els consells socials de les universitats, però ens sembla que seria bo que tota la societat conegués de quins recursos disposen les universitats, si estan ben o mal repartits, si s'usen adequadament... No he volgut incorporar en aquesta Moció cap element tècnic de dir: s'han d'usar tal tipus d'indicadors de nivell, de bon rendiment, de recursos que disposen les universitats, sinó simplement una cosa genèrica en què tots podríem estar d'acord que seria bo que la societat conegués de quins recursos disposen les universitats i com els administren a fi que tinguin els recursos necessaris i siguin ben usats.

Gràcies, senyor president.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. No hi han esmenes presentades; per consegüent, poden intervenir els grups. *(Pausa.)* El Grup Mixt hi renuncia. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. La Moció a debat incideix en la necessitat de les universitats públiques catalanes de disposar d'un sistema de finançament que garanteixi el compliment de les seves finalitats tant pel que fa a la formació superior com pel que fa a la recerca; uns objectius que ara no és possible complir per les minses dotacions pressupostàries i per la càrrega financera addicional a què les nostres universitats estaven condicionades derivada del I Pla quadriennal d'inversions del sistema universitari català, negociat en unes condicions que nosaltres considerem molt negatives, que comporten uns interessos al voltant dels 5.000 milions de pessetes anuals.

Parlar de les prioritats del Govern és, en definitiva, parlar dels creixements relatius, de les despeses assignades a cada matèria. I és evident que enguany, en la línia dels altres exercicis pressupostaris, el Govern ha incrementat les partides destinades a les universitats d'un 0,98%, quan la despesa global que augmenta el pressupost de la Generalitat per a enguany és d'un 5,9%. Això explica que les universitats no rebin més del 0,50% del PIB, enfront de l'1% de mitjana de la Unió Europea. És a dir, el nostre és un esforç pressupostari un 40% inferior al dels nostres socis comunitaris.

Les mesures proposades per aquesta Moció, o sigui el Pla plurianual 1995-2000 d'inversions i el Programa d'atencions urgents, en què entrarien les noves despeses corrents i l'atenció de la càrrega financera derivada del I Pla quadriennal, són propostes que tot i que s'haurien de treballar amb més detall ofereixen una resposta, almenys –podem dir– una resposta clara.

Per una altra banda, considerem imprescindible que el Govern procedeixi a l'agilitació dels pagaments a les universitats, com demana també un altre punt de la Moció, per tal de reduir l'impacte que aquests retards produeixen a les tresoreries de les nostres universitats. Ahir, amb la meua intervenció a l'aprovació de la Llei de creació de la Universitat Oberta, el Grup Parlamentari Popular va posar de manifest el malestar que es produeix a les nostres universitats per les grans diferències en la subvenció per alumne que reben segons la universitat on pertanyen. Per tant, considerem necessari fixar un sistema més objectiu de finançament de les universitats catalanes, amb la qual cosa també coincidim amb el punt de la Moció.

Tots estem d'acord que un finançament suficient és la clau de la qualitat de l'ensenyament universitari; sense un finançament adequat, no aconseguirem posar les nostres universitats al nivell que requereix el nostre país. El que no deixa de sobtar és que sigui el mateix Grup que proposa aquesta Moció el que no votés ahir a favor d'una esmena del Grup Parlamentari Popular en què el que es pretenia era justament garantir que les universitats públiques catalanes en cap cas haguessin de patir un descens en la subvenció que reben per alumne pel fet que es creïn noves universitats, és a dir, pel fet que es creés la Universitat Oberta de Catalunya.

Nosaltres, en coherència amb la nostra posició pel que fa a la necessitat de cercar solucions al finançament de les nostres universitats, sí que votarem a favor de tots els punts d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per anunciar que el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya votarà favorablement els cinc punts de la Moció; una moció, per cert, gairebé cartesiana, d'una contenció noucentista que contrasta amb la vibració modernista i, fins i tot, polèmica de la interpellació.

Pel que fa al primer punt, és bo que el Parlament conegui i ben aviat el pla anunciat pel Govern justament aquest darrer cap de setmana. Jo recordo que quan va tenir lloc el començament de curs a la Universitat Autònoma de Barcelona, els diaris es referien a les promeses que va fer el president Jordi Pujol davant els rectors de totes les universitats catalanes de donar prioritat a la despesa universitària. Aquí tinc un retall de diari: «Pujol es compromet davant de tots els rectors de Catalunya a donar prioritat a la despesa universitària.» I explica en la nota que és justament després de la intervenció del rector, senyor Carles Solà, que explica la problemàtica de les universitats en aquests moments per al seu finançament, quan el president Pujol diu: «No tinguin por que molt aviat això quedarà resolt, no solament per les quantitats, sinó pel nou sistema de finançament i perquè, fins i tot, en un any en què s'anuncien pressupostos restrictius, el tema d'universitats quedarà molt ben tractat, generosament tractat en relació amb altres temes.»

Pel que fa al segon punt, el Pla d'urgències, ja ha estat comentat quines són i que curiosament són urgències no tant de rehabilitacions d'espais que en aquests moments s'han demostrat que són fins i tot perillosos, sinó sobretot urgències de tresoreria, de pagaments, de venciments de crèdits, etcètera.

El tercer punt, les dades que va donar el senyor Cadevall sobre els pagaments pendents a mi em van semblar realment escruixidores, sobretot quan ens deia que un 25% de diners que la Generalitat deu a les universitats –ens deia ell– és reconegut pel Comissionat d'Universitats, però no pel Departament d'Economia i Finances; cosa que suposo que deu plantejar un d'aquells atzucacs difícils per a la gent que ha de saber si pot comptar o no amb uns diners que en principi han estat deguts però que no són consignats com a deguts per qui, en definitiva, els ha de pagar.

El quart punt; la sensació de greuge comparatiu pel que fa al finançament de les universitats justifica aquest punt que el Grup Socialista ens sotmet a votació. És un tema que se n'ha parlat molt i, per tant, el dono per explicat.

I, finalment, em sembla de molt interès –ho ha subratllat així ja el senyor Cadevall– el punt cinquè: fomentar el coneixement social dels recursos disponibles i de les activitats de les universitats de Catalunya. El dissabte del darrer cap de setmana, professors i alumnes d'Iniciativa per Catalunya que es mouen en el món universitari van celebrar una jornada i va ser curiós que justament els representants de les universitats, diguem-ne, perifèriques, de Lleida, Girona i Rovira i Virgili, ens van insistir en la importància que tenia tota una política de fer conèixer què significa la universitat com a element molt sovint de definició de territori i com a element d'obertura en un territori, i de crear un tipus de riqueses molt sovint no tangibles en els territoris per totes les coses que proposaven. I ens deien precisament això: és important fomentar aquest coneixement social dels recursos disponibles perquè la gent entengui que la inversió en universitats no és una inversió sumptuària, no és una despesa de més a més, sinó que és una despesa fonamental perquè el país vagi millor.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Molt breument; estem absolutament d'acord en els cinc punts d'aquesta Moció; coincideix, em fa l'efecte, amb el plantejament i amb els plantejaments de la majoria de grups de l'oposició. El primer punt coincideix també amb el que ja hem esmentat en parlar d'una moció nostra anteriorment. El senyor Cadevall és més magnànim encara i diu que el presentin, ja sense posar data, amb l'esperança que potser així arribarà a convèncer la majoria; de la mateixa manera aquest programa d'atencions urgents, que s'ha anat prometent, també seria necessari que fos definit.

El punt tercer és d'aquells punts obvis: agilitar els pagaments i solucionar el problema de les partides pendents; això és el que tothom demana a tothom, i nosaltres com a individus demanem als nostres creditors, i de qui som creditors —que és bastant més habitual— ens ho demana també amb tota rapidesa, i, per tant, seria necessari que l'Administració ho fes amb la universitat.

En el quart punt no només hi estem plenament d'acord, sinó que ja és un punt aprovat en aquest Ple, en una moció anterior —i com recordava el diputat proposant, senyor Cadevall—, en una mateixa moció on es demanava un sistema universitari propi a distància que en aquest mateix Ple hem aprovat i que, per tant, si era difícilós estudiar com fer un ensenyament no presencial universitari, també deu ser difícilós un finançament objectiu; però em costa pensar que una cosa ho sigui més que l'altra, i, en tot cas, també si en aquell moment ho vam proposar, doncs ara ho votarem a favor una altra vegada.

I, finalment, tot allò que serveixi perquè el coneixement social de les activitats universitàries estigui a disposició dels ciutadans o ciutadanes de Catalunya, doncs, està molt bé i estem d'acord que el Govern ho hagi de fomentar.

Insistim, doncs, que estem d'acord en aquests cinc punts i estem d'acord amb tot allò que sigui positiu per al món universitari de casa nostra, com en aquesta mateixa sessió plenària ja vam poder demostrar a la pràctica en el seu primer punt, en la Llei de reconeixement de la Universitat Oberta de Catalunya.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Marià Curto.

El Sr. CURTO I FORÈS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després de la intervenció que va tenir lloc en aquest Ple amb motiu de la interpellació que va presentar el diputat senyor Magí Cadevall al conseller senyor Guitart, la nostra conclusió és que després de vuit anys de política universitària del Govern de la Generalitat, i en el que fa referència a l'esforç pressupostari fet pel Govern des-

tinat a la millora de les condicions de l'ensenyament universitari a Catalunya, podem concloure —com deia— que aquesta política, aquest esforç, ha permès —com va dir molt bé el conseller— aconseguir diversos aspectes com són l'augment del nombre de places del sistema, passant de les 32.000 que hi havia en el curs 85-86 a 38.700 el 94-95; augmentar i diversificar el nombre d'ensenyaments, de 35 titulacions el 85-86 a 102 el 94-95; descentralitzar i territorialitzar el mapa universitari, contribuint així al reequilibrament territorial; augmentar la plantilla tant de personal docent com de personal administratiu i de serveis; augmentar les subvencions a les universitats, passant d'una dotació de 13.798 milions el 86 a 54.000 el 94; augmentar les dotacions de la subvenció per alumne, també, de 120.000 pessetes per alumne a 346.000 l'any 94, i, per últim i com a conseqüència del dèficit en infraestructures acumulat abans dels traspassos, el gran esforç assumit pel Govern de la Generalitat en matèria d'inversions universitàries; concretament parlàvem de 80.000 milions de pessetes en aquests vuit anys.

En segon lloc, a part d'aquestes fites aconseguides, és evident que tot i que en matèria universitària, igual com passa amb altres demandes socials com poden ser l'ensenyament o la sanitat, les necessitats sempre són superiors a les possibilitats; el que és cert és que Convergència i Unió, a través de l'acció del Govern de la Generalitat, ha fet de la política universitària una prioritat que ha permès situar el país en un bon nivell cultural i tecnològic, capaç d'assumir els reptes de qualitat, modernitat i competitivitat que demanda la societat actual.

Ara bé, dit això, el senyor Magí Cadevall ens presenta una moció, en nom del Grup Socialista, que mostra, en primer lloc, una sensibilitat i un interès pel tema que el nostre Grup també comparteix plenament. El fet d'aquest balanç que va fer el mateix conseller i que jo ara he fet en síntesi, el fet d'aprovar ahir mateix aquest Parlament la Llei que reconeixia la nova Universitat Oberta de Catalunya són exemples que demostren —com he dit— aquesta sensibilitat i aquest interès per la política universitària.

En segon lloc, de la Moció, el que realment planteja el senyor Magí Cadevall és la preocupació per determinats problemes actuals o de futur. I en aquest sentit la Moció planteja cinc punts on, com molt bé ha dit ell, alguns d'ells són, podríem dir, reiteratius i alguns d'ells, probablement, amb l'explicació que ara faré, es podrien evitar.

El punt primer demana, insta el Consell Executiu a «presentar a la Comissió de Cultura del Parlament el Pla plurianual d'inversions universitàries 1995-2000» i, en segon lloc, «definir un programa d'atencions urgents a les universitats per aplicar l'any 95». Bé, com sap el senyor Magí Cadevall i així també ho han comentat els diferents diputats que han intervingut amb anterioritat, la mateixa Llei de pressupostos d'aquest any, de l'any 95, preveu que el Govern presenti, precisament, aquest Pla plurianual, i està previst que es faci en els propers mesos. Per tant, és instar el Govern a fer alguna cosa a què la mateixa Llei de pressupostos ja l'obligava.

És evident que en el moment en què el Govern, juntament amb les universitats, estan definint aquest Pla plurianual, delimitaran, sobretot en les primeres anualitats, quines són les prioritats que assumeix d'acord amb les demandes de les universitats. Per tant, crec que el que hem de fer és esperar aquest Pla, que, com he dit i crec que el senyor Magí Cadevall coneix, està molt avançat i que ens portarà, probablement, a parlar no sé si de 60.000 milions o de 80.000, però, en tot cas, ens estem manejant amb unes xifres que s'apropen molt al que ha estat el volum d'inversions en els últims vuit anys. Per tant, parlar del mateix volum d'inversions per a sis anys en relació amb el mateix que va estar en vuit anys amb anterioritat vol dir que no solament es vol continuar amb una política important d'esforç pressupostari per dotar i augmentar i millorar la qualitat universitària a Catalunya, sinó que encara es vol augmentar.

El tercer punt parla d'agilitar els pagaments a les universitats i solucionar els problemes de les partides pendents. Bé, en relació amb aquest tema he de dir que hem de separar el que són els pagaments habituals per fer front a les despeses ordinàries de la universitat. Aquest tema sap, i em consta, i crec que tots els diputats interessats en el tema coneixen que la Generalitat està pagant puntualment les despeses per fer front, com he dit, a les despeses ordinàries. El que és cert és que hi ha un cert retard en determinades partides, sobretot, que fan referència a les inversions de l'any 94 i part de l'any 93. En definitiva, aquest retard que per una part és degut a la manca de liquidesa i la manca de tresoreria per part de la Tresoreria de la Generalitat, també és ben cert que també està condicionat per determinades discrepàncies que existeixen encara avui en determinades transferències del Govern central quant a les transferències —m'estic referint— no de competències, sinó de diners per a determinades actuacions, i per un altre costat també és cert que hi ha discrepàncies entre determinades aplicacions proposades per les universitats i criteris comptables i criteris pressupostaris del Departament d'Economia. Són discrepàncies, en tot cas, que crec que estan en vies de solució i que, per tant, són problemes habituals, per un altre costat, en les administracions, que espero que en la dinàmica normal polític-administrativa se solucionaran.

Per últim, ens planteja dos punts més, aquesta Moció, que diu: «presentar a la Comissió de Cultura del Parlament un sistema més objectiu de finançament de les universitats de Catalunya». En aquest sentit només puc anunciar —i, més ben dit, podria recordar perquè ja ha entrat al Parlament— que el mateix comissionat per a Universitats i Recerca ha demanat una compareixença davant la Comissió de Cultura a la qual, a part d'altres qüestions i dels temes que li vulguin preguntar els membres de la Comissió, té intenció de presentar una proposta de sistema més objectiva de finançament de les universitats. Per tant, ja hi ha aquesta voluntat, ja hi ha un compromís per part del Comissionat per explicar quina serà la posició i la proposta del Govern en aquest tema.

I per últim, tot i que el text que planteja la Moció ens pareix que resulta una mica ambigu i confús, «fomentar el co-

neixement social dels recursos disponibles de les activitats de les universitats de Catalunya», també he de dir que el Comissionat, juntament amb les universitats, ha endegat un programa per donar a conèixer les activitats de les universitats catalanes en matèria de docència, de serveis i de recerca, així com del seu potencial, esperant que aquest programa tindrà els efectes tant dins de Catalunya com fora de Catalunya, i principalment a l'àrea de la Unió Europea.

Per tant, senyores i senyors diputats, és per tots aquests motius que el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto.

Passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, es volen posar dempeus?

En contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'aplicació del PEIN

Passem al punt vintè, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'aplicació del PEIN, presentada pel diputat senyor Rafael Madueño. Té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la interpellació que vam substanciar el Ple passat sobre el Pla d'espais d'interès natural, jo plantejava que el PEIN havia significat per un cantó, quan es va aprovar el 92, una gran esperança, però que la seva aplicació havia significat una certa decepció; esperança perquè el 92 aprovàvem que es delimitava pràcticament el 20% del territori per a la seva aprovació, però una certa decepció perquè des de l'any 1987 no s'aprovava pràcticament cap espai protegit més, des de l'any 87, i que, a més a més, tot el desenvolupament econòmic que es demanava per a aquests espais i que significava, segons la previsió del PEIN, 11.000 milions de pessetes a aplicar en aquestes àrees, que, a més a més, coincideixen amb les més endarrerides del país o les més deshabitades..., pràcticament hi havia, segons els meus càlculs, un 25% de rebaixa d'aquestes previsions.

Per tant, la Moció que es presenta avui pretén donar un impuls a l'aplicació del PEIN i recuperar aquesta esperança que crec i penso —i no sóc l'únic i en vaig donar mostres el dia passat— que està una mica perduda. I, per tant, la primera Moció va en la línia, precisament, que anem a ampliar la protecció d'un espai que és la reivindicació històrica dels ciutadans de Catalunya i molt concretament dels moviments ambientalistes i ecologistes. El cap de Creus possiblement sigui el lloc més característic i simbòlic de la Costa Brava, aquesta costa que ha estat bastant agredida, com tots sabem, en el passat i possiblement també en el present. Més de set vegades hem presentat aquesta proposta al Parlament de Ca-

talunya, des de l'any 83: es va aprovar en el mateix Parlament de Catalunya, el 83, que s'havia d'iniciar la protecció del cap de Creus; fins al dia d'avui no ha estat possible, però nosaltres creiem que si s'aprova la creació d'aquest espai protegit donaríem un símbol important que el PEIN no ha sigut només una cosa formal, sinó que és una cosa concreta i real i podem desenvolupar-lo d'una forma més creïble per als ciutadans i fer que els ciutadans estiguin darrere de l'aplicació del PEIN. Per tant, és urgent, a més a més, la protecció del cap de Creus, perquè a més de les agressions que ha patit en el passat planegen algunes agressions en el futur: un camp de golf, un port esportiu, algunes urbanitzacions. Per tant, la protecció del cap de Creus pot significar que aquestes agressions no es portin a la pràctica, i això significarà que, si el Parlament de Catalunya dóna aquesta aprovació, donarem una gran confiança que això no serà possible. A més a més vull recordar que es donaria satisfacció al moviment ambientalista i ecologista. La Institució Alt-Empordanesa d'Estudis Naturals va recollir 12.000 firmes, signatures, demanant al president de la Generalitat que es declarés parc natural el cap de Creus, i en la trobada internacional que fa dos anys es va fer a Empúries, organitzada per la Fundació Eco-Mediterrània, una reunió internacional, també van demanar que es demanés parc natural el cap de Creus. Per tant, l'aprovació d'aquest parc seria realment un prestigi propi per al mateix Parlament de Catalunya, que donaria un impuls i credibilitat a l'aplicació del Pla d'espais naturals.

El segon punt va en la mateixa direcció, va en la direcció que proposava el Pla d'espais naturals, que deia clarament que «l'Administració de la Generalitat elaborarà els estudis oportuns» —per tant, fer plans i estudis oportuns— «i iniciarà actuacions administratives pertinents» —és a dir, per part de l'Administració— «per a promoure l'aplicació de les diverses modalitats de protecció especial, en aquells casos especificats a continuació». I a continuació donava tota una relació d'un parc nacional, divuit reserves naturals, sis parcs naturals, tres paratges naturals d'interès nacional. Jo crec que l'aplicació i la realització d'aquests parcs nacionals o parcs naturals és necessària per donar credibilitat al Pla d'espais. Si no es fa així estarem en una situació d'aquelles que diuen que el paper ho aguanta tot i que el Pla d'espais només és paper. Jo crec que necessitem realitzacions concretes si volem donar-li aquesta credibilitat i volem que els ciutadans reposin a darrere.

Jo no he posat en aquest impuls ni el parc nacional ni les reserves naturals perquè han de ser promogudes per llei; jo penso que és més difícil, i possiblement demanaria, evidentment, al Govern que iniciés aquesta redacció, però és evident que requereix un esforç diferent. Ara bé, els parcs naturals que jo presento aquí perquè es pugui aprovar l'inici de la seva declaració, ho diu el PEIN, però, a més a més, vull recordar que tots, tots els parcs naturals que es proposen en aquesta Moció han estat aprovats en aquest Parlament de Catalunya perquè el Govern presenti la seva aprovació. Del Montsec, vull recordar que el 1988, per unanimitat, la cam-

bra va demanar al Govern que iniciés la declaració del parc natural del Montsec, el 88. No s'ha fet. El 83 va demanar que es fes el parc natural de les Gavarres, el 83 el parc natural del Montsant-Prades, i el 83 la serralada dels Ports. No ha demanat —i és l'altre que poso jo aquí— l'Alta Garrotxa, però recentment va provocar també una resolució per unanimitat d'aquest Ple en el sentit d'avançar en aquesta direcció.

Per tant, no es fan unes propostes allò de dir, demanar la lluna. No, demanar alguna cosa que el Parlament ja va aprovar i que el PEIN reconeixia, i, per tant, demanem una cosa ben raonable; o que els paratges naturals d'interès nacional com són l'estany de Banyoles, el Montgrí-Medes o les capçaleres de les Nogueres de Vallferrera i la vall de Cardós són unes propostes —jo crec— bastant raonables. I no es demana que es facin per demà: es demana que es facin en el termini més breu possible, quan ja tenim aprovat que des del 88 o 83 s'havien de fer aquests parcs naturals. Per tant, jo crec —i és la demanda raonable que jo crec que fa el Grup Socialista en aquests moments— que el Govern ha d'iniciar els passos per declarar aquests espais naturals si volem recuperar el que jo dic, l'esperança perduda o la credibilitat d'allò que aprovem en el Parlament de Catalunya, i després som nosaltres els primers que ens hem de creure que això és bo per al país; si no, no ho hauríem d'aprovar.

La tercera Moció fa referència a la necessitat de redactar els plans especials dels espais protegits. Declarar un espai protegit i no fer un pla especial, és a dir, què es pot fer i què no es pot fer, és un origen de conflictivitat permanent. La conflictivitat que genera la declaració d'un parc i no fer el Pla especial ja va ser detectada per organitzacions internacionals, l'UICN o altres organitzacions, que van dir: quan es declara un espai protegit, s'han d'ordenar els recursos que allà es volen protegir, si no, es genera una conflictivitat amb els ciutadans que viuen en aquella zona perquè volen saber a què atènyer-se, què poden fer i què no poden fer.

Per tant, és necessari, quan es declara un espai protegit, fer el Pla especial. I així ho deien les nostres lleis. Quan vam declarar l'espai protegit del Pedraforca el 82, ja en un article es deia: «Es redactarà el Pla especial i ho faran el Departament d'Agricultura i el Departament de Medi Ambient», el 82. Doncs, el Pedraforca encara no té el Pla especial. I així podríem seguir un reguitzell, així: el parc del Cadí-Moixeró, el de l'Alt Empordà, el de Poblet, l'Albera, el Delta de l'Ebre, Montserrat i l'últim Aiguestortes, el Parc Nacional d'Aiguestortes, un parc nacional que encara no té el pla especial, i en un article, precisament, concret i ben concret, deia que en un any havia d'estar el pla especial redactat.

Per tant, el que es demana en aquesta Moció crec que és una cosa molt raonable i, a més a més, seria el compliment de la mateixa Llei, és a dir, que abans de final d'any tinguéssim, dels espais que tenim protegits, redactat el pla especial, i per als espais que hem declarat en el PEIN, que són molts, són cent quaranta-quatre, és evident que, a pesar que han passat dos anys, seria una barbaritat dir que en dos anys es redactin cent quaranta-quatre plans especials, això seria una barbaritat; una barbaritat perquè no es poden fer tots de

cop i de pressa. Han passat dos anys, se n'han iniciat cinquanta-nou, és una cosa positiva; el Govern ha fet un esforç redactant cinquanta-nou plans especials, però s'han d'anar aprovant, és a dir, anar-los redactant, anar-los aprovant, perquè així els ciutadans d'aquelles zones estiguin tranquils, que sàpiguen el que poden fer; fer-los amb la participació dels ajuntaments i amb la participació dels ciutadans, no fer-los des d'un despatx. Això és evident.

Jo crec que s'ha de diferenciar molt entre els espais ja protegits i els que va protegir el PEIN. Uns fa alguns dotze anys, l'últim sis anys, i no té pla especial; en canvi, els últims és evident que s'han de fer més lentament, i el que demanem és que s'acceleri la seva redacció.

El quart punt que nosaltres demanem és que el Programa de desenvolupament econòmic, bàsic, que jo mantenia que dels 11.000 milions de pessetes hi havia una certa manca d'aplicació d'aquests recursos, i jo xifrava en un 25% menys del que deia el mateix programa..., el conseller va dir que no, que realment s'estaven aplicant aquests recursos. Jo penso que és molt important que aquells recursos s'apliquin en unes zones que –com he dit abans– els necessiten, i, sobretot, perquè necessitem que recolzin el pla especial, i recolzar-lo només vol dir que millorin econòmicament aquests ciutadans perquè, si no, si només veuen limitacions, prohibicions, no el recolzaran, i, en aquest sentit, demanem que es redacti un informe, però no un informe simplement formal, sinó un informe per veure com s'està impulsant i com s'estan aplicant aquests 11.000 milions de pessetes, que nosaltres veiem que no es dona aquest impuls que nosaltres reclamem.

I, per últim, es demana una cosa molt concreta, i és que sempre hem demanat que hi hagi un lloc, una experiència que demostris als ciutadans que això és positiu, i per això hem reclamat el pla pilot de foment i per a la millora de les condicions socio-econòmiques de la comarca del Pallars Sobirà, no perquè ens ho inventem nosaltres, sinó perquè ho diu el PEIN. El PEIN diu que es farà aquest pla pilot del Pallars Sobirà, per al foment de les condicions socio-econòmiques per a la comarca del Pallars Sobirà. Han passat dos anys i escaig de l'aplicació, aquest pla crec que és necessari que es redacti, perquè significarà un exemple per a la resta de ciutadans, i, per tant, seria molt interessant, ja que ho diu el PEIN, a més a més, que ho aprovem aquí, que donarem aquest impuls.

I l'últim punt, que es referia al Pla –si no ho recordo malament– integrat del delta de l'Ebre, el retirariem, perquè durant la tramitació d'aquesta interpellació s'ha presentat per part del Govern, i, en fi, ja discutirem en el seu moment el seu contingut, però com que aquí el que es demanava és que es presentés i s'ha presentat, nosaltres retirariem aquesta Moció.

En definitiva, en aquesta Moció vegin una postura positiva, una postura d'impuls de recuperar la confiança que nosaltres creiem que està una mica perduda, en el sentit que no s'ha aplicat el PEIN amb la intensitat que seria necessari, i aprovant aquestes mocions nosaltres creiem que podríem recuperar aquesta confiança.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. Hi han presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el d'Iniciativa per Catalunya. Per Convergència i Unió, té la paraula el senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor Madueño, avui ho ha repetit, en fer la substanciació de la interpellació va fer una àmplia crítica del desenvolupament del PEIN, fins i tot qualificant-la –i avui també ho ha dit– com a decebedor o va dir: «una gran decepció». (*Remor de veus.*)

De totes maneres hem de dir i li haig de dir sincerament que el to que va utilitzar va ser un to constructiu i un to, jo diria, molt prudent, que també l'ha utilitzat en la Moció d'avui. Però en la Moció d'avui hem de dir també una cosa, que em semblaria a mi que, en fi, els arguments que li va donar l'honorable conseller van fer forat o van fer efecte, perquè a la interpellació va utilitzar una tirallonga de crítica en l'aplicació del PEIN, va parlar d'àmbits d'aplicació, plans especials, delimitació d'espais, planificació d'ajuts, pressupostos, etcètera, i avui ja la Moció se centra en uns punts molt concrets; en uns punts molt concrets que –com he dit abans– són plantejats en un to molt constructiu, en un to que crec que és positiu que intentem que l'esperit d'aquesta Moció, doncs, prosperi, i és en aquest sentit que nosaltres hem presentat tres esmenes. Tres esmenes que em semblaria que es poden acceptar i que recomano que s'acceptin, en el sentit que permetrien que, almenys aquest esperit de la Moció que nosaltres compartim en molts punts, amb certes matisacions que ara diré, doncs, pogués prosperar.

Respecte al primer punt, que és la declaració de parc natural del cap de Creus, hem de dir..., bé, perdó, m'agradaria destacar-li que –em sembla que vostè ja ho ha dit també– en el PEIN diu, d'entrada, que «el Programa de desenvolupament del PEIN no preveu la declaració de parc natural, sinó d'un avantprojecte legislatiu que determina els mecanismes adients per assolir la protecció de la gestió integrada dels espais naturals». Així mateix estableix que «es promourà la declaració com a reserves naturals d'alguns àmbits marins». Bé, una cosa: el que sí que és segur que no queda massa clar és que la figura de parc natural sigui la més adequada per al cap de Creus, i m'explicaré. El parc natural, no cal que els ho digui, és una figura que contempla, doncs, sobretot la protecció del medi natural, però fent-la compatible amb les explotacions pròpies d'aquest entorn o d'aquesta zona. En el cas del cap de Creus, pràcticament, parlar d'explotacions, que en aquest cas es referirien més que res, potser, a agrícoles i ramaderes, no en podem parlar, no n'hi ha, d'explotacions. Per altra part, el cap de Creus té unes particularitats molt específiques: al cap de Creus, d'entrada, ja tenim un aflorament rocós, que és el considerat més vell del continent europeu; tenim, per exemple, uns fòssils; tenim un fons marí importantíssim; tenim un valor faunístic i botànic molt gran; fins i tot diríem que tenim, en la part del fons marí, evidentment, tenim vaixells enfonsats. O sigui que hi ha una

quantitat de factors dins del cap de Creus que el fan molt peculiar i molt especial, i, per tant, vol dir que també se li hauria de buscar una figura molt adequada que permetés, doncs, assegurar la protecció o la màxima protecció de tot aquest conjunt. M'havia descuidat també que hi ha un tema molt important, que és la part de monuments romànics: Sant Pere de Roda i altres en són alguns. O sigui que el cap de Creus en si, com a conjunt, té unes característiques tan particulars que limitar-nos a parc natural, que és la figura –com deia– que busca la protecció del medi natural fent-lo compatible amb les explotacions, no hi encaixa del tot. Això no vol dir que es descarti la possibilitat de fer un parc natural.

Ara bé, en aquest moment el Govern de la Generalitat el que està estudiant és la possibilitat de declarar-lo paisatge protegit. «Paisatge protegit» és una figura que en la nostra legislació catalana no existeix, aquesta és la veritat, però, en canvi, està molt reconeguda, totalment reconeguda per la Unió Internacional per a la Conservació de la Natura, i, per tant, és en aquesta figura que en aquest moment s'estan centrant els estudis.

O sigui, en definitiva, nosaltres hem presentat una esmena que vindria a dir que abans del 95, com que la voluntat del Govern és autènticament la de protegir aquesta zona, perquè, ja ho dic, té un gran valor ecològic i paisatgístic, l'esmena que nosaltres hem presentat és que abans de finalitzar el 95 es presenti un text legislatiu en aquesta cambra per a la protecció del cap de Creus, amb base en el seu gran valor ecològic i paisatgístic.

Llavors, naturalment, en el transcurs del debat d'aquest Projecte de llei seria el moment, en fi, de matisar l'àmbit d'aplicació, les estrictes aplicacions de cada cosa, o sigui que entengui en aquest sentit que la voluntat de Govern, absolutament, és la de protecció màxima d'aquesta zona, que té uns factors i uns valors tan importants, buscant una figura que, precisament, encaixi amb garantir que cada una d'aquestes particularitats sigui ben protegida.

Crec que és una esmena que dóna molta satisfacció, jo diria pràcticament tota la satisfacció, al text de la Moció, perquè es garanteix la protecció del cap de Creus, i, sobretot, també es garanteix en un termini com és el que demana el Grup Socialista, en aquest cas abans del 95.

Quant al segon punt, aquest sí que avanço que el votarem en contra, i li exposaré els motius. El Programa de desenvolupament del PEIN, en l'apartat 3.1, que crec que vostè també ho ha reproduït, diu que «l'Administració de la Generalitat elaborarà els estudis oportuns i iniciarà les actuacions administratives pertinents per promoure l'aplicació de diverses modalitats de protecció especial, en aquells casos especificats a continuació»; vostè això crec que ho ha llegit també abans. No parla, doncs, de declarar aquests espais, sinó d'efectuar les actuacions necessàries per a promoure aquesta declaració. Tant el DARP com el Departament de Medi Ambient han promogut estudis de base en la majoria dels espais que vostè menciona en la mateixa Moció; s'han fet de l'Alta Garrotxa, de Prades, dels Ports de Tortosa, de l'estany de Banyoles, i altres. En el cas de l'Alta Garrotxa, actual-

ment ja s'ha finalitzat la tramitació de les normes especials de protecció, promogudes per Medi Ambient, d'acord amb una resolució parlamentària que també vostè ha esmentat. Paral·lelament, també s'ha iniciat el Pla especial, d'acord amb el que disposa el PEIN. També s'ha iniciat el dels Ports de Tortosa. S'han presentat precisament fa molts pocs dies els treballs de base als consells comarcals i ajuntaments d'aquella zona. Així mateix, s'ha donat inici també al de l'estany de Banyoles.

Finalment, també, no creiem oportuna ni necessària tampoc la declaració massiva d'espais naturals. El mateix PEIN diu que no val la pena anar declarant espais naturals si no va acompanyat d'una garantia de gestió i sobretot de recursos, perquè aleshores el que representaria de cara a un espai natural, sense que es pensi ja que hi ha uns recursos adients i una gestió adequada, fins i tot pot ser contraproductiu amb aquesta declaració. La sola existència del PEIN –no ens enganyem– ja és una garantia de protecció d'aquests espais. I, a més, si encara s'han fet els plans especials, doncs, és una garantia suplementària, que, per tant, dóna molt més aval que aquesta protecció pugui ser eficient. Ho sigui que en aquest sentit nosaltres aquest punt, per aquests motius, doncs, li haurem de votar en contra.

Quant al punt 3, que és el d'«aprovar abans de final d'any els plans especials d'actuació dels espais naturals d'especial protecció i accelerar el procés d'elaboració dels plans especials i de la delimitació definitiva dels espais continguts en el PEIN», aquí hauríem de dir, en primer lloc, que cal diferenciar el cas del que són els espais naturals que formen..., per part del PEIN, i d'aquells que, a més, tenen la condició d'espais naturals de protecció especial. El Departament de Medi Ambient ja ha iniciat la redacció dels plans especials de cinquanta-vuit; vostè ha dit que eren cinquanta-nou, doncs, són cinquanta-vuit espais del PEIN, alguns dels quals són a punt de l'aprovació definitiva pel Govern. A més, es preveu iniciar enguany la tramitació del Pla especial del paratge natural d'interès natural del massís del Pedraforca, com vostè també ha dit. Aquest volum de treball fa que els serveis tècnics de la Direcció General de Patrimoni, encarregats de la redacció i la tramitació d'aquests plans, es trobin absolutament col·lapsats, diguem-ne, de tantes noves demandes, i cal assenyalar també que, d'acord amb la Llei 12 del 85, d'espais naturals, la declaració d'un espai natural de protecció especial no implica l'obligatorietat d'un pla especial.

Aquí una cosa: en aquest punt de la Moció nosaltres estàvem disposats, més ben dit, volíem votar separatament a partir d'«accelerar el procés d'elaboració», però hem de dir que hem notat que hi hauria aquí una incongruència, diguem-ne. Vostè diu: «accelerar els processos d'elaboració dels plans especials i la delimitació definitiva dels espais continguts en el PEIN». Aquí, tots sabem que el Pla especial és el que fixa la delimitació, o sigui que el Pla especial –no ens enganyem– és el que fixa la delimitació, el que estableix la normativa específica i, sobretot, el que programa les actuacions. Per tant, dir: «fer el Pla especial i la delimitació»

hem considerat que era una cosa, en fi, doblada, i és en aquest sentit que hem presentat l'esmena, que nosaltres considerem que aclareix molt més el que vostè vol, que és: «accelerar la redacció dels plans especials», tal com es diu, «de protecció del medi natural i dels paisatges necessaris per al desplegament del PEIN». O sigui que, aquesta esmena, entengui-la només, potser, com a més aclaridora, però al final és exactament el contingut que vostè posava en el segon paràgraf. O sigui que, en cas d'acceptar aquesta esmena, pràcticament donaríem compliment al que vostè demana en el punt tercer.

Respecte al punt quart, hem de dir que el DARP ja presenta cada any en el Parlament un informe sobre l'estat i l'estratègia de protecció, conservació i millora dels espais naturals, en compliment de l'article 8 de la Llei 12/95. Actualment, encara s'està treballant en l'informe del 94; s'hi inclouen totes les actuacions que s'han realitzat d'acord amb el PEIN. Encara falten dades del 93. Hi ha unes dificultats tècniques molt grans per arribar a fer aquests informes, fins i tot en aquest moment no es tenen totes les dades, fins i tot, necessàries per saber el que s'ha fet en el capítol d'ajuts forestals. Parlant amb franquesa: no veiem de cap manera que amb tota la bona voluntat es pogués complir el que es demana en aquest punt, i, per tant, sincerament, doncs, preferim votar-lo en contra.

I ara podríem passar al punt cinquè. En el punt cinquè vostè demana el pla pilot del Pallars Sobirà. Hem presentat també una esmena perquè considerem que un pla pilot, evidentment, si no té un pla especial per damunt que marqui les directrius, no té una efectivitat. Com que en aquest moment vostè sap que està a punt d'aprovar-se ja el pla especial de protecció de les capçaleres de la Noguera de Vallferrera i de la Noguera de Cardós, aquest és com un barret, diguem, que podria marcar les directrius per a l'aplicació d'aquest pla pilot del Pallars Sobirà; hem presentat aquesta esmena en el sentit de si..., de presentar, en el més breu termini possible, el pla pilot del Pallars Sobirà, però en el moment que ja estigui aprovat definitivament el pla especial d'aquestes capçaleres que li deia. És senzillament perquè, com deia, tinguem unes directrius ja clares de com s'ha de redactar aquest pla pilot. El més adient seria que fossin dos o tres els plans especials que afectessin aquesta zona i que poguessin marcar les directrius, però hem pensat que per a donar-hi més celeritat, precisament, i per a poder fer aquest pla pilot tan aviat com fos possible, amb un de sol es podria sortir del pas, i per això hem presentat l'esmena.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner. El Grup d'Iniciativa per Catalunya també ha presentat una esmena; per defensar-la, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, defensaré, com és natural, la meua esmena, faré el posicionament en relació amb els cinc punts en què ha quedat aquesta Moció, i alhora també em manifestaré amb referència a les esmenes que han estat presentades pel

Grup de Convergència i Unió, per al cas que siguin o no acceptades pel Grup Socialista.

Bé, aquesta Moció que ha presentat el senyor Madueño, que no podria ser menys venint d'ell, que és una moció rigorosa i constructiva, comença per un punt primer; jo faré la distinció per punts, i en cada punt em referiré al que diu la Moció i també al que diuen les esmenes, si n'hi ha —ho dic perquè em sembla que d'aquesta manera quedarà una mica més clara la nostra posició.

El punt primer parla de l'aprovació, abans de finals de 1995, de la creació del parc natural del cap de Creus, d'acord amb el que es diu al PEIN, pel seu gran valor ecològic i paisatgístic, i sobretot davant de la seva vulnerabilitat, motivada per les pressions a què està sotmesa la zona. Nosaltres no podem fer més que coincidir amb el que diu aquí el senyor Madueño, entre altres coses perquè hem presentat ja moltes vegades iniciatives també en aquest sentit, denunciant, per exemple, l'excés d'edificació a Guillola, oposant-nos frontalment a la construcció del port esportiu a Portlligat, i pensem, per tant, que aquest punt és important i acceptable i votable favorablement, i també ho seria —i ho he de dir—, des del nostre punt de vista, l'esmena que presenta en aquest cas Convergència i Unió, perquè pensem que la figura del parc natural pot ser una bona protecció per al cap de Creus, però la veritat és que també podem establir per llei fins i tot figures que millorin aquesta protecció. Jo he vist en els últims dies a la premsa un projecte de protecció especial, especial del cap de Creus, que fins i tot contempla la possibilitat d'impedir el fondejament de les embarcacions al cap de Creus en sentit estricte, em sembla que des de Culip fins a la Fredosa, i al cap Norfeu, des de Jóncols fins a Montjoi, i, a més a més, contempla també altres possibles instruments de protecció de les espècies, tant terrestres com les marines. Per tant, entenem que aquesta esmena de Convergència i Unió, si s'accepta, també és perfectament votable. Nosaltres pensem que és absolutament imprescindible, com hem dit, acabar —acabar— amb la degradació i amb els problemes que té aquella zona, que té aquella zona des de tots els punts de vista, i, per tant, hi insisteixo, en qualsevol dels casos, nosaltres li donarem suport.

Al punt segon nosaltres hem presentat una esmena. Hem presentat una esmena perquè pensem que el retard es produeix especialment a l'hora de redactar i aprovar els plans especials; per tant, diem: d'acord, d'acord, senyor Madueño, a aprovar en el termini més breu possible la creació dels parcs naturals, però que s'acceleri la redacció dels plans especials d'aquests parcs; d'aquests parcs, hi insisteixo, redactats d'acord amb la modificació que el mateix senyor Madueño ha introduït quant a la terminologia. I també hem fet nosaltres una divisió en aquest segon apartat, perquè pensem que la proposta de creació dels paratges naturals d'interès nacional especificada en el PEIN és una altra cosa, i que, per tant, queda més clara aquesta separació, aquesta divisió.

Nosaltres, en relació amb el punt tercer, hem de dir que ens sembla millor la redacció inicial presentada pel Grup

Socialista que l'esmena de Convergència; òbviament, en qualsevol cas, fins i tot en el cas que s'acceptés aquesta esmena, també hi votarem favorablement, però ens sembla millor perquè pensem que aquesta distinció que es fa, aquest posar l'accent en els plans especials dels actuals espais naturals d'especial protecció i accelerar el procés d'elaboració dels plans especials i la delimitació definitiva dels espais continguts en el PEIN és molt més concret i molt més ampli que el que proposa l'esmena de Convergència.

Votarem també, com és obvi, favorablement el punt quart.

I, en relació amb el punt cinquè, que també hi ha una esmena del Grup de la majoria, des del nostre punt de vista el que pot fer és retardar el que, per una altra part, estem exigint, perquè el que diem és «presentar en el termini més breu possible» —diu la Moció— «el pla pilot de foment per a la millora de les condicions socio-econòmiques per a la comarca del Pallars Sobirà previst en el PEIN...» Aquí afegeix l'esmena que això a partir de l'aprovació definitiva del Pla especial de protecció de les capçaleres de la Noguera de Vallferrera i la Noguera de Cardós, la qual cosa vol dir que ens està posant una condició per a allargar en el temps el que aquí s'exigeix. En qualsevol cas, també si s'acceptés l'esmena de Convergència, tot i que insisteixo que ens agrada més la redacció original, nosaltres li donaríem el nostre suport.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Ara poden intervenir els grups no esmenants. *(Pausa.)* El Grup Parlamentari Mixt hi renuncia. El Grup Parlamentari Popular? *(Pausa.)* El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Pla d'espais d'interès natural ens ofereix un conjunt d'instruments per a habilitar polítiques sectorials de protecció dels nostres espais de més valor ecològic, i hem de reconèixer que aquestes possibilitats no han estat concretes, no s'han desenvolupat les declaracions del parc nacional, de parc natural i de reserva natural previstes; tampoc s'han portat a terme els respectius plans especials de protecció, etcètera.

Creiem que la política d'equilibri territorial i d'arranjaments aprovada al Pla territorial de Catalunya en aquest Parlament passa per plantejar-se seriosament la combinació de polítiques que afectin el medi ambient, amb accions de promoció, sobretot des dels punts de vista social i econòmic. Estem, sobre el paper, al voltant d'un 21% de la superfície de Catalunya considerada protegida, però en no concretar-se les diferents formes de protecció d'aquest espai, la realitat és ben diferent a allò que reflecteixen els mateixos papers.

Entrant en els sis punts d'aquesta Moció, nosaltres donarem suport als sis punts perquè els punts 1 i 2 representen, entenem, la concreció de parc naturals proposats en el PEIN; el punt 3, per ser la clau legal per a fer efectiva aquesta protecció a la resta d'espais definits al PEIN, sense limitar-se als parcs naturals; els punts cinquè i sisè s'adrecen, entenem nosaltres, precisament a aconseguir un desen-

volupament econòmic i social integrat, dins d'una política de defensa mediambiental, i que afecten especialment dos espais que requereixen una actuació que, segurament, per als entesos és prioritària, com és el Pallars Sobirà i com és el delta de l'Ebre, i, finalment, el punt quart, per tal que aquesta cambra —és el que es demana a la Moció— pugui controlar un nivell d'eficiència assolit pel Consell Executiu en l'aplicació del PEIN i dels programes de foment del desenvolupament econòmic i social d'aquestes zones afectades, la qual cosa creiem que també nosaltres compartim.

Per consegüent, resumint, senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular recolzarà tots els punts d'aquesta Moció socialista.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per a posicionar breument el meu Grup polític, donat que aquest mateix diputat en el pròxim Ple tindrà la possibilitat de substanciar tres interpellacions, totes tres relacionades amb temes d'espais protegits, parcs naturals i PEIN. I, per tant, entrant ja en concret en aquesta Moció, nosaltres votarem favorablement els sis punts —votarem favorablement ara a cinc, donat que el darrer punt ha estat retirat—, i hi votarem favorablement perquè pensem que hi ha una part d'aportació ideològica, diguem-ne, de discurs, però que bàsicament, tant la interpellació que es va substanciar en l'anterior Ple com aquesta Moció, el que reflecteixen són diferents punts d'incompliment de la legislació del PEIN, i, per tant, que s'hauria de votar, per part de tots els grups presents a la cambra, a favor dels cinc punts que estan sotmesos a votació, ja que, bàsicament, com he dit, el que fa és reivindicar el compliment de la lletra, del text del PEIN.

Ens sembla especialment remarcable d'aquesta Moció el seu primer punt: aprovar abans de finals del 95 —com comença el primer punt d'aquesta Moció— la creació d'un parc natural al cap de Creus; crec que és una reivindicació que molts grups polítics d'aquesta cambra han anat mantenint al llarg de la seva representació parlamentària, i creiem que ara seria un bon moment perquè això fos possible.

Hem llegit amb atenció la primera esmena presentada pel Grup de la majoria, la de Convergència i Unió, en què fa un petit canvi sobre el redactat d'aquest primer punt, i el que presenta, doncs, és la presentació al Parlament de Catalunya, abans de finals del 95, d'un projecte de llei de protecció, sense especificar en quina figura s'està pensant. Abans, el senyor Moliner, en la seva explicació, ja ha dit que estaven mirant si seria de major o menor utilitat la figura de paisatge protegit en relació amb el parc natural. Bé, això, doncs, com que és una figura que no existeix a Catalunya i que, per tant, en primer lloc caldria definir-la, doncs, ja ho veurem més endavant.

En relació amb el tema del parc natural, sí que és veritat el que deia el senyor Moliner, que és una figura, diguem-ne, adequada per a espais grans, tipus cap de Creus, i, per tant,

adequada en aquest sentit, però que té un nivell de protecció feble, dintre del que són les diferents figures de protecció de l'espai. Per tant, sí que hi estaríem d'acord si s'utilitzés algun element per a incrementar aquesta protecció. De tota manera, les reserves que tenim en relació amb aquesta esmena que presenta Convergència –i que no per aquest motiu deixaríem de votar-la a favor, si el Grup que presenta la Moció l'accepta– és que aquí probablement estem davant d'una dilatació del temps, d'un espai que s'ha de protegir amb urgència i amb el mínim de dilatació possible, i, a més, en el plantejament que ha fet el senyor Moliner i en els tipus d'aprofitaments que ha dit que es tenen actualment en el cap de Creus, creiem que se n'han oblidat dos d'importants: un a nivell de sòl, que són els aprofitaments turístics, hi ha diferents indrets en què hi ha aprofitaments turístics del Cap de Creus, i segon, i més important –joestic segur que formava part d'un lapsus momentani–, que és la pesca, com a aprofitament de les reserves que hi ha en el litoral del cap de Creus, i que en bona part centra el nucli de la discussió del cap de Creus. Moltes vegades..., recordem tots quan es va produir l'intent de fer el campionat del món de pesca submarina, etcètera; és un element bàsic, fonamental, vinculat a l'espai terrestre, per dir-ho d'aquesta manera, del cap de Creus, i, per tant, sens dubte, ho hauria de contemplar.

Pel que fa referència als punts 2 i 5, nosaltres aquí el que veiem és que fa una denúncia i proposa unes solucions en els diferents incompliments que menciona del text del PEIN, com ja he dit abans; denuncia també que hi ha un baix nombre de plans especials dos anys després d'haver-se aprovat el PEIN, la qual cosa és certament preocupant, tal com han dit els diferents grups que aquí han intervingut anteriorment. El PEIN, com vostès saben, doncs, és una protecció-marc que, de fet, permet fer qualsevol cosa en aquests espais, per bé que es necessiti un estudi d'impacte, i, per tant, el que determina, el que precisa el grau de protecció d'un espai que està en el PEIN són els plans especials, i, per tant, és el que dóna credibilitat a aquest espai que està inclòs en el PEIN i és el que permet dotar-lo d'una protecció efectiva. I, per tant, nosaltres pensem que és urgent que s'aprovin aquests plans especials. Sens dubte és també una bona notícia el fet que s'hagi, s'estigui treballant i es continuï treballant en diferents espais del PEIN que fins ara no tenien cap altra protecció que no fos el fet d'estar inclosos en el PEIN i que, com ja he dit abans, era una protecció petita. Però és un bon moment el fet que s'estigui accelerant aquest Pla –«accelerant»–, que, per cert, és una de les mocions, una de les esmenes a la Moció, al punt 3 de la Moció que presenta el Grup de Convergència, que nosaltres també, en el cas que fos acceptat pel Grup proponent, també l'acceptaríem; és clar que ens agradaria que delimités les unitats d'aquesta acceleració, és a dir, què significa aquesta velocitat partit per temps aquí, i que aquí vindria traduïda, diguem-ne, per terrenys aprovats en plans especials partit per any, no? Ens agradaria saber ben bé com es produirà aquesta acceleració, perquè, és clar, imaginin, una acceleració sobre 1 en dos anys és ben poqueta cosa, no? Només que en facin tres en

dos anys ja s'haurà produït una acceleració, però, sens dubte, una acceleració molt minvada.

En relació amb els altres punts, doncs, dir que també hi estem d'acord. I en relació amb el sisè, bé, està retirat; nosaltres hi hauríem votat a favor, però volíem fer una reflexió que no farem llargament, sinó que la farem molt breument, al proponent de la Moció, perquè, com vostè sap, doncs, el MOPTMA té competències dintre del Delta de l'Ebre i perquè hi hagi una protecció integral del delta de l'Ebre les responsabilitats del Parlament de Catalunya o, concretament, del Govern de Catalunya, doncs, s'han de millorar, però sens dubte el MOPTMA ha de deixar de presentar projectes megalòmans que el que fan és condicionar la viabilitat d'aquest espai en el seu aspecte natural.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Ara el senyor Madueño es pot pronunciar sobre les esmenes presentades.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, molt breument, per agrair a tots els intervinents les seves paraules de suport a les mocions presentades, i també per agrair les esmenes que s'han presentat en el sentit de fer possible que alguns dels punts presentats puguin ser aprovats per unanimitat en aquest Parlament.

En primer lloc, jo crec que el cap de Creus mereix ser protegit i declarat espai d'especial protecció, perquè és, com he dit abans, el més emblemàtic de tota la Costa Brava, i, a més, mereix que sigui aprovat per unanimitat en aquest Parlament de Catalunya, perquè, a partir d'aquesta aprovació, tots els grups d'aquesta cambra haurem fet possible una reivindicació –ja dic– històrica, no només dels ciutadans de l'Alt Empordà, sinó de molts ciutadans de Catalunya. Per tant, avui, jo penso que és una bona notícia el fet que l'esmena que fa possible que avui aprovem això està en la mateixa direcció de la Moció presentada pel Grup Socialista, i per aquest sentit nosaltres acceptarem aquesta esmena.

La segona esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, en el sentit que els plans especials tinguin una acceleració en la seva redacció i en el sentit de dir que hi ha una repetició quant a la delimitació, jo voldria fer simplement una proposta al Grup de la majoria de mantenir la primera part de la nostra proposta, en què diu: «aprovar abans de final d'any els plans especials dels actuals espais naturals d'especial protecció», i, a partir d'aquí, afegir la proposta del Grup de Convergència i Unió quant a l'acceleració dels espais protegits, permetent així que es pogués votar separatament la proposta, en el sentit que seria afegir, o sigui, canviar el text de la nostra Moció a partir d'«accelerar el procés d'elaboració dels plans especials i delimitació definitiva dels espais continguts en el PEIN», canviar-la per la proposta que fa el Grup de la majoria, perquè nosaltres és una de les coses que no podem renunciar a demanar, després de tot el que hem dit, que els plans especials dels espais ja protegits des de l'any 82 fins ara..., nosaltres hem de donar-hi una votació i un suport. Per tant, permetríem així donar satisfacció

al que demana el Grup de la majoria, però, per altra, nosaltres no podem renunciar a aquesta proposta que fem en la nostra Moció.

La tercera esmena, nosaltres l'acceptaríem, el pla pilot del Pallars Sobirà, amb la matisació que això no pot significar de cap de les maneres rebaixar la proposta que hi ha en el PEIN, que diu que dels quatre anys, del 93 al 96, ha de ser aprovat el pla pilot del Pallars Sobirà. Per tant, estaríem d'acord a afegir aquesta esmena del Grup de la majoria, tot matisant que nosaltres demanarem que el pla pilot del Pallars Sobirà es compleixi abans del 96, com a mínim per a l'espai que estava proposant el senyor Moliner, en el sentit que a nosaltres ens agradaria més la proposta que nosaltres fèiem, però, evidentment, si accepten aquesta matisació que jo faig pública en el Ple, nosaltres acceptarem l'esmena però reclamant que això es presenti abans del 96, com diu el Pla d'espais d'interès natural.

I, per últim, dir que l'esmena del Grup d'Iniciativa afegint les esmenes que el mateix Grup Socialista havia presentat per qüestions mecanogràfiques que s'havien deixat..., nosaltres creiem que és més clara la proposta que fa el Grup d'Iniciativa i la substituiríem per la que nosaltres hem presentat.

I amb això, senyor president, donaríem per acabada la meva intervenció demanant el suport a aquesta Moció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. *(El Sr. Moliner demana per parlar.)* El senyor Moliner m'ha de dir alguna cosa sobre el punt tercer?

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor president. Sí, segurament no m'he expressat bé en la meua intervenció, però he dit, precisament, al senyor Madueño que nosaltres estàvem disposats a votar aquesta segona part del punt 3, respecte a accelerar el procés d'elaboració, però donat que hi havia aquella, diguem-ne, aquesta dicotomia que demanava que fossin els plans especials i la delimitació, quan el Pla especial és el que fixa la delimitació, havíem presentat l'esmena, que és exactament el que ell deia; però en el punt, en el primer..., diguem-ne, la primera part que arriba fins a «protecció», hem dit que l'hauríem de votar en contra, atès que, la veritat, no ens vèiem capaços, amb tota la bona voluntat, de complir aquests terminis.

Per tant, en cas que no acceptés l'esmena, ho lamentaríem moltíssim, però hauríem de votar en contra de tot el punt; i en cas que acceptés l'esmena, podríem demanar votació separada de la primera part i de l'altra de l'esmena.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor president. Sembla que el senyor Moliner no ha entès la meua proposta, en el sentit que jo li demanava substituir el meu text, precisament, pel seu, pel seu. Jo acceptava el seu text, excepte la primera part, que la podíem votar separatament, i, per tant, s'acceptaria la proposta d'ell, simplement perquè quedés constància, en la primera part, de la nostra posició.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, i a més suposo que el senyor Moliner demana votació separada dels punts 2 i 4. *(Pausa.)* Molt bé.

Doncs, en primer lloc, votarem la primera part del punt 3, o sigui, fins a «accelerar», fins a «accelerar».

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta primera part del punt 3 ha quedat rebutjada per 25 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

A continuació, es vota la segona part d'aquest punt 3, segons la redacció de l'esmena de Convergència i Unió.

Vots a favor?

Aquest particular ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació, se sotmeten a votació els punts 2 i 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests dos punts han quedat rebutjats per 25 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota la resta de la Moció.

Vots a favor?

La resta ha quedat aprovada per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la presència internacional de l'esport català

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la presència internacional de l'esport català, que presenta el diputat senyor Bargalló. Té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president; molt breument. Aquesta Moció es correspon estrictament amb la interpellació sobre l'esport català que va substanciar el diputat Ernest Benach en el passat Ple, i estrictament també en dos dels punts que van establir aquella discussió parlamentària.

En primer lloc, la petició del nostre Grup que des del Parlament i des de les instàncies del Govern es doni suport a aquelles federacions esportives catalanes que vulguin participar en esdeveniments esportius de caràcter internacional, una mica en el sentit que ja es fa des del Govern basc i que, a poc a poc, es va començant a iniciar en el nostre país, com per exemple pot ser el primer germen d'una selecció esportiva de futbol consolidada, de la qual ja hi ha nomenat un entrenador, o el proper partit de rugbi de la selecció catalana de rugbi que el mes d'abril tindrà amb la selecció de rugbi de Txèquia.

I, en segon lloc, demanar que el Comitè Olímpic de Catalunya rebi també un suport per tal de poder anar fent les seves activitats, que també van en el mateix sentit, de la projecció internacional de l'esport català. Com que aquest és un tema reiterat pel nostre Grup i com que em sembla que majoritàriament des de la cambra aquesta és una opció que

també té suport, el nostre Grup espera poder rebre'l ara en forma de votació favorable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. No hi ha esmenes presentades, de manera que els grups poden intervenir. Si ho sol·licita el Grup Parlamentari Mixt... (*Pausa.*) No ho sol·licita. El Grup Parlamentari Popular... (*Pausa.*) El senyor Simon Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tot el que sigui promoure des de l'Administració catalana la presència internacional de les nostres federacions esportives és positiu, sempre que es faci dintre d'un marc realista (*rialles*).

Què entenem per un marc realista? (*Rialles.*) En primer lloc, hem de tenir clar que, des del nostre punt de vista, el futur internacional de l'esport català està supeditat a la capacitat de destinar-hi recursos des de la societat civil; i tenir clar, també, que justament per on no passa és per un model esportiu intervencionista fonamentat en la inversió pública.

El futur de l'esport es troba, doncs, a afavorir fiscalment la inversió privada amb la seva «esponsorització» esportiva. Les administracions poden incidir –i això és el que demana la Moció, va en aquesta direcció– en la generació d'una sòlida cultura esportiva des del sistema educatiu, la consolidació d'estructures de formació de professionals esportius i també en el suport directe a programes de formació d'esportistes d'alt rendiment, com n'és exemple paradigmàtic el Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat, amb el qual, evidentment, nosaltres estem d'acord.

Així, doncs, el Grup Parlamentari Popular donarà el seu vot favorable al punt primer de la Moció. Tot i això, vull insistir, dintre d'aquest punt primer, que el model del futur passa, com he dit a l'inici, per un tractament més generós des del punt de vista fiscal, des del punt de vista de les inversions privades en clubs i federacions esportives i amb la promoció d'actes i amb la promoció de proves puntuals, un tractament que ultrapassa, al nostre entendre, les possibilitats de la Llei de l'esport de Catalunya i requereix un conjunt de mesures legislatives a tot l'Estat.

Quant al punt 2 de la Moció, el posicionament del Grup Parlamentari Popular no pot ser més clar, i per això el votarem en contra. Estem molt orgullosos que un 40% dels esportistes de les seleccions espanyoles siguin catalans i que un 30% de les medalles aconseguides als darrers Jocs Olímpics hagin estat guanyats per catalans. N'estem «satisfetxíssims»... (*Rialles.*) Molt satisfets, molt satisfets. (*Rialles.*) Donar suport al Comitè Olímpic Català només comportaria el nostre propi debilitament, al nostre entendre, per l'aïllament internacional de l'esport català, i portaria aparellada una reducció de recursos públics que es destinen als nostres esportistes, ja que perdríem les aportacions generades per les federacions estatals a partir de les transferències proporcionades per l'Estat per als programes nacionals, i generaria, entenem nosaltres, un conflicte innecessari.

Així, doncs, senyor president, demanem votació separada dels dos punts d'aquesta Moció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya: la senyora Mayol té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa, anunciem del vot favorable als dos punts, fent les següents reflexions que el meu company de Grup que porta aquests temes m'ha deixat degudament anotades, perquè, com vostès saben, ha seguit de prop la Moció que va presentar el senyor Benach.

Pel que fa al primer punt, Iniciativa sempre ha donat suport a les mesures que garanteixin i incrementin en qualitat i quantitat aquesta presència; per tant, considerem adient el seu plantejament i li donarem suport.

Quant al punt número 2, ens agradaria votar-lo sense un adjectiu, l'adjectiu «econòmic». Si per a les federacions esportives catalanes demanem un suport tant tècnic com econòmic, no entenem molt bé per què al Comitè Olímpic Català, presidit avui per l'advocat cornellanenc Ignasi Doñate, només s'hi vol donar un suport econòmic. No seria millor suprimir l'adjectiu «econòmic» i deixar-ho només en «suport adequat», que no nega l'econòmic però n'inclou d'altres?

En qualsevol cas –en qualsevol cas–, votarem favorablement tant el primer punt com el segon; només els voldríem fer aquesta consideració.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor president. Tal com ha dit l'illustre diputat senyor Bargalló, aquest és un posicionament reiterat del Grup d'Esquerra Republicana, que en aquest cas, a conseqüència de la interpellació que va fer el senyor Benach, ens presenten en forma de Moció amb dos punts.

El Grup Socialista, analitzats els dos punts, anuncia que el primer també el votarà favorablement, i ho fa per tres raons: en primer lloc, perquè ho diu la Llei de l'esport a Catalunya, que varem votar majoritàriament en aquest Parlament, en el seu article tercer, la lletra r. Diu que «cal promoure la presència internacional de l'esport», i, per tant, fem un compliment legal.

Perquè també, per altra banda, aquesta presència internacional de l'esport català ja la gaudim des d'ara, a través dels clubs, dels esportistes, de les federacions que participen en proves del més alt nivell. Des de l'any 82 –i parlo de quinze anys endarrere–, ja es va celebrar aquí, a Barcelona, un quadrangular de rugbi entre Escòcia, Catalunya, Irlanda i França; vull recordar que –i ho ha dit el senyor Bargalló– el proper dia 6 es fa una competició d'una selecció catalana amb una selecció de la República Txeca; en matèria de bàsquet s'han celebrat triangulars d'àmbit internacional, amb participació de Brasil, Txecoslovàquia i les federacions catalanes i, per exemple, la d'atletisme està participant molt dig-

nament en mítings d'àmbit de regions europees. Per tant, aquesta és una realitat de la qual ja gaudim des d'ara i on des de la Generalitat s'hi ha donat suport i des dels ajuntaments també, a través no només de la cessió dels equipaments, sinó també del foment d'aquestes activitats, perquè ens sembla totalment raonable.

Vull anunciar també, per al coneixement de les senyores i els senyors diputats que millora en positiu la sensibilitat de l'Administració, tant de l'Estat, com les administracions autonòmiques, com de les federacions estatals i les federacions autonòmiques en aquesta línia. Creiem, per tant, que estem en el bon camí per intentar fomentar la millora de la presència internacional de l'esport català. És en aquest sentit que hi votarem favorablement.

Respecte al segon punt, el nostre Grup ja s'ha pronunciat en diverses ocasions; ha donat arguments que nosaltres no creiem positiu per a l'esport de Catalunya el fet que des de la Generalitat s'hagi de donar suport econòmic a un ens que vol intentar representar una cosa que de moment no representa, perquè, de les federacions catalanes, només una petita minoria volen intentar impulsar el Comitè Olímpic Català. Entenem que l'esport català, com he dit anteriorment, té una bona referència, té la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, que està fent un digníssim paper en la representació de l'esport federat català. I per altres arguments que ja hem manifestat en anteriors ocasions, anunciem el vot contrari al segon punt de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradellas. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Pallé.

La Sra. PALLÉ: Senyor president, senyores i senyors diputats, la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió serà coherent amb els plantejaments i les intervencions que tant en el Ple com en comissions s'han anat fent al llarg d'aquest període en què s'ha parlat d'aquests temes.

El diputat socialista n'ha fet esment: la Llei de l'esport de Catalunya, quan parla de la definició dels principis rectors, és molt clara, incloent-hi el que significa el desig de la promoció i el foment de l'esport català en l'àmbit internacional. I aquí s'han fet una sèrie de comentaris –ara no hi és el diputat del Partit Popular–, però la veritat és que si per una cosa s'ha criticat sempre al Govern de la Generalitat a través de la Secretaria General de l'Esport és no fer una política intervencionista, perquè sempre hem entès quina era la realitat de l'esport català. La realitat de l'esport català, com vostès saben, és una; des de fa molt de temps va ser pioner dintre de l'Estat espanyol i capdavanter de molts països d'Europa, i es va solidificar, com vostès saben, en el que era el bressol de l'esport català, en els clubs i les associacions esportives, i, per tant, no hem estat mai intervencionistes; el que hem estat és donant escalf, donant suport, dinamitzant, impulsant les iniciatives que tenien les diferents entitats i associacions esportives.

En aquesta línia, quan es fa el Decret, l'any 94, que regula les federacions esportives, i en el tema que estem tractant, es fa molt clarament una sèrie de punts que crec que tenen molta importància en la Moció que els diputats d'Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha presentat, i és que hi ha dos punts essencials, no? Un, que parla que les federacions fomentaran l'organització de competicions a nivell de relacions internacionals i que al mateix temps –una cosa molt important, perquè hi va lligada– formaran, potenciaran i faran que les seleccions catalanes de les diferents modalitats esportives tinguin realment una bona preparació.

S'ha parlat abans de la UFEC, perquè si hi ha una cosa que és clara és que des del Govern de la Generalitat les línies de suport, d'ajut i de recolzament van en la via de les federacions esportives catalanes i també de la UFEC, que és d'alguna forma l'entitat que les representa a totes elles. I he assenyalat uns quants punts de la Unió de Federacions Esportives Catalanes que a mi em sembla que marquen molt clarament els objectius que van en la línia d'aquest potenciament de la difusió de l'esport català en l'àmbit internacional i que em sembla que delimiten bé els temes que ens plantejàvem.

Un objectiu de la UFEC és estimular i coordinar la projecció exterior de l'esport català; un segon és el que abans els feia referència, la promoció de les seleccions catalanes de les diferents modalitats de l'esport; el tercer, que té moltíssima importància per a la gent que conegui el contingut de la Carta Olímpica, la promoció de la participació catalana en el moviment olímpic i el reconeixement de Catalunya com a país esportiu –aquesta paraula i aquesta terminologia tenen moltíssima importància per a la gent..., els qui coneixem el tema com ha d'anar, doncs, suposa...–, i el quart és establir relacions amb organismes esportius que puguin aglutinar federacions, com és el cas nostre de la UFEC. Per tant, tot el suport que hi pugui efectuar la Generalitat en aquests moments serà a través de les federacions i de la UFEC.

Suport tècnic? Suport tècnic, jo no m'hi vull estendre, perquè vaig tenir la sort de ser la diputada que, en el tema dels pressupostos, vaig portar el tema d'esports, i crec que vaig fer una exposició molt àmplia, i aquí també s'ha lloat, de l'INEF, del CARE, dels centres de tecnificació, de tantes i tantes coses que fan que els esportistes avui dia no surtin fruit de la casualitat, sinó fruit d'una planificació, d'una metodologia de treball seriosa. Això fa que hi hagi tants catalans a nivell internacional i tants campions del món i esportistes de nivell. Aquest és el marc que defineix com han d'anar les coses perquè cada dia l'esport català tingui un lloc més a nivell internacional. Si hi ha una cosa que sempre ha tingut clara el Govern de la Generalitat, si hi ha una fita que sempre l'ha mogut, és que ha estat conscient que la representació internacional de l'esport català és d'interès per al conjunt del país, i, per tant, sempre hi haurà aquesta lluita, aquest escalf i aquest reconeixement perquè puguin tirar endavant.

El tema del Comitè Olímpic Català? Vostès saben que en aquests moments hi ha una bona i una estreta relació entre el Comitè Olímpic Català i la UFEC, una estreta col·laboració que té un objectiu essencial: la promoció de l'esport català en l'àmbit internacional. Quant al seu reconeixement, no en cal fer esment; tots ho sabem, i lliga amb el que els deia abans de la Carta Olímpica: s'estan fent esforços i el més important ja sabem quin és, cinc federacions catalanes d'esports olímpics que estiguin afiliades a les federacions internacionals, i això, sens dubte, exigeix una tasca important, seriosa, constant, tenaç, de les federacions esportives. Així doncs, el reconeixement i la presència de l'esport català depèn –perquè així està organitzat a nivell internacional– de l'impuls, de la capacitat i, com deia abans, de la tenacitat de les diferents federacions o organismes que les representen.

I és per tot això que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarà al primer punt de la Moció que sí, perquè ja s'està fent, i, per tant, tot el que pugui ser suport i ajudar ho tirarem endavant, en la línia del que deia, que entenem que és una necessitat per al poble de Catalunya. I en la segona votarem que no, també en la línia de coherència dels plantejaments que sempre hem tingut i del que avui jo mateixa els he dit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Pallé.

Passem a la votació. Primer punt... *(El Sr. Bargalló demana per parlar.)* Sí, el senyor Bargalló, per què demana la paraula?

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Per, si fos tècnicament possible donar gust parlamentari a la petició de la

senyora Mayol, retirar la paraula «econòmic» del segon punt.

El Sr. PRESIDENT: «Donar el suport»?

El Sr. BARGALLÓ: «Adequat».

(El Sr. Escudé demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Escudé, demana la paraula?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president, Nosaltres ja hem explicat el sentit del nostre vot i ens seria indiferent el que fos, però és que jo recordo que en una circumstància molt similar i anàloga, no fa gaire estona, el Grup d'Esquerra Republicana es va negar rotundament a votacions parcials –que en definitiva seria una votació parcial– i a la retirada de textos. Per tant, no ens semblaria correcte, però si vostè, que en definitiva és el responsable de portar el debat, vol fer-ho així, al nostre Grup això no li faria variar el sentit del nostre vot, perquè ha quedat prou clara quina és la nostra posició.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Fins aquest moment només se m'ha demanat votació separada dels dos punts, de manera que votarem el primer punt en primer lloc.

Vots a favor?

El primer punt ha quedat aprovat per unanimitat.

I ara el segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt ha quedat rebutjat per 5 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de nou del vespre.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàgs.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequés, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

**DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció finalitza, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Impressió a Multitext, SL, Barcelona.

